

Lyndon LaRouche: “Det afgørende på dette tidspunkt er ideer”

Den 30. marts (EIRNS) – Hvordan skal vi så organisere vores medborgere og andre nationers medborgere under forhold, hvor verden står over for den meget alvorlige mulighed for atomkrig; hvor vi allerede er på vej ned i en fysisk-økonomisk nedsmeltning, som ikke er set siden det 14. århundredes mørke tidsalder; og hvor de fleste af os er grebet af en pessimisme, som dulmer deres bekymring for menneskeheden – og for dem selv?

Et godt udgangspunkt er at lytte til – eller i det mindste læse – de kloge ord af Lyndon LaRouche. “Vi er nået til et afgørende punkt. Hvad er alternativet til at låne sig tilbage og enten lade som om det ikke sker, eller blot beklage sig over det, der sker, og protestere voldsomt?

“Nu er menneskeheden anderledes end dyrene. Dyrene ville under disse forhold simpelthen blive forrykte. Men ... mennesker er ikke dyr. Mennesker er i stand til at erkende, og det karakteristiske ved historien er, at når menneskeheden bruger sin hjerne, sit sind, og udveksler begreber med andre, som definerer et alternativ til en umulig situation, vil menneskeheden vælge en {intention}, en styrende hensigt om handling, for at foretage en eller anden nyskabelse i institutionerne, for at forsøge at løse opgaven. Derfor er det vigtigste på dette tidspunkt {ideer}... .

“Men det er ikke nok. Man skal også tilvejebringe et klart billede af det gennemførlige alternativ. Hvad gør vi i stedet?”

Det var Lyndon LaRouches ord til en konference på Schiller Instituttet den 4.-6. maj 2001 i Bad Schwalbach, Tyskland, om

emnet “Winning the Ecumenical Battle for the Common Good” (At vinde den økumeniske kamp for det fælles bedste). LaRouches fulde tale ved denne lejlighed kan findes i {EIR} af 25. marts 2022, se link [bws_pd]

Disse ideer, denne hensigt og netop et sådant klart billede af det mulige alternativ, vil være i centrum for Schiller Instituttets kommende internationale konference den 9. april, om etablering af en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer. Den netop udgivne “LaRouches planer for en ny international økonomisk arkitektur”, som nu er offentliggjort på Schiller Instituttets hjemmeside

<https://schillerinstitut.dk/si/2022/03/nu-er-det-tid-til-larouches-planer-for-en-ny-oekonomisk-arkitektur/>

er et vigtigt diskussionsdokument for deltagerne i denne konference – faktisk for alle regeringer og politiske ledere rundt om i verden, som hver især står over for eksistentielle beslutninger, der vil afgøre deres nationers og hele menneskehedens skæbne.

Som man kan læse nedenfor, er der i Eurasien allerede sket fremskridt i retning af den påkrævede politik, med den dybtgående strategiske koordinering mellem Rusland og Kina, det voksende potentiale for inddragelse af Indien og Kinas ledende rolle i løsningen af den afghanske krise. Som Lyndon LaRouche forklarede i samme tale fra 2001: “Det var det, der kom til udtryk, da Primakov var premierminister [i Rusland], om det triangulære samarbejde mellem Kina, Rusland og Indien, som vi i høj grad støttede og pressede på for. Dét er en levedygtig idé. Den skal have flere ben at gå på og et sind til at retlede den, i den forstand.”

Som LaRouche derefter understregede, “Vesteuropa må påtage sig en mission, og Centraleuropa må påtage sig en mission, om at deltage i denne udvikling af Eurasien.” Desuden “ville formålet være at få USA til at samarbejde med dette store

foretagende ... og derefter se på Afrikas behov, for at skue menneskeheden i sin helhed.”

Denne overordnede strategiske orientering, som Lyndon LaRouche identificerede for 21 år siden, er fortsat vores mission i dag.

LaRouches plan for en ny international økonomisk arkitektur.

Inkl. Udkast til plan for genopbygning og udvikling af Ukraine

Den 28. marts 2022 – Det følgende er en foreløbig udgave af et politisk forslag fra Schiller Instituttet, som blev udarbejdet og skrevet af en arbejdsgruppe fra Executive Intelligence Review, bestående af Claudio Celani, Richard Freeman, Paul Gallagher, Marcia Merry-Baker, Dennis Small og Karel Vereycken.

Resumé af handlingsplanen

Udviklingen i 2022 til dato har gjort det helt klart, at Lyndon LaRouches forudsigelser i det sidste halve århundrede om det uundgåelige sammenbrud af det finansielle system med flydende valutakurser efter Bretton Woods var rystende præcise. Verdensproduktionen af fysiske økonomiske basale varer er styrtedykket; hyperinflation af finansielle aggregater

har udløst kraftigt stigende priser på forbrugs- og produktionsvarer, hvilket har gjort dem utilgængelige for en stor del af menneskeheden; handelskrig under dække af sanktioner er brudt ud på verdensplan; og pandemier af gamle og nye sygdomme har allerede direkte og indirekte kostet omkring 18 millioner mennesker livet. En global hungersnød er nært forestående.

De politiske ledere og massemedierne i Vesten giver patetisk Vladimir Putin skylden for alt dette – og mere til. Men den egentlige, underliggende årsag er det årtier lange fald i menneskehedens “potentielle relative befolkningstæthed”, som helhed – LaRouches metode til at måle et samfunds evne til at reproducere sig selv på et stadigt stigende niveau af velfærd, videnskab og klassisk kultur for en voksende befolkning – et sammenbrud, der er resultatet af den nedskæringspolitik, som City of London og Wall Street gennem et halvt århundrede har påtvunget os.

Den mekanisme, gennem hvilken denne politik i dag føres til sin “endelige afvikling”, er en radikal afkobling af verdensøkonomien i to bittert modsætningsfyldte blokke – en militariseret NATO-dollarblok og Bælte- og Vejblokken – som begge er tiltænkt at blive kastet ud i et inferno af affolkning og krig, meget muligt inklusive termonuklear krig.

Det er særligt sigende og forfærdeligt, at de spirende Bælte- og Vejforbindelser via jernbane, der strakte sig fra Kina gennem Rusland og ind i Europa, er blevet næsten fuldstændig afbrudt af de igangværende sanktioner og krigen.

Det er nu også på tide, at Lyndon LaRouches programmatisk løsning på denne krise bliver helt og aldeles indlysende, og at der handles derefter, over hele jorden – mens der stadig er tid til at gøre det. I modsætning til Londons malthusianske afkobling af verdens fysiske økonomi, må verdens nationer i stedet kobles sammen igen omkring et program for økonomisk vækst og sikkerhed for alle og enhver, en ny international

arkitektur for sikkerhed og udvikling.

Det væsentlige i denne programmatisk politik blev fastlagt af LaRouche i hans Fire Nye Love fra 2014, som er lige så gældende i dag, som da de blev udformet for otte år siden (se boks 1 nedenfor). Under de nuværende omstændigheder med den åbenlyse "totale krig", som det finansielle etablissement fører mod Rusland (og snart Kina), og som omfatter alle de væsentlige kendetegn ved strategisk tæppebombning af fjendtligt territorium, er det nødvendigt med en omgående handlingsplan, der er centreret omkring disse Fire Love:

1. Fysisk økonomi: Rusland har allerede vedtaget krigsøkonomiske foranstaltninger for at forsvare sin grundlæggende nationale kapacitet og garantere selvforsyning med de vigtigste økonomiske livsfornødenheder. Den "strategiske trekant" bestående af Rusland, Indien og Kina vil imidlertid være endnu mere effektiv til at opfylde de væsentlige fysisk-økonomiske behov hos deres fælles befolkning, som udgør 38% af verdens samlede befolkning, hvis de arbejder sammen. Denne RIC-kombination – som var den oprindelige kerne i det, der senere blev til BRICS-landene – producerer 43 % af verdens hvede, 23 % af naturgassen, 66 % af stålet og enorme mængder af råstoffer af afgørende betydning. De har også kapaciteter i verdensklasse inden for kerneenergi, jernbaner og andre infrastrukturer, rumforskning og andre avancerede teknologier (se tabel 1).

Tabel 1: RIC's fysiske økonomi, udvalgte parametre (kommer senere)

På trods af mangler i visse økonomiske sektorer (værktøjsmaskiner og andre kapitalgoder, lægemidler, fly osv.) er RIC'erne stærkt positioneret med hensyn til den fysiske økonomi til at etablere en "regional blok, der enten opererer uden for eller parallelt med det eksisterende IMF-system", som Lyndon LaRouche anbefalede for år tilbage. Alliancen mellem Kinas Bælte- og Vej-Initiativ (BRI) og den russisk ledede

Eurasiske Økonomiske Union (EAEU) er allerede en operationel hjørnesteen i et sådant foreslået nyt arrangement.

2. Fast valutakurssystem: Handel og produktive investeringer inden for en sådan blok vil finde sted ved at etablere et fast valutakursforhold mellem deres valutaer med et lille spænd for midlertidige udsving. Denne ordning vil udelukke enhver indtrængen af spekulative finansieringsstrømme i dollar eller relaterede finansielle bevægelser. Pariteterne mellem deres respektive valutaer vil således ikke længere have noget forhold til det spekulative system med flydende dollarkurser, men vil blive fastlagt direkte af aftaler mellem regeringer og dermed ikke af det manipulerede spekulative "marked".

Der vil også blive forhandlet om en regional fælles valuta for at lette international handel, investeringer og afvikling af konti – med en guldunderstøttet renminbi som en fremtrædende løsningsmodel. Dette vil gøre det muligt at "forhandle en række langfristede sæt af beskyttende traktat-aftaler på lang sigt om kredit, told og handel mellem en række førende nationer", som LaRouche skrev i 2004 (se boks 2, vedlagt dette dokument).

3. Fuldstændig kapital- og valutakontrol og målrettet kredit: Hvert af landene vil også etablere en fuldstændig beskyttet national valuta og et nationalt banksystem, hvilket kræver: fuldstændig kapital- og valutakontrol; en fast valutakurs i forhold til andre valutaer (som angivet i punkt 2); og udstedelse af målrettet, produktiv kredit med lav rente til prioriterede projekter. I Ruslands tilfælde ville en guldunderstøttet rubel (eller en ny "stærk rubel") opfylde disse krav på en eksemplarisk måde; guldunderstøttede valutaer kunne også indføres i Kina og Indien, og dette kunne udvides til den fælles valuta.

Tiden med høje renter for at tiltrække "carry-trade"-spekulative finansielle strømme fra udlandet vil blive bragt til et brat ophør. I et land i udviklingssektoren har en sådan

streng adskillelse mellem den beskyttede, produktionsbaserede nationale valuta og den spekulative London-orienterede internationale dollar den samme funktion som Glass/Steagall-bankadskillelsen i USA. Dette er en forudsætning for at etablere en Hamiltonisk nationalbank til at organisere udstedelsen af nye, lavt forrentede, produktive kreditstrømme til højteknologiske sektorer i nationens fysiske økonomi – “et massivt supplement af langfristet kredit til kapitaldannelse med indledende vægt på kapitaldannelse i den grundlæggende økonomiske infrastruktur”, med LaRouches ord.

4. RIC-plus: RIC-nationerne vil udgøre den grundlæggende kerne i en ny international arkitektur, som vil være åben for alle nationer, der er villige til at deltage på grundlag af sådanne sunde fysisk-økonomiske principper. Der er næppe tvivl om, at de fleste nationer i udviklingssektoren vil finde denne nye arkitektur langt mere fordelagtig for deres egne behov, end den ødelæggelse som det bankerotte transatlantiske finanssystem nu pålægger dem, og de vil hurtigt orientere sig mod en sådan foranstaltning. En mulig umiddelbar udviklingsblok er Shanghai-samarbejdsorganisationen eller SCO (Kasakhstan, Kirgisistan, Pakistan, Tadsjikistan og Usbekistan, ud over Rusland, Indien og Kina), som nogle førende eksperter har anset for at være tilstrækkelig bred til at fungere som en mulighed for at iværksætte et nyt guldbaseret monetært system uden dollar, baseret på en traktat mellem de lande, der har taget initiativ til det.

Den massive eksport af kapitalgoder til udviklingslandene vil være af central betydning for RIC-blokkens produktive ekspansion. Store infrastrukturprojekter i disse lande vil også være en integreret del af den økonomiske genopretning i verden. Langfristede, lavtforrentede kreditter til sådanne aktiviteter vil blive udstedt i den nye fælles RIC-valuta, på samme måde som renminbi allerede anvendes af BRI i dag, blot i langt større omfang. Kreditter til avancerede teknologiske produktive økonomiske aktiviteter – til forskel fra

spekulative aktiviteter – er ikke inflationære og tilbagebetales bekvemt gennem den produktivitetsforøgelse, som sådanne investeringer vil medføre.

5. USA og Europa skal tilslutte sig Bælte & Vej: Det vil være af særlig betydning at få såvel USA som de europæiske nationer med i dette nye sæt af internationale aftaler. Det amerikanske og europæiske folk og deres økonomier vil klare sig langt bedre i forbindelse med RIC og Bælte- og Vej-Initiativet, end under det afindustrialiserings- og affolkningsregime, som de nu står overfor under det nuværende bankerotte britisk styrede system. Lyndon LaRouche omtalte denne politik som en alliance mellem fire magter (Rusland, Indien, Kina og USA), som alene ville have den nødvendige styrke til at gøre en ende på det Britiske Imperium en gang for alle. For at gøre dette kræver det udelukkende, at USA vender tilbage til sit forfatningsmæssige formål, herunder det amerikanske økonomiske system, som Alexander Hamilton var banebrydende for, og at suveræne nationer i Europa handler på samme måde.

6. Genopbyg Ukraine gennem øst-vestligt samarbejde: Det umiddelbare fokus for et sådant økonomisk samarbejde til gavn for alle vil være Ukraine. Det, der i dag er en blodig slagmark, ville blive en model for øst-vest-samarbejde. Den engang så magtfulde ukrainske økonomi – ødelagt af 20 års økonomisk liberalisme efter uafhængigheden; efterfulgt af endnu en forringelse efter det vestligt ledede Maidan-statskup i 2014; og nu hærget af krig – kan genopbygges og genoplives ved hjælp af fælles bestræbelser. Ukraine vil blive omdrejningspunktet for transit via Bælte & Vej fra Kina til hele Europa og genopbygge Ukraines engang så magtfulde videnskabelige, tunge industri- og landbrugssektorer til gavn for hele verden.

Ovennævnte seks foranstaltninger udgør ikke en langsigtet strategi, ej heller er de et forslag på mellemlang sigt. De er en kortsigtet handlingsplan, der er nødvendig for at standse den massive økonomiske ødelæggelse, der allerede er i gang,

stoppe de geopolitisk drevne krige og skabe den nødvendige arkitektur for en fremskyndet vækst og udvikling af alle nationer.

Boks 1: LaRouches "Fire Nye Love"

Den 8. juni 2014 skrev Lyndon LaRouche et dokument med titlen "De fire nye Love til at redde USA nu! Ikke en mulighed: En omgående nødvendighed", som understregede følgende fire politiske krav:

1. Den øjeblikkelige genindførelse af Glass/Steagall-loven, der blev indført af den amerikanske præsident Franklin D. Roosevelt, uden ændringer, hvad angår handlingsprincippet. Det betyder, at hele den spekulative finansboble skal gennem en konkursbehandling.

2. En tilbagevenden til et system med et topstyret og grundigt defineret nationalt banksystem, som specificeret af USA's første finansminister, Alexander Hamilton.

3. Formålet med brugen af et sådant føderalt kreditsystem er at skabe en højproduktiv udvikling i forbedringer af beskæftigelsen; med den ledsagende hensigt at øge den fysisk-økonomiske produktivitet og levestandarden for personer og husholdninger.

4. Vedtage et fusionsdrevet "lynprogram" for at fremme de fundamentale gennembrud inden for videnskab, som ubegrænset økonomisk vækst og udvikling kræver.

LaRouche-planen fortsætter med følgende kapitler:

- 1. Sanktioner afkobler verdensøkonomien og fører den ud mod afgrunden**
- 2. Sanktioner fremskynder det transatlantiske finansielle sammenbrud**
- 3. Udkast til plan for genopbygning og udvikling af Ukraine**

En pdf af hele rapporten findes nedenunder.

Udkast til en plan for at genopbygge og udvikle Ukraine

Følgende er det sidste kapitel fra (Link:) LaRouches plan for en ny international økonomisk arkitektur

Fred gennem udvikling er kodeordet for politikken for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, og det skal anvendes umiddelbart i forbindelse med genopbygningen af et neutralt Ukraine efter krigen.

Selv om omfanget af ødelæggelserne som følge af den igangværende krig er ukendt på nuværende tidspunkt, er det en kendsgerning, at Ukraines økonomi kan og bør genopbygges og omdannes til en førende videnskabelig-teknologisk avanceret økonomi som et knudepunkt mellem den østlige og vestlige del af Eurasien. Det kan hæve sin levestandard og sin arbejdsstyrkes kognitive og kreative evner, samtidig med at det afviser City of London-IMF's destruktive rådgivning, som har ført landet til tre årtiers økonomisk ødelæggelse. Det kan genopbygges ud af de murbrokker, som den nuværende krig efterlader i sit kølvand.

Ukraines iboende potentiale er stort. Landet har historisk set haft en kvalificeret og produktiv arbejdsstyrke med kvalifikationer i verdensklasse inden for en række områder. Det har et betydeligt industrielt bælte i regionen mellem og inklusive Dnipropetrovsk-regionen og Donetsk Folkerepublikken (tidligere Donetsk-regionen i Ukraine), som har produceret mere end en tredjedel af Ukraines samlede industrielle udbytte. (I denne undersøgelse betragter vi den omstridte Donetsk Folkerepublik [D.P.R.] og Luhansk Folkerepublik [L.P.R.], hvis nøjagtige status vil blive fastlagt ved fredsforhandlinger, og Ukraine som en del af den samordnede region, der skal udvikles). Ukraine har design- og maskinfabrikkerne Juzhmash og Juzhnoye, der er involveret i produktion af rumfartøjer, raketter og støbegods, og Antonov Aeronautics, der er specialiseret i fragtfly, som alle kunne udvides til at producere rumrelaterede køretøjer, men en del

af dem kunne ombygges til at fremstille f.eks. laserværktøjsmaskiner.

Landet er udstyret med 20 % af jordens "sorte muld", der kan producere rigeligt med hvede, korn og mange andre landbrugsafgrøder, både til eget brug og til eksport til hele verden. Landets jernbanenet er gammelt og nogle steder nedslidt, men det kunne opgraderes til at omfatte elektrificerede højhastighedstog eller magnetiske svævebaner, idet man udnytter dets privilegerede centrale geografiske beliggenhed til hurtigt at transportere varer og mennesker nord-syd og øst-vest gennem hjertet af Eurasien, et centralt led i Bælte- og Vej-Initiativet. Ukraine er faktisk det perfekte omdrejningspunkt for at erstatte det nuværende globale paradigme for økonomisk sammenbrud og krig, med en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der er baseret på princippet om fred gennem udvikling.

Tredive års ødelæggelse

Efter Sovjetunionens opløsning i 1991 erklærede Ukraine sig uafhængigt den 24. august 1991, men dets "uafhængighed" blev kortvarig. Med det samme kom en sværm af økonomer fra IMF, Wall Street og City of London og gennemtvang en politik med privatisering, lukning af fabrikker, firing af arbejdere osv. Økonomen Dr. Natalia Vitrenko, formand for Ukraines progressive socialistiske parti (PSPU), dissekerede resultaterne af denne destruktive politik på en konference den 13.-14. april 2013, hvis tale blev gengivet i EIR-magasinet den 3. maj 2013. Vitrenko berettede: "Hvor Medens Ukraine tidligere havde 16 store værktøjsmaskinfabrikker, som producerede 37.000 værktøjsmaskiner i 1990, er der nu kun tre tilbage, som knap nok er på benene; de producerer kun 40 værktøjsmaskiner om året."

Vitrenko bemærkede endvidere, at hvis man sammenligner niveauet i 2012 med 1990, så var Ukraines elproduktion efter 22 år faldet med 35 %, dets stålvalseproduktion var faldet med

57 %, og dets traktorproduktion var kollapsed med 94,3 %. I løbet af disse år med pengepolitisk "uafhængighed" mistede Ukraine 12 millioner arbejdspladser, og befolkningen blev gradvist fattigere.

Et vendepunkt i Ukraines historie indtraf i slutningen af 2013: Den ukrainske præsident Viktor Janukovitj besluttede den 21. november at undlade at underskrive en associeringsaftale om frihandel med EU, og han overvejede andre alternativer for Ukraines udvikling. Den 3.-6. december aflagde Janukovitj et statsbesøg i Beijing. Her mødtes han med den kinesiske præsident Xi Jinping og forpligtede Ukraine til at tilslutte sig Bælte- og Vej-Initiativet, hvis oprettelse Xi havde annonceret blot tre måneder tidligere den 7. september i Kasakhstan. Den 5. december kommenterede det kinesiske udenrigsministerium mødet: "Ukraine har engang skabt vigtige forbindelser mellem de østlige og vestlige civilisationer, og ligger på den vej som den kontinentale bro over Eurasien skal passere. Ukraine er klar til at deltage i opbygningen af "Silkevejens Økonomiske Bælte". Den kinesiske part udtrykker tilfredshed med dette og er parat til at drøfte relevant samarbejde med den ukrainske side."

Kina og Ukraine underskrev en strategisk partnerskabsaftale, og Kina indvilligede i at investere 8 milliarder dollars i Ukraines økonomi, ifølge Ukraine Monitor fra 6. december 2013.

Samarbejde med Rusland var også på dagsordenen. Den daværende russiske vicepremierminister, Dmitrij Rogozin, havde etableret en arbejdsgruppe om russisk-ukrainsk industrisamarbejde, der involverede militær og fælles rumproduktion, som blev konsolideret med Rogozins rundrejse fra 1.-3. december til industriområdet i Dnepr-bugten, der kulminerede med et møde med Ukraines daværende premierminister Mykola Azarov.

Disse udviklingsperspektiver var mere, end det forfærdede britiske og amerikanske etablissement kunne tolerere, og de

gik "live" med gamle kapaciteter i Ukraine, herunder Victoria Nuland, den daværende amerikanske vicestatssekretær for europæiske og eurasiske anliggender, og netværkene omkring tilhængere af den pro-nazistiske kollaboratør Stepan Bandera, som blev indsat for at optrappe vold og kaos for at vælte Janukovytsj-regeringen – hvilket det lykkedes dem at gøre den 24. februar 2014. Den på forhånd udvalgte Arsenij Jatsenjuk blev indsat som premierminister den 27. februar 2014 på Victoria Nulands opfordring for at genindføre City of London-IMF-politikken, der havde anstiftet så megen ødelæggelse og lidelse i Ukraine i 21 år.

Mellem 2012 og 2019 faldt Ukraines samlede arbejdsstyrke med 3,96 mio. arbejdstagere eller med 18,6 %; arbejdsstyrken inden for landbruget faldt med 486.000 arbejdstagere (med 13,9 %); arbejdsstyrken inden for industrien faldt med 884.000 arbejdstagere (med 26,4 %); og arbejdsstyrken inden for fremstillingsindustrien (en del af industriarbejderne) faldt med 443.000 arbejdstagere (med 19,5 %).

I 1992 havde Ukraine en samlet befolkning på 51,9 mio. mennesker. I 2012 var den faldet til officielt 45,4 millioner, selv om økonomen Vitrenko oplyste, at det faktiske tal dengang var 39 millioner. I 2020 var det officielle befolkningstal 41,4 millioner, inklusive befolkningen i Donbas (men med Vitrenkos justering ville det være tættere på 35 millioner). Efter officielle standarder har Ukraine haft den største befolkningsnedgang af alle europæiske lande mellem 1992 og 2020, og alt dette skete før den russiske militæroperation i Ukraine den 24. februar 2022. Nu er der yderligere ca. 4 millioner ukrainere, som er emigreret til udlandet, og et ukendt antal, der er blevet internt fordrevet.

At vende processen, at genopbygge Ukraine

Ukraine kan tage nogle afgørende skridt som en del af en ny international økonomisk arkitektur, som præsenteret tidligere i dette dokument.

For det første bør Ukraine i første omgang lægge den største vægt på at genopbygge og udvikle sin produktive arbejdsstyrke. I en webcast den 7. december 2012 sagde økonomen Lyndon LaRouche følgende: "Vi har én befolkning på denne planet, og vi har brug for hvert eneste forbandede individ på denne planet: Vi har behov for dem! De har et formål med at eksistere, fordi de kan blive mere produktive, og når de bliver mere produktive, så bliver deres børn mere produktive og så fremdeles; menneskehedens evne til at håndtere disse problemer øges."

I løbet af det næste årti bør Ukraine sigte mod at få 10 millioner arbejdere tilbage i arbejdsstyrken, herunder 4 millioner flere industriarbejdere, og af dem bør der være en stigning på 2 millioner arbejdere i fremstillingsindustrien.

I 2019 havde Ukraine 118.935 fremstillingsvirksomheder, nogle med så få som fem ansatte. I dag er det utvivlsomt langt færre, men Ukraine bør sigte mod at øge dette med ca. 50.000 nye fremstillingsvirksomheder inden 2032 og udvide størrelsen og arbejdsstyrken i eksisterende fremstillingsvirksomheder. Den førende sektor i denne forbindelse bør være maskinværktøjsindustrien, og der bør bringes mestermekanikere fra Kina, Tyskland, Italien og Schweiz til at arbejde sammen med ukrainske værktøjsmaskineksperter for at uddanne en ny generation af værktøjsmaskinarbejdere.

Ukraine har en officiel ungdomsarbejdsløshedsprocent, der svinger mellem 15 % og 22 %, selv om den reelle arbejdsløshedsprocent angiveligt er meget højere. Ukraine bør oprette et civilt bevarelseskorp efter samme model, som det USA's præsident Franklin Roosevelt oprettede i USA i marts 1933 for at ansætte og uddanne arbejdsløse unge. Det ukrainske korp bør fokusere på lægeligt og hospitalsmæssigt hjælpearbejde og endog støttefunktioner i forbindelse med opbygning af hospitaler og anden infrastruktur, sammen med uddannelseskurser, der gives om aftenen, som en del af et verdenssundhedssystem efter de retningslinjer, som Schiller

Instituttets stifter Helga Zepp-LaRouche har foreslået.

For det andet skal Ukraine genopbygge mange af sine byer og genopbygge og modernisere sit industribælte. En betydelig del af områdets industri er koncentreret i to store regioner: Dnipropetrovsk-regionen i den sydøstlige del af landet og D.P.R. i den østlige del, som hver især havde frembragt omkring 17 % af Ukraines industriproduktion før krigen.

D.P.R. koncentrerer sig overvejende om stålproduktion, kemisk industri og kulminedrift. Det har også videnskabelige centre. Det er vigtigt, at Donetsk by og Mariupol udgør to ender af en enkelt industrikorridor med industrivirksomheder. I Mariupol ejer selskabet Metinvest, der kontrolleres af milliardøren Rinat Akhmetov, to store stålværker samt andre anlæg, der tilsammen angiveligt beskæftiger 40.000 mennesker. Den demokratiske Folkerepublik er blevet negativt påvirket af faldet i kulproduktionen. I 2013 producerede Ukraine 84 mio. tons kul. Sidste år var tallet nede på 29 mio. tons, hvilket er et brat fald på to tredjedele. En stor del af områdets miner er placeret i Donbas-regionen. Flere af D.P.R.'s kulminer er blevet oversvømmet af voldsomme regnskyl i de sidste par år og gjort ubrugelige, og centralregeringen i Kyiv har ikke gjort meget for at hjælpe. Dette har skadet Ukraines stålproduktion. De britiske royales hellige "Great Reset"-korstog mod kul skader Ukraine yderligere.

Dnipropetrovsk-regionen, der er et center for sværindustri, er kendetegnet ved mange anlæg, der producerer en bred vifte af industri- og kapitalgoder, herunder støbejern, valset metal, rør, maskiner, maskiner, mineudstyr, landbrugsudstyr, traktorer, spovogne, køleskabe og fødevarerforarbejdning.

Flere store mineselskaber er beliggende i Kryvyi Rih, den længste by i Europa, som ligger i Dnipro-regionen. ArcelorMittal, den største stålproducent i Ukraine med en årlig produktion på mellem 4 og 6 millioner tons, er beliggende i Kryvyi Rih. Juzhmash og Juzanoye, to store

statsejede virksomheder, som var kernen i Sovjetunionens forsvars- og rumfartsproduktion, ligger også i Dnipro-regionen.

I disse to industricentre, som tilsammen producerede mere end en tredjedel af Ukraines industriproduktion, er en del af fabriksudstyret nedslidt – nogle stammer fra den midterste del af Sovjettiden – og en del af infrastrukturen er utilstrækkelig. Deres opretholdelse vil kræve betydelige kapitalinvesteringer i teknologisk opgradering og modernisering af kapitalgoder og anlæg samt opførelse af mange nye fabrikker. Dette bør være en fælles indsats i form af en Marshallplan-lignende indsats fra industrinationerne i Vest og Øst, ikke ulig det der var nødvendigt for at hjælpe med at genopbygge Tyskland efter Anden Verdenskrig.

For det tredje, jernbaner. Den vedlagte figur med titlen "Railroad and Road Corridors Across Eurasia", som først blev vist i Schiller Instituttets rapport "The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge", bind II, viser Ukraines fysiske centrale placering i forhold til World Land-Bridge. I øjeblikket går 80-90 % af den godstrafik, der transporteres fra Asien til Europa, gennem jernbanelinjerne i den nordlige korridor, som går gennem Rusland, og som er blevet bragt næsten til standsning på grund af sanktionerne.

[[Indsæt MAP på s. 108 i SI specialrapport]]

En del af Ukraines jernbanenet er forældet og har et stort behov for genoplivning. Halvdelen af dets 21.640 kilometer (13.447 miles) er elektrificeret, men det kan ikke håndtere højhastighedstrafik undtagen på nogle få strækninger. I 2021 underskrev Krzaliznytsia, de ukrainske jernbaner, imidlertid en aftale med det italienske jernbaneselskab Ferrovie dello Stato Italiane om at gennemføre en forundersøgelse af muligheden for at indføre højhastighedstogtrafik i Ukraine. Centralt i forslaget er opførelsen af en højhastighedsjernbanelinje fra Odessa til Kyiv til Lviv, en

afstand på 790 km (489 miles). Denne højhastighedsrute skal udvides til at forbinde det vestlige Ukraine (hvor Kyiv og Odessa ligger) med Dnipro og D.P.R. i øst. Systemet omfatter passagertransport, men det bør udvides til også at befordre gods. Kineserne, der er verdens førende aktør inden for jernbanebyggeri, er også interesseret i at bygge højhastighedstog i Ukraine.

En jernbanelinje med højhastighedstog til transport af passagerer og gods gennem Ukraine ville kræve ca. 10.000 km nye strækninger (6.200 miles).

For det fjerde har Ukraine en meget fremtrædende og kompetent rumfartsindustri, som er forankret i det Kyiv-baserede Antonov Aeronautics og virksomhederne Juzhmash og Juzhnoye. Både Juzhmash og Juzhnoye har hovedkvarter i den sydøstlige ukrainske by Dnipro i Dnipropetrovsk-regionen, der er døbt "Rocket City" efter sin rumindustri. I sovjettiden fungerede Dnipro som et af de vigtigste centre for rum-, atom- og militærindustrien og spillede en afgørende rolle i udviklingen og fremstillingen af ballistiske missiler til U.S.S.R. Et af de kraftigste interkontinentale ballistiske missiler (ICBM'er), der blev anvendt under Den kolde Krig, var R-36, som senere blev et forbillede for Tsyklon-familien af løfterakterter. Både R-36 og Tsyklon blev designet af Juzhnoye og fremstillet af Juzhmash.

Vejen ud af den militære produktion var rumfartsindustrien. Begge virksomheder blev rygraden i landets rumindustri og byggede over 100 løfterakterter om året. I Vesten fik de opmærksomhed for at designe og fremstille de første trin til Antares-raketten, som opsendte Northrop Grumman Cygnus-lastbilen til den internationale rumstation. Og Juzhnoye fremstiller også motorer til Europas Vega-rakterter.

Ud over rumfartøjer og rakterter fremstiller Juzhmash også landingsgear, støbegods, smedegods, traktorer, værktøj og industriprodukter. Disse virksomheder og andre af Ukraines

forsknings- og produktionsfaciliteter råder over gigantiske hangarer og komplekse testsystemer, der repræsenterer investeringer i milliarder af dollars.

Antonov Aeronautics fremstiller især tunge militære og kommercielle transportkøretøjer samt passagerfly og er også førende på verdensplan inden for lufttransport af rumkomponenter og fragtrelaterede satellittransporter. I 2016 blev det lagt ind i det nyoprettede Ukrainian Aircraft Corporation.

Juzmash, Juzhnoye og Antonov beskæftiger tilsammen 40.000 medarbejdere, hvoraf mange er ingeniører, rumforskere osv. De og deres komplekse enheder, udgør en ægte perle, ikke kun for rumforskning, men for deres bredere kapacitet, hvoraf en del kunne producere nye produkter såsom laserværktøjsmaskiner og mange andre avancerede maskiner, som Ukraine og andre nationer vil få brug for.

For det femte er Ukraines rige sorte muld en velsignelse for menneskeheden. Ukraine er en af verdens største korneksportører og eksporterer ifølge USA's landbrugsministeriums prognose fra marts 2022, for perioden 2021/22, 20 mio. tons hvede, 27 mio. tons majs og 6 mio. tons byg. Landet er verdens største producent af solsikkefrø og en af verdens syv største producenter af kartofler, tørrede ærter, gulerødder, agurker, græskar, kål, raps, sukkerroer osv. Med de rette internationale ordninger kunne det brødføde en del af Afrika.

For det sjette kræver alle disse projekter en enorm mængde støtte. Den økonomiske politik i Ukraine, der er dikteret af IMF, London og Wall Street, må ophæves fuldstændigt og omgående. Den har medført ødelæggelse, plyndring, sult og sygdom for det ukrainske folk fra 1991 til i dag.

Kreditbehovet for det ovenfor beskrevne program for Ukraines genopbygning vil med lethed beløbe sig til mellem en halv og

en billion dollars. Det kan ikke opnås gennem IMF-City of Londons spekulative globale monetære kasino-system. Ukraine bør anvende Glass/Steagall-loven for at sætte sit finansielle system under øjeblikkelig konkursreorganisering og oprette en Hamiltonisk nationalbank som erstatning for centralbanken for at udstede de nødvendige mængder af målrettede kreditter til den produktive del af økonomien.

Alle disse foranstaltninger vil blive gennemført, som vi skitserede i det indledende afsnit af dette dokument, inden for rammerne af et nyt globalt kreditsystem, som sammen med Bælte- og Vej-Initiativet vil skabe en revolution i global udvikling.

The following excerpt is taken from Lyndon LaRouche's January 12, 2004 essay, "On the Subject of Tariffs and Trade."

Now, the world's present, floating-exchange-rate monetary-financial system is hopelessly bankrupt. It must be placed into governments-controlled receivership for necessary forms of administration and reorganization. Virtually none of the leading banking institutions of western Europe and the Americas (among other cases) are not implicitly bankrupt presently. Therefore, the first, most immediate objective of intervention by sovereign governments must be stability of the normal functions of society; the second, short- to medium-term objective, must be an increase in productive employment to levels sufficient to bring current accounts of nations into balance; the third objective must be the negotiation of a nested array of long-term sets of protectionist treaty-agreements on credit, tariffs, and trade among a set of leading nations. The latter agreements should range from one to two generations: corresponding to capital cycles of from twenty-five to fifty years.

The possibility of a recovery from the condition presently bequeathed to us by the combination of the floating-exchange-rate IMF system and the wildly aberrant behavior of central

banking systems of nations, depends upon a massive supplement of long-term credit for capital formation, with initial emphasis on capital formation in basic economic infrastructure. To sustain such a program of expansion over two generations, as we must, requires a system in which fundamental borrowing costs must be no higher than between 1-2% simple-interest rates. This can be achieved only under conditions defined by a fixed-exchange-rate monetary-financial system. Therefore, this means a 'gold reserve system,' but not a revival of a British-style (or looney Ezra Pound's) 'honest money' sort of gold standard system. This also means a system of long-term trade and tariff agreements among nations, to an effect consistent with such goals as long-term growth of capital formation.

Download (PDF, Unknown)

Schiller Instituttet i Danmark annoncerer sin videokonference den 9. april ved DEO's online Ukraine-debatmøde

KØBENHAVN, 29. marts – I dag afholdt DEO (Demokrati i Europa Oplysningsforbundet), en online briefing "Ukraine og den nye virkelighed i EU". Der var 90 online-deltagere, og mødet vil blive arkiveret.

Under diskussionen stillede et medlem af Schiller Instituttet

det sidste spørgsmål, som bl.a. omfattede en annoncering af Schiller Instituttets kommende videokonference.

Spørgsmålet gik på, at der ud over krigen mellem Rusland og Ukraine er fare for optrapning til endog atomkrig. "Der er sket et skred væk fra ingen første brug af atomvåben, og USA og Rusland taler nu om, under hvilke omstændigheder atomvåben kunne anvendes. Vi må lave en plan for, hvordan vi kan undgå fremtidige krige.

Schiller Instituttet har foreslået en international konference for at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer med den Westfalske Fred som model. Vi afholder en videokonference om dette den 9. april kl. 15 eller senere. Hvad mener I om dette?"

Chefanalytiker i DEO Rasmus Nørlem Sørensen sagde, at han ville forsøge at svare på, hvordan man kan forhindre en atomkrig i den korte tid, der er tilbage. Han sagde, at siden Trump er nedrustning brudt sammen. Der er stadig NATO-diskussioner om konflikter, hvor atomvåben kan bruges som en sidste udvej. Russerne har nedjusteret, hvornår de er parate til at bruge atomvåben, men har sagt at de kun ville bruge atomvåben, hvis den russiske stat bliver truet. Kina har atomvåben som et valg i deres konfliktspor.

For at undgå atomkrig vil det kræve en ny international ramme, som SI-repræsentanten sagde, med nedrustning og forudsigelighed med hensyn til røde linjer. Et stort problem er, at der ikke er nogen kanaler åbne til Rusland lige nu.

Link til mødet: https://www.youtube.com/watch?v=6gfkhufo_bM

Spørgsmål ved 54:20

Tænketaenken RAND, skitserede USA's krigspolitik mod Rusland i 2019

Den 28. marts (EIRNS) – I 2019 offentliggjorde RAND Corporation en 354 sider lang rapport med titlen “Extending Russia: Competing from Advantageous Ground”. Det er et manuskript til en politik for geopolitisk konfrontation mod Rusland, der har til formål at svække og underminere Rusland som stat.

EIR rapporterede dengang, at resuméet af rapporten fra RAND afslørede det hele: “Som USA's nationale forsvarsstrategi har anerkendt, er USA i øjeblikket låst fast i en stormagts konkurrencesituation med Rusland. Denne rapport har til formål at definere områder, hvor USA kan konkurrere til sin egen fordel. Den undersøger Ruslands sårbarheder og bekymringer; den analyserer potentielle politiske muligheder for at udnytte dem; og vurderer de dermed forbundne fordele, omkostninger og risici, samt sandsynligheden for en vellykket gennemførelse.” (https://www.rand.org/content/dam/rand/pubs/research_reports/RR3000/RR3063/RAND_RR3063.pdf)

Mange af de skridt i retning af konfrontation, som foreslås i rapporten, er siden blevet gennemført af USA, som Rick Sterling, en undersøgende journalist fra San Francisco-området, viser i en artikel i Dissident Voice. “I stedet for at ‘forsøge at holde sig på forkant’ eller forsøge at forbedre USA indenrigspolitisk eller med hensyn til de internationale relationer, er der lagt vægt på bestræbelser og handlinger, for at underminere den udpegede modstander Rusland”, skriver Sterling. Rapporten, fortsætter han, “konstaterer, at Rusland har ‘dybtliggende’ bekymringer for vestlig indblanding og potentielle militære angreb. Disse bekymringer anses for at være en sårbarhed, der kan udnyttes. Der nævnes ikke noget om

årsagen til de russiske bekymringer: De er blevet invaderet flere gange og havde 27 millioner døde under Anden Verdenskrig.”

Sterling bemærker, at blandt de provokationer, der foreslås i rapporten, er følgende:

- “- Repositionering af bombefly inden for umiddelbar angrebsafstand af vigtige russiske strategiske mål”
- “- Udstationering af yderligere taktiske atomvåben til lokationer i Europa og Asien”
- “- Forøgelse af USA’s og allierede flådestyrkers stilling og tilstedeværelse i Ruslands operative områder (Sortehavet)”
- “- Afholdelse af NATO-krigsøvelser ved Ruslands grænser”
- “- Ophævelse af INF-traktaten (Intermediate Nuclear Forces).”

“Disse og mange andre provokationer, som Rand foreslår, er faktisk blevet gennemført,” skriver Sterling. “For eksempel gennemførte NATO massive kampøvelser med titlen ‘Defender 2021’ lige op ad Ruslands grænse. NATO er begyndt at ‘patruljere’ i Sortehavet og foretage provokerende indtrængen i Krim-farvande. USA har trukket sig ud af INF-traktaten.”

Hvad RAND-rapporten gør, forklarer han senere, er at vurdere omkostninger og fordele ved forskellige amerikanske handlinger. “Det betragtes som en ‘fordel’, hvis øget amerikansk bistand til Ukraine resulterer i tab af russisk blod og ressourcer. I forbindelse med spekulationer om muligheden for russisk troppetilstedeværelse i Ukraine antyder rapporten, at det kunne blive ‘ganske kontroversielt i hjemlandet, ligesom det var tilfældet, da Sovjet invaderede Afghanistan’.”

Fred, på den anden side, påpeger Sterling, betragtes som “ufordelagtigt”. “En fredsaftale, der garanterede grundlæggende rettigheder for alle ukrainere og statslig

neutralitet i rivaliseringen mellem stormagter, ville være fordelagtigt for de fleste ukrainere,” skriver han. “Det er kun det amerikanske udenrigspolitiske establishment, herunder det amerikanske militær- medie- industrielle kompleks, og ukrainske ultranationalister, der ville være ” ugunstigt stillet”.”

(<https://dissidentvoice.org/2022/03/rand-report-prescribed-us-provocations-against-russia-and-predicted-russia-might-retaliate-in-ukraine/>)

Det Britiske Imperiums politik over for Rusland {Er} Regimeskift

Den 28. marts (EIRNS)–Glenn Greenwald, angiver i en artikel, der blev offentliggjort i går, “Bidens uforsvarlige ord understreger farerne ved USA’s brug af Ukraine som en stedfortræderkrig,” at han ikke køber de tilbagekaldelser, som embedsmænd fra Bidens administration har udsendt om, at USA ikke har en politik for regimeskift over for Rusland.

Han citerer bl.a. den britiske imperialist Niall Ferguson, som skrev i Bloomberg News i sidste uge: “Jeg konkluderer, at USA har til hensigt at holde denne krig i gang... Jeg har beviser fra andre kilder, der bekræfter dette. ‘Det eneste slutspil nu’, hørte man en højtstående embedsmand fra administrationen sige ved et privat arrangement tidligere på måneden, ‘er Putin-regimets ophør’.... Jeg kan forstå, at højtstående britiske personer taler i lignende vendinger. Man mener, at “Storbritanniens mulighed nr. 1 er, at konflikten udvides og dermed forbløder Putin”. Igen og igen hører jeg sådanne

vendinger. Det er med til at forklare den manglende diplomatiske indsats fra USA's side for at sikre en våbenhvile. Det kan også forklare præsident Joe Bidens villighed til at kalde Putin for en krigsforbryder." (<https://www.bloomberg.com/opinion/articles/2022-03-22/niall-ferguson-putin-and-biden-misunderstand-history-in-ukraine-war>)

Atlantic Council CEO, Fred Kempe, videreførte denne tankegang fra Putin til Kinas Xi Jinping. Kempe roste i et indlæg i CNBC den 27. marts Biden's "fejl" i Polen. "Der er ingen tvivl om, at præsident Xi må begynde at overveje konsekvenserne af Putins ruin," skriver Kempe. "I den måske mest betydningsfulde tale i sin lange politiske karriere, afveg USA's præsident Joe Biden i Polen fra sin forberedte tekst ved at antyde, hvilken pris Putin bør betale for sin uberettigede, uprovokerede og kriminelle krig mod Ukraines civile. 'For Guds skyld', sagde Biden, 'denne mand kan ikke forblive ved magten'."

Disse udtalelser fra Ferguson og Kempe påviser således, at balladen om Bidens "fejl" blot er en skinmanøvre. (<https://www.atlanticcouncil.org/content-series/inflection-points/by-doubling-down-on-putin-xi-is-gambling-his-own-power/>)

Den økonomiske politik, der skabte den vestfalske fred (1648)

På engelsk: The Economic Policy that Made the Peace of Westphalia

by Pierre Beaudry

[Print version of this article]

This is a newly edited version of an article, originally published in EIR, on the history of the famous treaty that established the modern idea of cooperation and non-intervention among nations (EIR Vol. 30, No. 21, May 30, 2003). British Prime Minister Tony Blair's speech in Chicago in 1999, in which he declared that the era of the Treaty of Westphalia was over, opened a period of unceasing wars by major powers on smaller nations. The principles of the 1648 Treaty of Westphalia are needed now more than ever.

*This article appears in the March 11, 2022 issue of **Executive Intelligence Review**. **SUBSCRIBE TO EIR***

Author's Introduction to this Republication

March 4, 2022—Power never smashes itself in anger on the reef of righteousness. Power is *agapē*, the love of God and humanity. As the Apostle Paul demonstrated in his First Letter to the Corinthians, chapter 13, *agapē* is generous and never envious; it is never righteous nor vengeful; it is patient and always merciful, and forgives easily. *Agapē* gives and never takes. Because of all of these qualities of leadership, *agapē* has no place of its own, and has no need of one, because it builds its home and takes its residence in others, as others take their happiness and rest in it. It is for these reasons that the power of the Peace of Westphalia is able to endure the rages of others, and it never traffics with them for some popularity. Thus, the secret of this Peace of Westphalia is to internalize, ahead of time, what other people are thinking, or are afraid of thinking, about themselves and their fellow man, and to give them the benefit of the doubt.

The Treaty of Westphalia says it explicitly, that it abolishes all competition, pretensions, and advantages over others, and "*forgives the sins of the past by leaving all wrongs that have been committed to perpetual Oblivion.*" Such is the beauty of power when it is proportional with reason, and such was the commitment of France in 1648, in the Peace of Westphalia,

pledging to entertain a good and faithful, neighborly relationship with all nations. Such is the beauty of proportion between power and reason that Leibniz had identified as the basis for his idea of the Republic, and for which the recognition and remembrance of others grow unceasingly.

This is also what Rabelais meant when he said that *gratuitousness*, that is, what is given with benevolence, is the only living power that does not decrease and perish with time. It can only increase as time passes, because it decreases hatred in the same proportion that it increases love. Therefore, this principle of *agapē* represents the best that Western civilization has to offer: the idea of power found in the Athens of Solon in the 6th Century B.C., the sacrifice of Jesus Christ in 33 AD, the Council of Florence in 1439, the Peace of Westphalia in 1648, and the adoption of the American Constitution in 1787. This is how the idea of power became the power of an idea. The question is: Is the world ready to accept such an idea for the benefit of future generations yet to come?

May 30, 2003—In view of the currently collapsing world financial system, which is tearing apart the Maastricht Treaty, European governments have a last opportunity to abandon the failed Anglo-Dutch liberal system of private central banking and globalization, and organize the new Eurasian axis of peace centered on Russia, Germany, and France. To solve the collapse as sovereign nation-states with a common interest, their historical foundation is the 17th-Century Peace of Westphalia, which began “the era of sovereign nation-states” and is now attacked by all the new imperialists and utopian military strategists.

The 1648 Westphalia Peace succeeded only because of an economic policy of protection and directed public credit—dirigism—aimed to create sovereign nation-states, designed by France’s Cardinal Jules Mazarin and his great

protégé Jean-Baptiste Colbert. Colbert's dirigist policy of *fair trade* was the most effective weapon against the liberal *free trade* policy of the central banking system of the maritime powers of the British and Dutch oligarchies.

Similarly, it is only with a return to the Peace of Westphalia's principle of "forgiving the sins of the past," and of mutually beneficial economic development (see box, Principles of Westphalia, Article I), that the current Israeli-Palestinian conflict could be solved on the basis of two mutually-recognized sovereign states.

[View full size](#)

The then unique principles of the 1648 Treaty that finally ended 125 years of religious warfare in Europe, enshrined the benefit or advantage of the other—the common good—in the statecraft of sovereign nations. Two men—France's Cardinal Jules Mazarin and Minister Jean-Baptiste Colbert (on coin)—were most responsible for this opening of the principles of nation-building.

[View full size](#)

Gerard Ter Borch

In the Peace of Westphalia, Mazarin's and Colbert's common-good principle of the "advantage of the other" triumphed over the imperial designs of both France's Louis XIV and the Venice-controlled Hapsburg Empire. In the 18th Century, the same principle brought the posthumous victory of Gottfried Leibniz over John Locke in shaping the American republic's founding documents—the victory of "the pursuit of happiness" and the principle of the general welfare—over Locke's "life, liberty, and property."

Today, that principle has created the Eurasian Land-Bridge policy, as designed by U.S. Presidential pre-candidate Lyndon LaRouche, and as expressed in the economic development policies of China and some other Asian powers. This aims at "transport corridors of development," spanning Eurasia from

the Strait of Gibraltar to the Bering Strait, and from the North Sea to the Korean Peninsula and Southeast Asia.

How Mazarin Looked Toward Westphalia

By the early 1640s, after witnessing so much abuse by the Hapsburg Emperor's feudal authority against the peoples of the small and war-devastated German states, and realizing that the horrors of the Thirty Years' War were leading toward the destruction of civilization, Cardinal Jules de Mazarin acted to shift the attention of Europe away from Venetian-manipulated religious conflicts that had become an endless cycle of vengefulness of each against all. He sought to base a peace on the economic recovery and political sovereignty of the German Electorates and States, to move them toward freedom and away from the tyranny of the Emperor, and from Venice's intrigues.

In 1642, six years before the signing of the Peace of Westphalia was to end the Thirty Years' War, Mazarin sent a negotiating team to Münster to begin working on his peace plan. The two French plenipotentiaries, Claude de Mesmes Comte d'Avaux, and Abel Servien, were his close associates. The mission was to use the power of France to intervene between the Emperor and the German Electors and princes in such a way that the Emperor would be forced to relinquish his overpowering authority and France would facilitate an economic program for the German states by helping them rebuild their territories.

This result could not be achieved, however, unless France, as the most powerful nation outside of the Empire itself, were to be given the role of guarantor of German freedom on their own territory—a status of mediator that would give Mazarin's French plenipotentiaries a friendly and indirect right to intervene inside the government of the Empire. This had to be done in such a way as not to give umbrage to the German princes, who would have rejected any form of direct foreign

intervention. Indeed, what would be the benefit of replacing an Austrian imperial power by a French one?

Mazarin directed his plenipotentiaries to make their presence necessary, primarily along the Rhine River, by engaging in the only form of French expansion that would correspond to Mazarin's principle of "the advantage of the other," and that was, to engage in a productive economy of fair trade and commerce. Thus, Mazarin began to play an entirely new and unique role inside the Empire by increasing German freedom in trade and commerce along the main waterways of the Empire.

The Rhine River, running through very fertile lands, had long been the target of Mazarin's predecessor, Cardinal Richelieu, who, as the First Minister of Louis XIII, had waged 14 years of war to acquire key territories along the High Rhine, with the presumption that the Rhine River was a God-given "natural border of France." This foolish idea stemmed from the days of the Roman Empire, that is, from the same imperialist outlook that was to be Louis XIV's *folie des grandeurs*, and was to become the pretext for Napoleon Bonaparte's mad imperial conquests, a century later. The imperial Roman historian Strabo had concocted the geopolitical delusion whereby "an ancient divinity had erected mountains and traced the course of rivers in order to define the natural borders of a people," whereby, consequently, the Rhine River had to be viewed as a natural border of France.

The Rhine: Boundary, or Corridor?

However, that was not the view of Mazarin. He saw the Rhine River as a great economic project rather than a way to grab more territory. It was a *natural communication canal* within German territory, a *corridor of development*. But it was unfortunately being commercially misused by river princes, who were going against their own best interests by imposing such outrageously expensive tolls, that tradesmen preferred using alternative routes, which had become more to the advantage of

the Venetians, the Dutch, and the English, than to the German people themselves. This had to be changed.

According to the German historian Hermann Scherer,

The expansion of Amsterdam and of the Dutch market had given the last blow to the ancient commercial greatness of the German principalities. The Rhine River and later the Escaut, were closed to the German people; an arbitrary system of rights and tolls was established, and that became the end of wealth and prosperity in the heart of Europe. The defection of many Hanseatic cities from the interior, and the diminishing foreign trade of the Hanse, destabilized internal commerce and the relationship between the northern and southern regions of Germany. Add to this, the interminable wars, the religious conflicts and persecutions, and on top of all of this, the addition of customs barriers established under all sorts of pretexts, and for which the smallest princes of the empire added a cost as if it were an essential attribute of their microscopic sovereignty.[fn_1]

Each region was measuring its “sovereignty” by the power to raise Rhine customs fees. The interruptions of trade traffic between southern and northern Germany were bringing the German economy to a halt. This became particularly disastrous for Braunschweig and Erfurt, while Frankfurt-am-Main and Leipzig prospered, thanks to their annual fairs. The very geographic situation of Germany required precisely the opposite: that it free itself of the burden of customs barriers and open all of its internal mini-borders for anyone who wanted to trade in and out of the country, at low cost, not only north-south, but also east-west. Such were the conditions that Mazarin was attempting to address during the 1640s negotiating period of the Peace of Westphalia.

Fair Trade on Europe’s Rivers

Mazarin conducted a thorough study of the entire river system

of the Hapsburg Empire, including the region of Poland. He established a complex intelligence network from among his German allies, to report back to the French negotiators who were involved in the preliminary negotiations for the Peace of Westphalia in Münster, and to inform them of how many German cities would be willing to increase their freedom within the Empire, by collaborating with France.

FIGURE 1

Three Centuries' Canal and River Development Initiated by Mazarin and Colbert

[View full size](#)

Mazarin examined closely the potential for a north-south expansion of trade and commerce of goods being produced along all of the rivers of the Empire (see **Figure 1**).

First, farthest east, on the northeastern border of the Hapsburg Holy Roman Empire, Mazarin studied the potential of the Vistula River going through the Polish regions of Silesia, Mazovia, and Eastern Prussia (today Poland), and emptying into the Baltic Sea near Gdańsk. That river provided for Gdańsk all of the riches coming from all of these regions, and could make it the major port city of Poland.

Second, he wrote of the Oder River—which also empties into the Baltic Sea—that if all of the commerce from the Brandenburg, Silesia, and Pomeranian plains were to flow into the city of Szczecin, it could transform that city into a major international port city.

Third, the Elbe River, which starts in Bohemia (today the Czech Republic) after having gone through Saxony and Brandenburg, then flows into the North Sea northwest of Hamburg. Mazarin noted that most of the goods coming from the provinces of Lower Germany also flowed northwestward past Dresden, Magdeburg, and Leipzig. Those cities could improve their economic situation by offering commercial houses for

transshipment of regional goods to foreign countries.

Fourth, Mazarin was given a report that the Weser River, which also flows through the fertile regions of Middle Germany, could be provided with a number of canals acting as import and export channels, to make the city of Bremen on the Weser into a significant port.

Fifth, Mazarin saw another expansion of north-south trade by way of the Ems River, which crosses Westphalia, and brings all of the trade and commerce from Münster and the North Rhine region into a north-south axis opening to the North Sea.

Sixth, and farthest west, Mazarin studied the Rhine River as the most economically viable communication channel among Switzerland, Germany, France, and the Netherlands, connecting Mulhouse, Strasbourg, Mainz, Bonn, and Cologne, and carrying a great amount of trade from Alsace Lorraine, the Swiss Counties, Baden-Württemberg, and the Rhineland Palatinate, to its exit into the sea through the cities of Rotterdam and Amsterdam.

Mazarin saw that the surest way to bring about peace was to develop the general welfare of the German people, by developing, for their greatest advantage, the cities located at the mouths of these rivers or along them. Thus, those war-torn regions of the Empire could be rescued and rebuilt, by creating new infrastructure. He considered this to be the way to counter the British-Dutch mercantilist control over key cities of the Baltic and North Seas.

In 1642, Mazarin summoned his negotiators at Münster to announce and circulate everywhere that the precondition to the peace negotiations was to forbid the creation of new tolls along the Rhine River. The proposition was written as follows:

From this day forward, along the two banks of the Rhine River and from the adjacent provinces, commerce and transport of goods shall be free for transit for all of the inhabitants,

and it will no longer be permitted to impose on the Rhine any new toll, open birthright, customs, or taxation of any denomination and of any sort, whatsoever.

Because the injunction included the mention "and from adjacent provinces," it proposed to bring fair trade and economic expansion deeper into the heart of Germany.

Centuries of Canal Building

Under the protection of the French, as the guarantor of the Peace of Westphalia, the different princes of the Empire were able to establish a whole series of houses of commerce in Huningue, Strasbourg, Mannheim, Frankfurt an der Oder, Coblenz, and Cologne. Thus, Mazarin's plan to build the economic basis for the nation-state of Germany began to take shape. With goods produced in France, Lower Bavaria, Upper Palatinate, Swabia, and so forth, the river communication system began to revive the economies of the cities of Huningue and Strasbourg, as well as to give access to Switzerland and to the extended parts of Austria.

The economic development was to go farther by access to the seventh and longest river in western Europe, the Danube, expanding the import-export trade of goods to and from Bavaria, Austria, Hungary, Serbia, Bulgaria, Romania, Moldavia, and all the way East to the mouth of the Danube in the Black Sea.

As early as 1642, Mazarin had singled out 28 primary cities along the Danube River alone. It is from this standpoint that a new understanding began to emerge from the rubble of war in Europe, capable of creating thousands of jobs and new markets along the main rivers of the Empire. It was under Mazarin and Colbert that the idea of a Rhine-Main-Danube canal began to be considered as a feasible project, a corridor of development only completed three centuries later, connecting the North Sea to the Black Sea.[fn_2]

By the time a number of Electors and princes began to realize that Mazarin's project was entirely to their advantage, and decided to modify their allegiance to the Emperor, war had reduced the German people from 21 million to only 13 million as of 1648. Without peace, European civilization was going to be destroyed.

On the other hand, the Venetians saw that Mazarin was accelerating the process of negotiation in Münster, and that his economic initiatives with the German Electors were beginning to gain some momentum. Venice and the Hapsburgs saw the paradox—the more you increase economic freedom within the Empire, the more you are destroying that Empire itself—and smelled danger. The more the German leaders were won over to the principle of “the advantage of the other” (especially since they were “the other”), the closer they were to replacing the predatory Empire with nation-states. This principle had such a corroding effect on the minds of the Venetians and the Hapsburg Emperor that they were ultimately forced to accept the conditions set by Mazarin for the Peace of Westphalia, which was signed on Oct. 24, 1648, in Osnabrück for the Protestants, and in Münster for the Catholics.[fn_3]

Colbert and the Birth of Political Economy

Jean-Baptiste Colbert (1619-83) was, without a shadow of a doubt, the greatest political economist and nation-builder of the 17th Century, and his ideas and influence have determined the entire course of development of all modern nation-states, including the United States of America, since the Treaty of Westphalia.

Initially promoted as Steward of the Household of Cardinal Mazarin, Colbert later became Comptroller General of the Finances of France during most of the reign of Louis XIV. Colbert was the first world leader to successfully apply the

new principle of Westphalia to economics, the which would later be followed successively by Gottfried Leibniz, Benjamin Franklin, Alexander Hamilton, John Quincy Adams, Henry C. Carey, Friedrich List, Franklin D. Roosevelt, and Lyndon H. LaRouche, Jr.

Colbert's seminal contribution to a humanist republican conception of political economy was initially reflected in France's historic fight to liberate the peoples of Europe from the predatory control of the Austrian Hapsburg Empire, and from the central banking role of the Venetian and Dutch oligarchies. Colbert applied the principle of the Peace of Westphalia—that is, the principle of “the advantage of the other”—to a grand design of economic development of France itself.[fn_4]

For Colbert, the most important asset of the common good, and the most powerful enemy of war itself, was the development of infrastructure projects. Colbert carried the principle of benevolence of Cardinal Mazarin into large-scale economic development projects. If he was the farsighted forerunner of Leibniz, of Franklin, and of LaRouche, it was because his towering figure stood on the shoulders of Jeanne d'Arc, King Louis XI's creation of the nation-state of France, King Henry IV (1589-1610), Henry's minister the Duke of Sully, and Cardinal Mazarin. All were the most powerful enemies of British-Dutch-Venetian free-trade and “central bank” liberalism.

The very name of Colbertism, dirigism, still rings as anathema in the ears of the British-Dutch oligarchies today. In fact, any economic outlook organized by a strong centralized government that favors the common good through great public works, stems from Colbertism, and is anathema to British-Dutch monetarism, especially to the Dutch East India Company.[fn_5]

The Industrial Commonwealth Policy

Jean-Baptiste Colbert did not come from a noble family, as many historians have falsely claimed. He was the son of Nicholas Colbert and of Marie Pussort, she of a merchant family, who had traded in Reims and in Lyon from 1590 to 1635. This period was the turning point for French economic development, with the upsurge of manufacturing under Henry IV and his great advisor, the Duke of Sully. Nicholas' brother, Odart Colbert, was a trader in Troyes, working with an Italian banker partner located in Paris, by the name of Gio-Andrea Lumagna, with whom he had developed an excellent trade in draperies, bolting-cloth, linen, silk, wines, and grains, which they produced in France and traded in England, the Low Countries, and Italy.

Jean-Baptiste worked for a few years in Lumagna's bank until 1649, one year after the Treaty of Westphalia was signed, when Lumagna became the personal banker of Mazarin and recommended that Colbert become the Cardinal's Steward of the Household. The meeting of such great minds foreshadowed a true French revolution.

Looking at Colbert from British and some American history books, one would become convinced that he was a mercantilist free trader. But anyone identifying Colbert as a mercantilist has to be either totally ignorant or a British agent, at best. The British hated Colbert precisely because he was not a mercantilist; he was feared because he was a humanist nation-builder. Colbert's policy was to undertake and fund, from the royal coffers of Louis XIV, all forms of industry, mining, infrastructure, canal building, city building, beautification of the land through *Ponts et Chaussées* (Bridges and Roads), and *Arts et Métiers* (Arts and Crafts), including the promotion of all aspects of science through the creation of the Royal Academy of Sciences under the leadership of Christian Huygens.

Thus, clearly, Colbert's idea of "the advantage of the other"

was aimed at benefitting future generations. It precluded primarily the idea of *competition*, a politically correct term for *enmity*.

Colbert's industrial protectionist system is generally known for four major reforms that marked the beginnings of the modern industrial nation-state:

1. He organized and funded a system of industrial corporations and infrastructure projects that provided job security for all types of skilled and non-skilled labor, that is, workers of all types of *arts et métiers*;

2. He established protectionist measures for all standardized French clothing products, such that no dumping of foreign goods was allowed in France, except at very high cost. Colbertism became synonymous with protectionism;

3. He funded and supported population growth, considering that war and ignorance were the two main causes of population reduction. He believed that the "government had to take care of its poor," and that its role was to foster the increase of the population density of the nation; and

4. He accompanied industrial measures with a reform of civil justice that became the first Civil Code of France, lasting 130 years until it was destroyed by the imperialist code of Napoleon at the turn of the 18th Century.

These four points were enforced with total energy and determination, and with the full backing of the King of France. In other words, the entire Colbertian system of nation-building was based on state-controlled industrial development, combined with carefully selected and productive private initiatives.

Colbert cared for the nation as a farmer cares for his farm: The entire territory of France was meant to become the land where the common good was to grow unimpeded. He protected it,

showered it with public funds, enriched it, and let others reap its beautiful fruits. He cultivated the common good by weeding out the privileges of aristocracy. He encouraged new industries and funded population growth by creating tax incentives and special bonuses for married couples. He put protectionist barriers all around France, against British, Dutch, and Belgian dumping. In one word, Colbert became the champion of skilled labor and the sworn enemy of the commercial aristocracy, which had been living off its privileges, as the feudal aristocracy had done during the past centuries.

So, Colbert re-established the priority of the "common good, the 'Commonwealth' of Louis XI."

The following case suffices to make the point.

During the 1660s, there persisted a three-century-old privilege that dated back to the shameful 1358 edict of King Charles V, that stated that the laws of commerce "are made to profit and favor each craft rather than the common good."^[fn_6] Colbert turned this on its head, instituting his first Edict on April 8, 1666, which was made to secure all of the manufactures and factories of the kingdom for the benefit of the common good. From that day on, Colbert wrote hundreds of measures and regulations until the entire garden of France began to bloom again, after the devastation of the religious wars.

From 1666 on, Colbert not only asserted total control over the production of all French clothing goods, but he instituted a master's degree for the work force, in order to improve the quality of all manufactured products.

Colbert invested about £5 million a year from the coffers of the King in new manufacturing endeavors. This money went for improvements in technology, for improving skills of the workers to raise the quality of the products, and for

incentives to population growth. A lot of the new technologies were imported from Italy, Holland, and elsewhere, to improve the quality of tapestries, linens, silks, etc.; but most of the improvement was done on location. Historian Pierre Clement reports that Colbert—

stopped at nothing in order to fortify the new establishments; each dyeing manufacturer received £1,200 of encouragement; the workers who married girls of the locality where they were employed, would receive a bonus of 6 pistoles, plus 2 pistoles at the birth of their first child. All apprentices were given £30 and their own tools at the end of their apprenticeship. Lastly, the tax collectors were ordered to give a tax exemption of £5 for those employed in certain more privileged manufactures.[fn_7]

Colbert further established that all workers who married under the age of 20 were exempt from taxes (*tailles* and other public charges) for a period of five years, and four years if they married at 21. The very same advantages were extended to older workers who had 10 children, including those who died in combat. As of July 1667, all workers who had 10 children could receive a pension of £1,000 a year, and £2,000 a year if they had 12 children. After 16 years of such a regime, from 1667 to 1683, the French population had reached a level of 20 million, the largest national population in all of Europe. The policy was called Colbert's "revenge of the cradles" (*revanche des berceaux*). The same policy was established in the French colony of Canada.

Colbert's Reform of Justice

The reform of the civil justice system, in 1669, was one of Colbert's greatest and most enduring achievements. It was so efficient and complete that it became accepted as the Civil Code of France for a period of 138 years, until the feudalist faction of the French oligarchy replaced it with the Code Napoleon in 1807, and turned France, one more time, back to a

fascist imperial police state. The Code Napoleon rules France to this day.

In the spirit of Mazarin, Colbert was able to launch a great offensive against the very powerful aristocracy of France, and go against all odds; that is, against both public opinion and backward local prejudices, to implement his reforms. He established a most sweeping reform of justice, succeeding in accomplishing what even the great Sully before him had attempted, but was not able to do. Colbert systematically extirpated venality (the practice of buying public offices and profiting from them). He established a system of state counsellors to replace the old civil order of Roman law, and totally transformed the traditional, regional, customary law. One of his most effective administrators and collaborators was the King's Counsellor to the Parliament of Toulouse (Court of Justice), the famous mathematician, Pierre de Fermat.

As early as the reign of Louis X *le Hutin* (1314-16), judicial offices had been sold to the nobility at a minimal fee paid to the King, but they brought incredible profits to the office holders. This was done as a matter of course, under the absolutely trusting, axiomatic assumption that "the monarchical system was based on honor and that the nature of honor is to have for Censor, the entire universe" (Montesquieu, *The Spirit of the Law*). This being the case, why should anyone raise an eyebrow about the "honesty" of any member of the Court to whom the public good was entrusted? As Montesquieu himself argued, after all, "No one believes he is lowering himself by accepting a public function."

However, the heart of man being everywhere the same, Colbert understood very well that, under any government, at any time, the honor of fulfilling the duties of an office of state can always be mixed with a certain amount of personal interest, which brings justice to tilt its balance to one side rather than the other.

For example, public opinion had it, in those days of the monarchy, that the rich were not only better off, but also better educated than the rest of the population, and because of that, they had more dignity and impartiality; and since paying for their public office was a way to bring in money for the King, they demonstrated themselves less venal than others, and therefore should not pay any taxes; because the investment of their capital was obviously benefiting the kingdom more than could the people with less money, and whose contribution to the common good was less than their own, and should therefore be made to pay taxes more readily. And, that is the way the balance of justice tilted for centuries.

The most famous example of abuse of public trust during that period was known as the Fouquet Affair, the scandalous case of the Superintendent of Finances of King Louis XIV. In November 1661, Colbert forced Nicolas Fouquet to be brought before the tribunal for having stolen an immense fortune from different public offices, and from the treasury of the King. [Box: Principles of Westphalia]

Acting as a central banker, and borrowing for the King and Mazarin—to whom bankers were told not to lend any money—Fouquet had been playing the interest rates game in his favor; and since he had all of the controls to blur the differences between public and personal interests, he was able to hide a huge fortune, until Colbert got a whiff of it. In one instance, Fouquet had managed to reassign to his own bank account the value of a loan that was never made, but for which the State “repaid” him £6 million. During the last four months before his trial, he had managed to siphon off a total of £4 million in amounts of between £10,000 to £140,000 that he stole from the different tax-farms of the Charente, Pied-Fourche, Lyon, Bordeaux, the Dauphine, etc. Fouquet had even prepared himself a fortified refuge in Belle-Isle, in case of disgrace.

In 1661, the government brought him to trial, where he was

found guilty of massive embezzlement. All of his goods were confiscated, he was condemned to exile, and then later imprisoned for life in the fortress of Pignerol.[fn_8]

A Coup d'État Against the Oligarchy

In March 1661, the 23-year-old King Louis XIV replaced Nicolas Fouquet with Colbert as the Superintendent of Finances. If Louis XIV was so upset by corruption, it was not because of moral indignation, but because it was taking place under his watch. Colbert recognized that fact and did not miss a moment in applying the principle which Alexander the Great used to get his (indifferent) generals to act effectively.

Never was there as effective and universal a minister as Colbert, during the entire history of France. Formed at the school of Sully and Mazarin, Colbert served during 22 years successively as the Superintendent of Buildings, Controller General of Finances, Secretary of State of the Maison du Roi, Secretary of State of the Navy, Minister of Trade and Commerce, and last but not least, the equivalent of a Minister of Sciences and Technology. He made profound reforms in all of these public domains, including criminal justice, commerce, police, fine arts, water and forestry.

After the scandalous trial of Fouquet, Colbert became a popular hero, and was given the green light for the creation of a Chamber of Justice that he had already proposed to Mazarin, in 1659. This Chamber of Justice was composed of the presidents and top counsellors of the Parliaments of Paris, Toulouse, Grenoble, Bordeaux, Dijon, Rouen, etc. In all, 27 judges were commissioned by Colbert to clean up the biggest financial mess the nation had ever seen.

Colbert's edict, which circulated in every city of the kingdom, stipulated that all of the financial officers of the nation who had been at their posts since 1635 were required to establish a justification for all of their legitimate goods,

including their inheritances, the acquisitions they had made, and the amounts given to their children for anything from weddings to acquisition of offices. If the information was not given to the attorney general within eight days, all of their goods and properties were to be confiscated.

Colbert established all sorts of means to force the truth out into the open. The edict stipulated that the King would reward an accuser with the value of one-sixth of the fine given to anyone convicted of fraud, financial abuse, or embezzlement. On Sunday, Dec. 11, 1661, as well as on the following three Sundays, Colbert had all of the curates of the Paris churches make the announcement that the parishioners, under threat of excommunication, were obliged to speak out about all known financial abuse in their parish.

The first operations of the Chamber of Justice created total panic throughout Paris. Friends of Fouquet, such as François Vatel, Braun, and Jean Hérauld Gourville, left for London; others were tried and sentenced. After a few financiers were sent to the Bastille, the whole nation began to realize that Colbert really meant business. Then a lot of people began to be identified to the Chamber of Justice.

After Colbert made a public showcase of this insane system, the idea of buying a public office became so unpopular that people circulated a Colbert quip that said: "Each time the King creates an office, a new idiot is created to buy it." The reforms were so sweeping that in only a few years, a total of £419 million was recovered from the income of venal offices, and no fewer than 40,000 noble families were affected by this axiomatic change.

All of those funds were then invested in Colbert's program of development of new industries. Slowly, but surely, the balance of justice began to tilt back toward the common good.

The Royal Academy of Sciences

The greatest achievement of Colbert was the creation of the Royal Academy of Sciences and its technological projects. This was not just another academic teaching institution, but rather, a research center for scientific and technological development that had the mission of creating innovations in specific areas of scientific activities: to improve economic development in the fields of astronomy, chemistry, optical physics, geometry, geography, industrial engineering, canal building, agriculture, and navigation. Each area was to be oriented toward technological advances through the application of new discoveries of physical principles. This Colbertian Academy of Sciences became the model institution from which Gottfried Leibniz later created his academies in Berlin and St. Petersburg.

In 1662, Colbert's good friend and collaborator, the Toulouse Counsellor of Parliament and mathematician Pierre de Fermat, joined Blaise Pascal, Gilles de Roberval, Pierre Gassendi, and a few others, to form the core of a society that met regularly, and in private with Colbert in the Royal Library, until the time the Academy was to be officially located in the Louvre Museum in 1699. Scientists and mathematicians from all over Europe were invited to join the new institution—all of whom had been challenged, in 1658, by the young Pascal into discovering a geometric construction for determining the characteristics of the cycloid curve.

[View full size](#)

Sébastien Le Clerc I, 1671

[View full size](#)

LoC

A method of accurately determining longitude, derived at Colbert's Royal Academy of Sciences, advanced the geographic knowledge of Europe. New geodesic studies resulted in improved maps and sailing charts. The first truly accurate map of

France and its provinces, in 1744 (bottom) was the work of three generations of work by the Cassini family. At top, Louis XIV visiting the astronomy room of the Royal Academy of Sciences.

The offers of salaries and pensions were very attractive, and the prospects of collaborating with the best scientists of Europe were even better. Colbert sent out personal invitations to the Dutch astronomer and geometer Christian Huygens, one of the few to solve Pascal's cycloid problem; the Italian astronomer and civil-military engineer Gian Domenico Cassini; the young Danish astronomer who was to establish the speed of light, Ole Rømer; the German mathematician Ehrenfried Walther von Tschirnhaus; the German astronomer Johann Hevelius; the Florentine geometer Vincent Viviani; and even the British mathemagician Isaac Newton. Huygens, Cassini, and Rømer immediately accepted the invitations; others accepted a little later.

On Dec. 22, 1666, Huygens was nominated as President of the Royal Academy.

Colbert believed that the most important means of securing the future of France was to persuade the young King to fund and support great scientific and technological projects that would both increase the power of the nation internally, and extend its contributions abroad.

There were several great projects of note. One was an accurate method for the determination of longitude, a project as old as the Platonic Academy of Alexandria, following through the astronomical discoveries of Erastosthenes and Hipparchus. This caused a major advance in the geographic knowledge of Europe by improving the accuracy of maps and sailing charts through the introduction of new geodesic studies (the Cassini maps), a precursor to the revolutionary study that Carl Gauss made two centuries later. This effort resulted in the first accurate knowledge of the Earth's geography. Parallel to it, was the creation of the Paris Observatory, and the successful

precision grinding of very powerful telescope lenses, designed and hand-polished by Huygens himself.

The second and most far-reaching scientific breakthroughs came with new discoveries in the field of optical physics, especially the revolutionary discovery of principle by Rømer in the determination of the finite speed of light; by Huygens in the discovery that light propagates in spherical waves; by Fermat in demonstrating the principle of least-time in light refraction; and by Leibniz with the revolutionary application of his least-action principle to optical processes by means of his calculus.[fn_9]

A third project, involving the special collaboration of Huygens and Leibniz, was the development of a steamboat invented by Denis Papin.[fn_10]

In 1673, Leibniz built a working model of a calculating machine with the collaboration of the Royal Librarian Pierre de Carcavy, and Huygens. It became such a success that he was immediately asked to build three models, one for the new Observatory, one for the King, and one for Colbert.

After Colbert died in 1683, a new witch-hunt began against the Protestants of France, and the Academy suffered greatly when, in 1685, under the revocation by Louis XIV of the Edict of Nantes, which had guaranteed freedom of religion for Protestants since Henry IV, Ole Rømer and the other “undesirable Protestant,” Christian Huygens, were forced out of the country. The Academy survived for a hundred years under Fontenelle, Condorcet, and Lavoisier, but was ultimately destroyed in 1793 by the Jacobin counter-revolution.

View full size

Sergent-Marceau

Colbert presents plan for the Canal royal en Languedoc to Louis XIV in 1668.

Continental Challenge to the 'Sea Powers'

But the most immediate and powerful industrial result of Colbert's Academy project, was the realization of the greatest hydraulic engineering masterpiece of the era—the Languedoc Canal.

The *Canal Royal en Languedoc* (built 1667-81), known also as the *Canal du Midi*, was a typical example of how Colbert, and his engineer protégé, Pierre-Paul Riquet, realized the Mazarin principle of the Peace of Westphalia. In fact, the Languedoc Canal represented, for several hundred years, the most advanced form of hydraulic technology in the world, and the most economical route for the transport of merchandise between the northern nations—Sweden, Denmark, Poland, Northern Germany, Belgium—and the southern nations of Italy, Greece, Venice, the Balkan States, Turkey, Africa, and the Orient. The construction of the canal provided a short-cut route of 240 kilometers (145 miles) across France, saving 3,000 kilometers represented by the sailing around Spain; and an economy of taxes, by avoiding the Hapsburg Empire's tolls at the choke point of Gibraltar.

Had the British and Dutch monopolies of the time been reasonable in their trade negotiations with France, this fair-trade system would have also brought down their costs of goods.

As far as external commerce is concerned, Colbert always extended the same fair trade policy to all nations, including the liberal free-traders Holland and England. But neither the liberal Dutch nor the English accepted Colbert's policy of fair trade. That is why Colbert had to send his toughest ambassador to London: his own brother, Charles Colbert de Croissy, the same who had served Mazarin as ambassador to Vienna in 1660.

After a number of tough negotiating years, in which Charles

Colbert was forced to make a certain number of sacrifices, an amusing point of contention came up that could serve as a precursor to the antics of Lewis Carroll in his book, *Alice's Adventures in Wonderland*. In 1669, Colbert reminded his ambassador "not to be duped" by British pretensions on the high seas; the issue related to the British Admiralty requesting the right to be saluted first on all of the seas of the globe.

In a letter dated July 21, 1669, Colbert wrote his brother a note in which he stated:

As far as the Ocean is concerned, even though they [the British] are the more powerful, we have not, until now, come to the view that their pretended sovereignty has been recognized; therefore it pertains to the common good of the two nations, and of the interests of the two kings, to establish this parity on all of the seas.... As for the treaty on commerce, the ideas of Lord Arlington are very reasonable, since they tend to establish a reciprocal treatment between the two Kingdoms.

Colbert ended up recommending that "salutes" be considered optional; but the liberal free-trade policy of England remained on a steady course.

The control of sea-lanes by the financial oligarchies of maritime powers such as the Venetians or the British-Dutch East India company monopolies, was being challenged by Colbert's emphasis on a dirigist continental infrastructure project, as the growth principle for economic development of sovereign nation-states. The same principle is applicable today, with the LaRouche Eurasian Land-Bridge concept, in which all European governments see the benefit of Asiatic nations as the natural outlet for export of their technologies. The proposed agreements for the extension of the German-Chinese magnetic-levitation Transrapid train, already commercialized in Shanghai since Jan. 1, 2003, are a prime

example of this type of fair trade, technology-sharing policy.

Economics of Generosity: The Languedoc Canal

The Languedoc Canal Project was the greatest project of the 17th Century: a triumph of engineering skills, built by a self-made geometer-engineer, Pierre-Paul Riquet. This Herculean task, which had been deemed impossible since Roman times, was a gigantic water infrastructure work that Charlemagne himself had dreamed of building. In 1516, François I had asked Leonardo da Vinci's advice on the feasibility of a canal in that region of France. Leonardo actually spent his last years in Amboise, studying possible canal connections between the Loire and the Seine Rivers. Other studies had been made for a canal through the Languedoc region during the reigns of Charles IX, Henry III, Henry IV, and Louis XIII.

It was not until Colbert that a solution, to what had become known as the impossible Canal du Midi, was discovered.

There were four main reasons for the construction of this great canal:

First, coming out of the Thirty Years' War, this canal project corresponded to a greatly needed change of strategy and of political economy for the entirety of Europe. As we have said, the crossing of France by canal, between the Atlantic Ocean and the Mediterranean Sea, provided French and allied ships with a strategic by-pass of Gibraltar, an area that had become very dangerous, and quite costly, during the interminable wars with Spain and the Austrian Hapsburg Empire.

Second, the canal set the example for joint public and private infrastructure development projects along waterways of any nation, providing improvements for land-locked areas, and opening them up to increasing exchange of cultures with other regions and other nations. Moreover, both the King and Riquet were to receive a regular income stream from low-fee tolls.

The canal was going to pay for itself in a very short period of time, and provide a small margin of profit, enough for repairs and for the introduction of new technologies. Riquet made it explicit that he had no intention of building the canal for the purpose of financial gain.

Thus, the Peace of Westphalia trade and commerce studies, made earlier by Mazarin for the benefit of the seven river regions of the Hapsburg Empire, became a renewed focus of interest. The canal was going to create the greatest import-export capabilities ever imagined for that time.

Third, the canal provided for an extraordinary increase of economic activities in the Province of Languedoc itself, where Upper Languedoc wheat production could be shipped easily eastward to the wheat-starved Lower Languedoc region. In exchange, the Lower-Languedoc production of excellent wines could be easily shipped westward, while the linen and silk goods of Lyons could also travel the same route.

This corridor also provided the entire region from Toulouse to Beziers with the development of new olive groves, vineyards, greater expansion of granaries in the Lauragais region, new trading companies and gristmills, and prospects for mining. The more farsighted citizens of Castelnaudary, for example, even paid Riquet to divert the canal toward their town. Riquet also projected the creation of new towns along the canal route.

Fourth, and not least, the entire course of the 240-kilometer canal was going to be carved into one of the most beautiful landscapes in the world, and was going to be covered with 130 arched bridges built by the “beautifying engineers” of the *Ponts et Chaussées*. Colbert and Riquet were both of the conviction that if something is beautiful, it is useful!

Riquet’s ‘Parting of Waters’ Paradox

However magnificent the idea was, and however great the

advantages were anticipated to be, all of the proposals to link the Atlantic Ocean and Mediterranean Sea with a canal, during a period of 1,000 years, were demonstrated to be totally impracticable, and plans presented by the best engineers in the world, were rejected each time..

There were two ostensible reasons why this project was considered to be impossible. One was that the two rivers flowing respectively into the Atlantic and the Mediterranean—the Garonne and the Aude—could not be connected because of difficulties of terrain between them; and the technology to raise any great quantity of water upwards of 190 meters above sea level did not exist. The other reason was that there was no other visible source in this quasi-desert region of Provence that could provide the canal with the required amounts of water.

However, there was a third and more profound and subjective reason. All of the canal plans were rejected because none of them reflected the necessary discovery of principle that would make it work. Just as Filippo Brunelleschi had discovered the physical geometric principle of the catenary for the erection of the “impossible” dome of the Florence Cathedral, Riquet had discovered the required physical geometric principle that solved the problem of the “impossible” Languedoc Canal.

Pierre-Paul Riquet (1604-80) was a descendent of a Florentine family by the name of Arrighetti, changed to Riquetty, and then to Riquet. His father, the Count of Camaran, who was a public prosecutor for the Crown, educated his son in public management and got him a post in the administration of Beziers in the Languedoc region. As a young man, Riquet attended the council meetings of the Counts of Languedoc with his father, at several of which there were presentations of canal projects “linking the two seas.” After witnessing several unsuccessful debates on the question, Pierre-Paul Riquet became passionate about finding a solution to this “impossible problem.”

Since Riquet did make the discovery, and built the canal, the following description must hold some truth, with respect to the discovery which must have happened in the mind of this great man.

One day, a paradox must have struck Riquet; an anomaly in the form of a simple question must have struck him: "How can the flow of a canal go in two directions at once?" In a way, it was a very simple question; but none of the other engineers over centuries, who had looked instead for ways to connect up the river courses of Languedoc, seemed to have approached the problem quite this way.

That the question was vital to Riquet, is shown by the fact that he had a drawing made, sometime after his discovery, to commemorate a pedagogical reconstruction of his principle. It showed himself demonstrating to the Commissioners of the King and of the States, the solution to the problem that he had called—in a reference to the Moses miracle at the Red Sea—"the parting of the waters."

The drawing simply shows how a stone, placed before the water rising from the Fontaine La Grave, on the Plateau de Naurouze, divided the stream of water into two opposite directions, one part flowing west, toward the Atlantic Ocean, and the other flowing east, toward the Mediterranean Sea. Riquet's paradox had become a metaphor for what he then began to call the "canal of the two seas." He had generated a solution in principle to the "impossible" canal.

The "canal of the two seas" became his life's mission. Year in and year out, Riquet experimented, created model projects on his own land, and studied different locations around Montagne Noire, travelling the distance many times, searching for the solution to the source of water that would connect the two seas. If the illustration of the "parting of the waters" showed the principle, the fulfillment of that principle was going to be another matter altogether.

There was only one ideal spot in the entire expanse between the two seas where Riquet's principle could be applied, and that had to be precisely at the highest point that divided the entire region between West and the East. And when Riquet found that unique spot, there was no source of water at that location.

The Engineering Task

It was not until the ripe age of 58, after serving the government of Colbert as a Controller of the Salt Tax (*gabelle*) in the region of the Languedoc for 20 years, that Riquet confirmed his hypothesis by conducting a crucial experiment. By that time, he had enough of a personal fortune to invest in his "grand design," as he called it. Riquet asked Colbert to let him resign, and to hire him as chief engineer of the canal project. Colbert agreed, and got his Toulouse Counsellor, Pierre de Fermat, to authorize the project that was going to be built in his jurisdiction.

Riquet was able to solve his paradox by demonstrating how the result of its resolution was going to express itself in the increase of man's mastery over nature, in a definite increase in man's potential relative population-density. He knew beforehand, that the construction of the canal would create an expansion in markets inward and outward, which would result especially in the increase of French production of wheat, wines, and fabrics being exported toward England, Sweden, Germany, Holland, Italy, Greece, and so forth.

A Languedoc teacher, Philippe Calas, living today near Béziers, shows on his website called "*Le Canal du Midi en Languedoc*," how Riquet tackled the different engineering problems. He writes:

But there was one overwhelming problem facing all of these would-be canal builders: how to supply such an engineering work with water? One part of the route represented no such

problem. The section from Toulouse to the Atlantic could be achieved by the canalization of the River Garonne, navigable along this stretch. But from Toulouse at one end of the canal proper, to sea level at the other (Mediterranean end), the canal would have to rise to a summit of 190 meters. How could enough water be found to keep the canal flowing at a constant rate, and at what point should this water be supplied to it in order to distribute it evenly to the western section flowing toward Toulouse and the eastern section flowing towards Béziers?

FIGURE 2

The Languedoc Canal, Great Project of the 17th Century

[View full size](#)

Source: EIRNS.

The Languedoc Canal, connecting the Atlantic and Mediterranean Seas across southern France, built between 1667 and 1681, had been a dream for centuries. Solving the “impossible” paradox of creating a water source that could flow in two directions—eastward and westward—it was the greatest civil engineering project of the 17th Century. It contributed to shifting commerce from “free-trade” control of the sea lanes toward fair-trade development in the interior of the continent. The project became a model for much larger continental projects such as the Rhine-Main-Danube Canal built during the 20th Century.

And who would be foolish enough to think that such a fantastic source of water could ever be found in the quasi-barren mountains of the Languedoc?

FIGURE 3

The Transaqua Project

[View full size](#)

EIRNS/John Sigerson

The same nation-building principle applied to a proposed infrastructural great project today: the plan to create a canal to recharge the disappearing Lake Chad in Africa’s Sahel, by draining part of the catchment area of the Zaire

River's great flow. The urgent project will not be done without the kind of public credit strategy pioneered by Colbert, known since then as "dirigism."

As soon as he was ready to make his experiment known, Riquet wrote to Colbert, who immediately saw the solution, and was won over to the project. Colbert always appreciated the character of a man who could not be shaken from a true discovery, and he knew he could absolutely count on Riquet to bring the great work to success, if he gave him the necessary backup. The engineering task was to assemble enough water in a catch basin—from what today would be called a "catchment area" of subsurface water—and at the highest elevation, which could supply all of the necessary water to flow with gravity continuously into a westward slope toward the Atlantic and into an eastward slope toward the Mediterranean, each in a controlled manner.

Riquet found several hidden springs and streams in the vicinity of Montagne Noire, less than halfway between Carcassonne and Toulouse, which could supply a reservoir to be built at Saint-Ferriol. This reservoir of water had to hold a large enough supply of water to feed the canal all year round, including during periods of extreme drought, which occurs regularly in Provence. The reservoir was also to be supplemented by three additional sources—the Sor River, the Alzau stream, and the Fresquel River. A series of secondary basins had also to be constructed, to control the deliveries of the many flows.

[View full size](#)

M. Striķis

The beautiful Languedoc Canal is still in regular use, 341 years after its "impossible" construction. Its revolutionary features included lining the canal with trees to stabilize its banks. Here, a section of the canal at Carcassonne, Languedoc-Roussillon.

Canal and Ports du Midi

In his first testing experiment, Riquet spent £200,000 to build a drainage trench demonstrating to the Council of the State of Languedoc how the whole system would work. At that occasion, on Nov. 27, 1664, Riquet wrote to Colbert, saying:

But in this case [the drainage trench experiment], I am putting at risk both my fortune and my honor, and they won't fail me. In fact, it seems more reasonable that I shall acquire a little more of one as well as of the other, when I come out of this successfully. I hope to be in Paris during the month of January next... And then, Monseigneur, I shall have the honor of telling you, in person, and in a better fashion, all my sentiments on the subject. And you will find them reasonable because I will have established precise propositions that will consequently be in accordance with your wish; and in which case I shall follow my natural inclination of frankness and freedom, and without quibbling.

On May 25, 1665, Riquet was in Paris meeting with Colbert, who gave him his patent papers securing him in his rights of ownership. Two months after, on the last day of July, Riquet wrote Colbert, filled with the excitement of Archimedes coming out of his bathtub. His experiment was a total success! He wrote:

Many people will be surprised to see how little time I have taken, and little expense I have used. As for the success, it is infallible, but in a totally new fashion, that no one ever thought of, including myself. I can swear to you that the pathway I have now discovered had always been unknown to me, regardless of all the efforts I had made in attempting to discover it. The idea came to me in Saint-Germain, which is quite far away, and my musing proved me right about those locations.[fn_11]

By 1666, after Riquet had developed extensive feasibility

studies and established the financial conditions for the construction of the entire canal, he got permission from Colbert to begin the first phase of construction. The entire project was going to be built in three phases, and be financed both by the State and through private means (Riquet's).

Phase one, which was to be financed entirely by Riquet himself, included the hydraulic work of a catch basin—the Saint-Ferriol reservoir at the foot of Montagne Noire—with a capacity of 6 million cubic meters of water, the largest man-made lake ever built up to that time; and the building of the Toulouse-Trebes section of the canal going west toward the Atlantic. This reservoir was going to supply the water for the entire work.

The second phase, to be financed by the State, included the canal section from the reservoir to the fishing village of Cette (today called Set), on the Mediterranean.

The third phase, also to be financed by the State, included the creation of a major seaport facility at Set.

Moreover, the canal presented several extremely difficult engineering feats, such as having to go through the Malpas Mountain in an excavated tunnel of 173 meters in length, and then pass as an aqueduct for several hundred yards over the Ord River. The entire project originally contained 75 locks, took 14 years to build, and cost the royal treasury more than £7.7 million, not including the £4 million invested by Riquet personally. Louis XIV and Jean-Baptiste Colbert inaugurated the canal at Set, on May 24, 1681.

Although Riquet, who died eight months earlier, had not lived to see his masterpiece of engineering completed, he had lived and communicated to others the joy of immortality, and was comforted in the knowledge that he had brought a great contribution to mankind. At the turn of the 18th Century, the famous military engineer and admirer of Riquet, Marshal

Sébastien de Vauban, made some important improvements and a number of significant additions to the canal. Today, the canal is still in operation, for both trade and tourism.[fn_12]

Riquet also broke new ground in fostering “the advantage of the other” by providing exceptional benefits for his own workers. The Canal Company had a 12,000-man workforce, divided into 240 brigades of 50 men each. These represented the best-paid workers of the period for this type of construction work. Riquet had gotten from Colbert a royal order to pay, for the security of his workers, a salary of £10 a month per worker, which included modest living quarters, Sundays and religious and national holidays off, plus complete medical coverage and full disability in case of injury or death. The royal order also stipulated that “those who present themselves must be fit to do the work, not incapacitated in any way, and must not be younger than twenty years of age or older than fifty.” Riquet’s enemies were very upset, because other workers in the region of Languedoc began to demand similar working conditions.

Riquet’s royal charter for the protection of his labor force was the first of its kind in the history of Europe, guaranteeing the equivalent of good “union wages and conditions.”

The Principle of Discovery

How was Riquet’s canal plan going to guarantee success, when all of the others had failed? How can you guarantee that the LaRouche project of the Eurasian Land-Bridge will succeed, when all free-trade proposals have failed miserably? The answer to these questions lies in the fact that both Riquet and LaRouche understand the *principle of discovery*.

The irony of Riquet’s discovery was that, while everybody else was trying to use the waters of two rivers whose flows were contrary, and could not be made to climb up to 190 meters

above sea level, Riquet solved the problem by tapping the waters of far-away desert streams—up to 65 kilometers away from the canal's path—and sent them flowing into the only spot from which “the parting of the waters” could send the flows down in two directions at once! The idea was brilliant and the fruit of a true genius.

It is amazing how apparently unsolvable problems get resolved, when they are viewed from above the domain of sense perception. Riquet's project was so successful, that when Marshal de Vauban visited the site a few years after its completion, he remarked: “There is, however, something missing here: there is no statue of Riquet.”

In May 1788, a year after visiting the south of France, the United States' Minister to France, Thomas Jefferson, sent some notes about the construction of the Canal of Languedoc to George Washington. Jefferson wrote:

Having in the Spring of the last year taken a journey through the southern parts of France, and particularly examined the canal of Languedoc, through its whole course, I take the liberty of sending you the notes I made on the spot, as you may find in them something perhaps which may be turned to account some time or other in the prosecution of the Patowmac [Potomac] canal.

Jefferson's acute interest in the Canal du Midi is one more example showing how the economics of the Peace of Westphalia had found its manifest destiny in America.[fn_13]

Under Colbert's policy, France once again embraced the “principle of benevolence” that Louis XI had institutionalized from the sublime courage of Jeanne d'Arc. The so-called “religious wars” which had decimated Europe for over a century and a quarter, were stopped and overcome. Never, during such a short period as the Mazarin-Colbert reforms, had so much evil been defeated by such a simple and effective principle as “the

advantage of the other," or the common good. Without it, the Peace of Westphalia of 1648, and the era of sovereign nation-states which it launched, would not have been possible.

[fn_1] Hermann Scherer, *Histoire du commerce de toutes les nations depuis les temps anciens jusqu'à nos jours, Tôme seconde*. Paris: Capelle, Libraire-Editeur, 1857, p. 548. [back to text for fn_1]

[fn_2] The Mazarin plan for developing rivers and canals inside Germany made its way across the empire, and was finally realized in the reigns of the Grand Elector, Frederick William I (1620-88), the founder of the German nation-state, and his successor, Frederick II, the Great (1712-86). According to Scherer, *op. cit.*, it was Frederick II who fully succeeded in creating a real internal economic system centered on a series of canals connecting the rivers from east to west. After Frederick William I built the great trench that connected the Oder and the Elbe rivers in 1668:

"Frederick II continued the canal works of his predecessor. In Westphalia, the Ruhr was made navigable, and an outlet was created to the saline Unna. The canal of Plauen established the most direct connection between the Elbe, the Havel, and the Spree; the Finow canal connected the Havel and the Oder; the Bromberg canal connected the Oder and the Vistula. These navigable channels soon gave a tremendous impulse to the commerce of the steppes and to the neighboring provinces with the basin of the Elbe, Silesia and Poland, and thus contributed greatly to the rise of Berlin as a commercial city." (Scherer, *op. cit.*, p. 581)

These canal routes correspond today to the different sections of the Mittelland Canal crossing Germany west-east, connecting all of its main rivers from the Rhine to the Vistula and linking the main cities of Bonn, Münster, Osnabrück, Hanover,

Braunschweig, Magdeburg, Berlin, and the Polish city of Bydgoszcz (Bramberg). [back to text for fn_2]

[fn_3] See Pierre Beaudry, "Peace of Westphalia: France's Defense of the Sovereign Nation," *EIR*, Vol. 29, No. 46, Nov. 29, 2002, pp. 18-33. [back to text for fn_3]

[fn_4] This principle of benevolence has its political roots in the policy of France's Henry IV and the Duke of Sully, in the aftermath of the Saint Bartholomew's Day religious massacre of 1572. As Sully had emphasized to the King later:

"Your intention must be to truly seek all of the means to have them [potentates] live in peace and tranquility among themselves, constantly soliciting them to establish a peace or a truce, whenever there should be contention or diversity of pretensions; and always to endeavor to put forward, with whomever you are dealing, your generous resolution whereby you wish everything for the others, and nothing for yourself" [emphasis added]. Maximilien de Bethune, Duc de Sully, *Memoires des sages et royales oeconomies d'estat, domestiques, politiques, et militaires de Henry le Grand*, par M.M. Michaud et Poujoulat, Tôme deuxième, Paris, chez l'editeur du commentaire analytique du Code Civil, 1837, p. 151. [back to text for fn_4]

[fn_5] Since the discovery of America and of maritime routes to India, the control of sea-lanes and the monopoly of world trade by global merchant companies have been the main interests of a few maritime financial oligarchies. They have been centered most prominently, during successive periods of history, in the cities of Venice, Amsterdam, and London, whence they wielded the power of their central banking interests over most of the national economies of the planet.

The 17th-Century Dutch East India Company was such a commercial house. It was created on March 20, 1602, for the purpose of establishing a monopoly of trading in the Far East.

The new company was placed under the control of the Duke, William of Orange, in Amsterdam, and was composed of 60 administrators elected by the shareholders—that is, by themselves—to form a General Estates that became the real, behind-the-scenes government of Holland. It was a kind of parliamentary group composed of six different chambers, located respectively in Amsterdam, Middelburg, Delft, Rotterdam, Horn, and Enkhuisen.

Their control mechanisms were not unlike the European parliamentary system of today, under the Maastricht Treaty and its central banking arrangement. The general business of international trade was put into the hands of a smaller group of seven directors who would meet, several times a year, in Amsterdam, to determine the number of ships to send out, the period of their voyage, the times of their departure and return, and their specific destinations and cargoes. The directors' executive orders had to be obeyed to the letter, with the strictest of discipline.

According to its charter, which was later copied by the British East India Company, the Dutch Company was the only one authorized to trade with the East Indies, and no one else from Holland was allowed to engage in any such trading for his own personal benefit. In fact, no other Dutch ship was allowed to take the route of the Cape of Good Hope, or Cape Horn, without the permission of the Dutch East India Company. Furthermore, it had the exclusive right to establish colonies, coin money, nominate or eliminate high functionaries of government, sign treaties with other nations, and even make war against them. This Hobbesian trading arrangement was so powerful that it had life-and-death control over all of the sea-lanes of the world, and of the colonies the Company looted for their labor and products. Holland was no longer a country with a company, but a company with a country.

In his *Histoire du Commerce de toutes les Nations*, the 19th-Century German historian Hermann Scherer described the

monopolistic so-called free trade of the Dutch Company. In 1602, after expelling the Portuguese by force from the Molucca Islands in Indonesia, the men of Admiral Warwyk's 14 ships occupied the most important islands, especially Java, and made exclusive contacts with the indigenous tribes, for the complete control of spice production and trade of the entire region, that is, to the exclusion of any other country.

Scherer reported: "They [the Dutch East India Company] made war on nature itself, by letting her grow her goods exclusively where they intended to have complete control, and by destroying crops everywhere else. A company order restricted the growth of nutmeg trees on the island of Banda; another imposed a ban on cloves on the island of Ambon. In all of the other Molucca Islands, trees had to be burnt and slashed, and any new plantation was forbidden under threat of severe punishment. Treaties were agreed upon with the indigenous people, which sometimes had to be imposed by force of arms. The Islands were closed to foreign ships, and contraband was watched for, day and night. The whole thing was organized in order to maintain a complete monopoly, and to prevent any price fluctuation in Europe." (Scherer, *op. cit.*, p. 259.)

After a few years of success that had surpassed all of its anticipations, the Dutch East India Company was transformed into a new colonial and political empire. The Dutch Company even made war against British colonial interests in Jakarta. The British knew precisely what the Dutch were up to, and they wanted a piece of the action. In 1618, Adm. Jean Koen fought the British in Jakarta. The city was burnt to the ground and the British were forced out permanently. The city was rebuilt in 1621, under the old Dutch feudal name—Batavia—and became the center of all of the Dutch operations in the Far East. Batavia then became known as the Pearl of the Orient. Such a monopoly expanded into India, into Ceylon (Sri Lanka) in 1658, into Malacca (Malaysia), Les Isles De Sonde (Sunda Islands),

the Celebes (Sulawesi), Timor, Borneo, Sumatra, and then beyond, into Thailand, Taiwan, China, and Japan.

Since the shareholders of the company were the ones fixing the prices, the “little green men under the floorboards of the stock exchange,” in Amsterdam, kept improving the differences between the cost of buying cheap spices and selling them dear, which brought them a profit of 200-300% per annum. In his *History of Dutch Commerce*, historian M. Lueder estimated that during 137 years, from its founding in 1602 until 1739, the Company had bought for a total of 360 million florins, and sold for a total of 1,620 million florins: a spoiling of nature, and of the general welfare of the people of Holland and of the Far East. [back to text for fn_5]

[fn_6] Pierre Clement, *Lettres, instructions, memoires de Colbert, Tome IV*. Paris: Imprimerie Imperiale, 1867, p. 216. [back to text for fn_6]

[fn_7] Clement, *op. cit.*, p. 235. [back to text for fn_7]

[fn_8] Historian Pierre Clement wrote that when Mazarin died, “leaving France in a state of peace on the outside, freed from the factions on the inside, but tired out, without resources, and scandalously exploited by any man who had 100,000 ecus to lend to the Treasury at 50% interest, Colbert, who had long followed with diligence the progress of corruption, who knew all of its ruses and weaknesses, and who was revealing them to Louis XIV—Colbert whom the King consulted first in secret, because the need he had of him was so great—necessarily had to be brought into the Council and occupy the first place. His special skills, his antecedents, his character, his hard work, the important fortune of Mazarin that he administered so wisely during 15 years, but most of all the modesty of the functions he had held under the Cardinal [Mazarin], everything pointed him toward Louis XIV.” (Pierre Clement, *op. cit.*, p. 94.

In his article, "Colbert's Bequest to the Founding Fathers," historian Anton Chaitkin appropriately likened Colbert's 1661 bold intervention to a real coup d'état (*EIR*, Vol. 19, No. 1, Jan. 3, 1992, pp. 20-21). [back to text for fn_8]

[fn_9] See G.W. Leibniz, "The Discoveries of Principle of the Calculus in *Acta Eruditorum*," eight unpublished translations by Pierre Beaudry. [back to text for fn_9]

[fn_10] Philip Valenti, "Britain Sabotaged the Steam Engine of Leibniz and Papin," *EIR*, Vol. 23, No. 6, Feb. 16, 1996, pp. 18-23; see also *Fusion*, Vol. 2, No. 4, Dec. 1979. [back to text for fn_10]

[fn_11] Pierre Clement, *op. cit.*, p. 305. [back to text for fn_11]

[fn_12] Sébastien Le Prestre, Marquis de Vauban (1633-1707), was a Marshal of France and a military engineer who had studied Leonardo da Vinci and especially the great works of Pierre-Paul Riquet. A member of the Academie des Sciences, Vauban distinguished himself by establishing the most advanced form of modern fortification, surrounding France with a defensive shield by rebuilding more than 300 fortified cities and creating 37 new ones. (The post-Vauban Fort McHenry, located in Baltimore, Maryland, is a typical Vauban fortification.)

Vauban was a Colbertian economist who was preoccupied mostly with improving the conditions of labor, and who considered that "work is the principle of all wealth." Louis XIV unjustly disgraced him, but it was in honor of Vauban that Saint-Simon created the French word *patriote*. [back to text for fn_12]

[fn_13] Roy and Alma More, *Thomas Jefferson's Journey to the South of France*. New York: Stewart, Tabori & Chang, 1999, p. 157. [back to text for fn_13]

Principles of Westphalia

The Treaty of Westphalia of 1648 brought an end to the Thirty Years' War, the last of wars that had drowned Europe in blood in battles over religion. It defined the principles of sovereignty and equality in numerous sub-contracts. It became the constitution of the new system of states of Europe. We paraphrase the two key principles:

Article I begins: A Christian general and permanent peace, and true and honest friendship, must rule between his Holy Imperial Majesty and his Holy All-Christian Majesty, as well as between all and every ally and follower of the mentioned Imperial Majesty, the House of Austria ... and successors.... And this Peace must be so honest and seriously guarded and nourished that each part furthers the advantage, honor, and benefit of the other.... A neighborliness should be renewed and flourish for peace and friendship, and flourish again.

(In other words, peace among sovereign nations requires, according to this principle, that each nation develops itself fully, and regards it as its self-interest to develop the others fully, and vice versa—a real “family of nations.”)

Article II says: On both sides, all should be forever forgotten and forgiven—what has from the beginning of the troubles, no matter how or where, from one side or the other, happened in terms of hostility—so that neither because of that, nor for any other reason or pretext, should anyone commit, or allow to happen, any hostility, unfriendliness, difficulty, or obstacle in respect to persons, their status, goods, or security itself, or through others, secretly or openly, directly or indirectly, under the pretense of the authority or the law, or by way of violence within the Empire, or anywhere outside of it, and any earlier, contradictory treaties should not stand against this.

Instead, the fact that each and every one, from one side and

the other, both before and during the war, committed insults, violent acts, hostilities, damages, and injuries, without regard of persons or outcomes, should be completely put aside, so that everything, whatever one could demand from another under his name, will be forgotten to eternity.

–Prepared by Pierre Beudry from the French and Latin original texts. [back to text]

Preview the fall issue here

The Schiller Institute has just released the second issue of its new quarterly journal dedicated to the creation of a classical culture. The 95-page issue, described below, is yours as a monthly contributing member. Memberships start at \$5/month. Give more if you can. This beautiful journal, written for audiences from 12 to 102, is a map to winning a beautiful future. Failure is not an option.

In this special issue, we take on the question of “What is an Aesthetical Education?” This is an incredibly important and challenging question, but one that must be taken up. We want to examine different people and nations who have either attempted or successfully created this type of educational system.

We have a very wonderful composition for you to work through. Here are a few highlights:

Restore Classical Education to the Secondary Classroom

by Lyndon LaRouche

The Cult of Ugliness, Or Beauty As A Necessary Condition of Mankind

by Helga Zepp-LaRouche

Foundation for the Future

by Leni Rubenstein

The Current Transformation of Education in China: Shaping a More Beautiful Mind

by Richard A. Black

A Taste of the Sublime Comes from the Most Unexpected of Places

An Interview with Heartbeat Opera's Ethan Heard

Subscribe here!

Have fun! *Anastasia Battle*, Editor-in-Chief, *Leonore*

Den westfalske Freds sejrige princip

Den 25. marts (EIRNS) – Den internationale konference den 9. april i Schiller Instituttet om en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur og den forudgående organiseringsproces kan være et pejlemærke for verden. Den kan give mange en anledning til – måske endda på trods af dem selv – at få begrebsmæssig adgang til og indsigt i den primære, umiddelbare og uundværlige rolle, som de som enkeltpersoner kan spille for at afværge den ellers næsten sikre snarlige termonukleare undergang for menneskeheden. Den alternative sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der er nødvendig, kan etableres, men kun ved at efterligne den internationale fremgangsmåde, som Lyndon LaRouche anvendte til at ændre en tragisk politisk retning,

herunder inden for USA's præsidentembedes institution, gennem udformning af foranstaltninger udefra, og fra oven, for at overløste og besejre det britiske oligarkis sædvanlige kontrol over denne institution og dens magthavere. Uanset om det drejer sig om "Operation Ibn Sina" for Afghanistan/Sydvestasien, Verdenssundhedsplatformen under Komitéen for modsætningers Sammenfald eller den Westfalske Freds tilgang til Ukraine, skal der altid tilvejebringes et alternativ, "en mere excellent måde" af ægte lederskab i en krisetid.

For det første må vi gennem sociale medier, trykte medier og andre kanaler, fremtvinge en offentlig diskussion om den kendsgerning, som stadig er undertrykt efter 39 år, at det var på grund af Lyndon LaRouches idéer og indsats, at USA's præsident den 23. marts 1983 foreslog Sovjetunionen en fælles videnskabelig indsats for at gøre atomvåben "impotente og forældede", med den daværende præsident Ronald Reagans personlige udsagn. For det andet må vi provokere militær- og efterretningsfolk, regeringsinstitutioner og borgerne i almindelighed i alle nationer til at gøre noget, der måske er endnu mere skræmmende end at stå over for termonuklear udslettelse – de må afvise både geopolitik og valutapolitik som værende ødelæggende, ikke kun for deres egen

interesse, men også for menneskehedens samlede egeninteresse. For det tredje er den bedste måde at gøre det på at få folk til at erkende, at det egentlige strategiske problem ikke ligger i dødbringende atomvåben. Det ligger i afvisningen af den opfattelse, at der kun findes én menneskelig race, én menneskelig art, og at denne arts interesser som helhed er det eneste sande udtryk for den menneskelige identitet. Denne opfattelse af menneskeheden, som efterhånden er blevet bredt forkastet, er nu afgørende for menneskehedens fortsatte eksistens, vækst, udvikling og velstand.

I denne uge troede britiske kræfter, at de havde opnået en "sejr for dommedag", i hvert fald som det i dag blev

rapporteret i Wall Street Journal. The Journal diskuterede, hvad de kaldte "en ny beslutning" af Biden, "truffet tidligere på ugen under pres fra allierede, (som) fastholder, at den 'grundlæggende rolle' for det amerikanske atomarsenal vil være "at afskrække atomangreb" – et underfundigt, men væsentligt skift i forhold til hans holdning i valgkampen."

Bidens bekendtgjorte politik i 2020 havde været, at "det eneste formål med USA's atomarsenal bør være at afskrække – og om nødvendigt at gengælde – et atomangreb." "De allierede i NATO har været særdeles nervøse for at skifte til en doktrin med 'eneste formål', da de frygter, at det kan svække afskrækkelsen mod et konventionelt russisk angreb på alliancen." Selv om der blev udtrykt en bemærkelsesværdig, umiddelbar bestyrtelse og modstand, hvad er det så lige præcis, at Rusland eller andre nationer som Kina og Indien, skal udlede af det?

I sin nylige artikel "Will Humans Be the Next Freedom Fries?" påpeger den tidligere CIA-analytiker Ray McGovern, at "amerikanske eksperter og strategiske eksperter synes lykkeligt uvidende om, hvor tæt vi alle er på at blive stegt i et atomangreb fra Rusland... Her er problemet: Russerne har al mulig grund til at være i alarmberedskab. Deres radarsystem til tidlig varsling er så utilstrækkeligt, at der er situationer (herunder tilfælde hvor der er tale om uskyldige raketaffyringer), hvor den russiske præsident Putin kun har få minutter – hvis det er tilfældet – til at beslutte, om han skulle affyre atommissiler for at ødelægge resten af verden – hvis han fik mistanke om, at Rusland var under et atomangreb."

[Understregning i original.]
[<https://www.antiwar.com/blog/2022/03/23/will-humans-be-the-next-freedom-fries/>]

Vores organisering bliver nødt til at få verden til at erkende virkeligheden. Forkastelsen af Lyndon LaRouches "Højere Fredspolitik" fra 1983 for at skabe et teknologisk-videnskabeligt engagement med Sovjetunionen, som

indledningsvis blev modarbejdet af den russiske Andropov-regering og lidt senere af George Bush-fraktionen i det amerikanske præsidentembede, der også sendte LaRouche i fængsel, har nu bragt verden på randen af selvudslettelse. Som pastor Dr. Martin Luther King engang sagde: "Valget står ikke mellem vold og ikke-vold. Valget står mellem ikke-vold og ikke-eksistens." Helga Zepp-LaRouches artikel: "Gandhis vision for et nyt paradigme i internationale relationer, et verdenssundhedssystem og direkte ikke-voldelig handling i tider med socialt sammenbrud" bør læses af alle, der ønsker at forstå og formidle det indre virke af den tankegang, der er nødvendig for at begribe og gennemføre den "Westfalske Fredsmetode", der foreslås i vores underskriftindsamling og indkaldelse til konference, hvis gennemførelse vil vende den nuværende ubønhørlige "March of Folly" til menneskehedens største mulighed.
[https://larouchepub.com/hzl/2021/4826-gandhis_vision_for_a_new_para-hzl.html]

Kina fremmer paradigme for udvikling i Centralasien; NATO-blok beordrer yderligere sanktioner og mere krig

Den 24. marts 2021 (EIRNS) – Tidligt i dag i Kabul aflagde Kinas udenrigsminister, Wang Yi, et overraskende besøg for at mødes med Taliban-regeringsledere og diskutere Bælte- og Vej-Initiativet, navnlig forbindelsen mellem Afghanistan og CPEC

(China Pakistan Economic Corridor). I næste uge vil Beijing være vært for Afghanistan og dets nabolande på et tredje regionalt møde om fremme af mulighederne for at skabe forbindelser, med henblik på stabilitet i Afghanistan og udvikling i hele Centralasien. Det indebærer en økonomisk aktivitet til gensidig fordel for alle nationer, hvilket er det princip, der nu er et desperat behov for på verdensplan.

I modsætning hertil mødtes adskillige af statslederne fra de store vestlige nationer i dag personligt i Bruxelles på en række af tre hastemøder – NATO med 30 nationer, landene i G7 og EU med 27 nationer – og fremkom udelukkende med tilsagn om mere oprustning i Østeuropa, flere beskyldninger mod Rusland, trusler mod Kina om at afstå fra at alliere sig med Rusland samt vrangforestillinger om den europæiske økonomi og verdensøkonomien.

“Hvad foregår der i deres hoveder?” var reaktionen fra Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, i dag, da hun indledte den ugentlige webcast. Hun henviste specifikt til den farligste af alle de vrangforestillinger, der indgik i dagens mislykkede krisemøder, nemlig at en atomkrig nu er på dagsordenen som en mulig “eventualitet” ifølge topledere i Vesten.

At stoppe dette og gøre plads til en ny verdensarkitektur for sikkerhed og udvikling er fokus for Schiller Instituttets internationale konference den 9. april, ligeledes en global underskriftsindsamling.

[https://schillerinstitute.nationbuilder.com/convoke_an_international_conference_to_establish_a_new_security_and_development_architecture_for_all_nations]

[https://schillerinstitute.nationbuilder.com/for_a_conference_to_establish_a_new_security_and_development_architecture_for_all_nations]

Selv uden atomar udslettelse er der risiko for, at vi vil

blive ramt af hungersnød i verden, hvis vi lader de fremprovokerede stridigheder og det økonomiske sammenbrud udvikle sig til mere kaos og lidelse. Allerede før pandemien manglede mere end 800 millioner mennesker i 2019 tilstrækkelig ernæring, og 125 millioner af dem var i ekstreme sultfaser. Siden da, med hyperinflationen og nu konsekvenserne af den fremprovokerede Ukraine-krise og sanktioner, er fødevarekrisen og forstyrrelser i landbruget blevet forværret til den realistiske udsigt til en milliard mennesker, der lider af mangel på fødevarer, og 400 millioner i ekstrem nød.

Denne katastrofe er udelukkende en menneskeskabt katastrofe, og mange nationer er parate til at sætte sig op imod den afpresning og tyrannisering, som tvang dem til at følge de aksiomer, der i første omgang forårsagede det økonomiske sammenbrud. Hvem ønsker at lade sit folk sulte for "friheden" i NATO's "regelbaserede" verdensorden?

I dag fandt der en afstemning sted i FN's Generalforsamling om støtte til humanitær bistand i Ukraine, men især om at fordømme Rusland. Endnu en gang, som det skete den 2. marts i en afstemning i FN's Generalforsamling, undlod et betydeligt antal nationer at stemme – 38 denne gang (35 den 2. marts) – i stedet for at indordne sig under det globale NATO's kommandoer.

Den russiske udenrigsminister, Sergej Lavrov sagde i går i en tale til Moskvas Center for internationalt Diplomati, hvor han kommenterede de hidtil usete sanktioner mod Rusland og NATO's deployering: "Det handler om at fjerne forhindringen i form af Rusland på vejen til opbygningen af en unipolær verden... Det handler ikke om Ukraine, det handler om en verdensorden, hvor USA ønsker at være den eneste suveræne og dominerende..."

Mobilisér for Schiller Instituttets underskriftsindsamling og konference for at skabe en ny verdensorden for fred og udvikling for alle.

**Mens Biden tager til Europa,
er spørgsmålet: “Hvad foregår
der i deres hoveder?”**

**Schiller   Instituttets
ugentlige webcast med Helga
Zepp-LaRouche**

Da Biden i går rejste til Europa for at mødes med “allierede” ledere i NATO, G7 og EU, var der talrige erklæringer fra amerikanske embedsmænd, herunder Biden, der bebudede en optrapning mod Rusland. Med udtalelser om russiske “krigsforbrydelser” og atomkrig som en “mulig eventualitet” afspejler det, bemærkede Zepp-LaRouche i dag, “nul kapacitet” til at gennemtænke den strategiske krise.

Zepp-LaRouche imødegik den ensartede fortælling, der dominerer Vesten, ved at identificere målet for denne sprogbrug som værende et regimeskifte mod Putin – men med hvilket formål? Som følge af optrapningen af sanktioneerne anslås det nu, at fødevaremangel snart vil true 1 milliard mennesker – Hvem begår egentlig krigsforbrydelser og krænker menneskerettighederne?

Hun diskuterede det ironiske i, at diskussionen om atomkrig bryder ud på 39-årsdagen for Ronald Reagans promovning af Det strategiske Forsvarsinitiativ (SDI), som hendes mand, Lyndon LaRouche, havde været en af de førende arkitekter

bag. LaRouches idé, som var kernen i Reagans forslag, var ikke blot en militærpolitik til forsvar mod atomkrig, men en økonomisk tilgang med deling af de mest avancerede teknologier til gavn for alle nationer. Denne idé er i centrum for Schiller Instituttets kommende videokonference om skabelse af en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som skal erstatte det neokonservative, neoliberale system, der er ved at falde sammen i dag.

Briterne indkalder Biden til Europa for at erklære: Atomkrig er ikke længere utænkeligt; det er en "potentiell hændelse"

Den 23. marts (EIRNS) – I dag er det 39 år siden præsident Ronald Reagan i 1983 annoncerede det historiske Strategic Defense Initiative (SDI), politikken for et fælles amerikansk-sovjetisk samarbejde om forsvarssystemer til ballistiske missiler baseret på "nye fysiske principper", som Lyndon LaRouche udformede og derefter drøftede med sovjetiske repræsentanter gennem samtaler i bagkanaler, der blev sanktioneret af Reagans Hvide Hus. Det var næsten lykkedes med denne politik at få en ny international sikkerhedsmæssig og økonomisk arkitektur indført, som en gang for alle ville have sat en stopper for britisk geopolitik og britisk spekulation og plyndring.

Ironisk nok er det på årsdagen for SDI, at et fuldstændig vanvittigt Britisk Imperium er i færd med at drive konflikten mellem USA/UK/NATO og Rusland til det punkt, hvor der er atomar konfrontation – både på de militære og økonomiske fronter. På en briefing til journalister om præsident Joe Bidens rejse til Europa for at mødes med NATO og EU-ledere, som begynder den 24. marts, informerede USA's nationale sikkerhedsrådgiver Jake Sullivan i går medierne om, at USA "i betragtning af skrækken for en potentiel anvendelse af atomvåben" omkring konflikten mellem Rusland og Ukraine, har USA "ikke ændret vores nukleare forholdsregler til dato", men at præsident Biden "vil rådføre sig med allierede og partnere om denne potentielle eventualitet".

Hvad skete der mon med den fælles erklæring, som præsident Biden og præsident Putin udsendte efter deres topmøde den 16. juni 2021, om at "atomkrig ikke kan vindes og aldrig må udkæmpes" – som en hyldest til en aftale fra 1985 mellem USA's tidligere præsident Ronald Reagan og Sovjetunionens præsident Mikhail Gorbatsjov? Eller de identiske erklæringer, der hovedsageligt er tilrettelagt af russiske diplomater, og som blev vedtaget på topmødet mellem Putin og Xi Jinping den 28. juni 2021 og den 3. januar 2022 af FN's P-5-atomvåbenmagter?

Udenrigsminister Tony Blinken har yderligere låst sig fast på kollisionskurs med Rusland ved i dag, på tærsklen til Bidens afrejse, at bekendtgøre, at "på baggrund af de oplysninger, der er tilgængelige på nuværende tidspunkt, vurderer den amerikanske regering, at medlemmer af Ruslands styrker har begået krigsforbrydelser i Ukraine." Han tilføjede med en truende bemærkning, at "Vi er forpligtet til at kræve ansvarlighed ved hjælp af alle tilgængelige værktøjer, herunder strafferetlig forfølgelse."

Den økonomiske og finansielle krigsførelse, som London og Wall Street har udløst mod Rusland, er ikke mindre truende for menneskehedens fortsatte eksistens end deres atomare, grænsesøgende krigsførelse. De har indledt en politik, hvor de

ved hjælp af uendelige "sanktioner" forsøger at afkoble verdensøkonomien radikalt i to bittert modsætningsfyldte blokke – en militariseret NATO-dollar blok og Bælte og Vej-blokken – som begge er ved at blive kastet ud i et inferno af økonomisk sammenbrud og affolkning.

Rusland vil imidlertid forsvare sig mod den planlagte udslettelse – både på de militære og økonomiske fronter. I løbet af de sidste tre uger har præsident Putin flyttet Rusland over på et krigsøkonomisk udgangspunkt, idet han aggressivt har forsvaret den indenlandske produktionskapacitet og anvendt beskyttelsesforanstaltninger, såsom valutakontrol, for at afværge ekstern finansiel krigsførelse. I dag meddelte Putin, at Rusland kun vil acceptere betalinger fra eksporteret naturgas til "uvenlige stater" (dvs. dem, der deltager i sanktionerne) i rubler og ikke i dollars. Dette vil yderligere afskærme Rusland fra spekulative dollar angreb på dets banksystem og skabe en alvorlig forvirring for Tyskland og andre europæiske lande, som er dybt afhængige af importeret russisk naturgas, olie, hvede og andre produkter.

Imidlertid er der en vej tilbage fra afgrunden for menneskeheden, selv på dette sene tidspunkt. På Schiller Instituttets konference den 9. april, hvor der opfordres til en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, vil vi i detaljer beskrive den nødvendige politiske strategi, til at vende dette tilsyneladende uafvendelige styrtdyk mod helvede.

Denne strategi følger den samme grundlæggende tilgang, som Lyndon LaRouche anvendte i forbindelse med sit SDI-projekt fra 1983, og som LaRouche gentog i en artikel, der blev offentliggjort i EIR's nummer af 19. juli 1996, "SDI: The Technical Side of 'Grand Strategy'" https://larouchepub.com/eiw/public/1996/eirv23n29-19960719/eirv23n29-19960719_040-sdi_the_technical_side_of_grand-lar.pdf.

I dette dokument udtalte LaRouche: "Begge supermagter, og

andre, havde desperat brug for en stimulans til teknologidrevet vækst, svarende til den økonomiske effekt af Kennedys "kriseprogram" for den bemandede månelanding. Samarbejde om udvikling af de teknologier, der er nødvendige for et strategisk forsvar mod ballistiske missiler, ville give alle deltagende økonomier den nødvendige teknologiske stimulans, hvis man samtidig indfører en politik, der fremmer "afsmittende virkninger" på den civile økonomi.

"For at skifte fra et fjendtligt forhold til et samarbejdsforhold i de tilfælde, hvor der tidligere har været en langvarig, dybt forankret fjendtlighed, må der skabes et stærkt incitament af vedvarende velvillighed. Udadtillægges effektive incitamentter til sådanne formål, vægt på fysisk-økonomiske fordele (til forskel fra relativt flygtige, finansielle fordele). De fysisk-økonomiske fordele er vigtige, men materialisterne og empirikerne overvurderer i høj grad sådanne "incitamentter" som sådan. Det væsentlige er ikke den materielle belønning som sådan; det væsentlige er aktiveringen af agape; den offentlige legitimering af en nødvendig materiel gevinst med aktiveringen af de kognitive processer, som videnskabelige og teknologiske fremskridt absolut afhænger af, er nøglen til at opnå den ønskede strategiske effekt...

"Forudsætningen for eksistensen af den moderne form for en perfekt suveræn, konstitutionel, nationalstatslig republik, er opfattelsen af mennesket som et kognitivt væsen, ikke som faste sæt af biologiske sociale egenskaber. Det er i den udstrækning, vi kræver, at alle blandt samfundets medlemmer skal fungere med hovedvægt på udvikling og brug af de kognitive potentialer, som adskiller det menneskelige individ fra dyrene, at vi opfordrer det potentielle herredømme, som republikken har i forhold til enhver anden samfundsform, i forhold til ethvert oligarkisk samfund, til at komme i anvendelse. Det forstod Niccolò Machiavelli, og hele historien siden da, har på en eller anden måde bekræftet dette princip...

"For at genvinde vores nationale suverænitet og skabe den

sikkerhed, vi har brug for, må vores nation genvinde sin sjæl. Ellers er vi fortabte, og de fleste af de nulevende familier på denne planet ligeså. Et effektivt strategisk forsvar skal først og fremmest forstås som en økonomisk, kulturel og moralsk opgave. Hvilke vildfarelser er vi villige til at opgive for at sikre vores nation, for måske at redde vores sjæle?”

**POLITISK ORIENTERING den 24.
marts 2022:**

**Mobilisér for Schiller
Instituttets videokonference
den 9. april
om en ny sikkerheds- og
udviklingsarkitektur.
Klik her for lydfilen.**

Med formand Tom Gillesberg.

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2022/03/tg-24.3.22.mp3>

NATO og EU er ved at "selv-sanktionere" et økonomisk sammenbrud

Den 21. marts (EIRNS)-Støttet af mange tusinder verden over, vil Schiller Instituttets opfordring til en konference for at designe en ny strategisk og økonomisk udviklingsarkitektur mod denne krise, sætte instituttet i stand til at organisere en international konference den 9. april på det fornødne niveau. Den alvorlige krise, åbner for første gang i årtier, øjnene hos mange mennesker i verden for principperne i Lyndon LaRouches "Fire økonomiske love" og hans design for et nyt Bretton Woods-kreditsystem; det er den eneste vej tilbage til varig fred gennem økonomisk udvikling af alle nationer.

NATO-landenes uhørte monstrøse økonomiske sanktioner og finansielle konfiskationer, tvinger forsætligt verden mod to blokke; medierne i de nævnte lande, fremstiller Rusland som værende økonomisk, permanent tilintetgjort, uden at Kina og Indien er i stand til at hjælpe det tilstrækkeligt. De hævder, at de eurasiske udviklingskorridorer i Bælte- og Vej-Initiativet er blevet undermineret.

Men det voksende antal tænkende mennesker, der har lært eller fulgt Lyndon LaRouches økonomiske principper, ved, at denne fjernelse fra dollar-euro-finansieringen kan katalysere et nyt kreditsystem baseret på guldreserver. Det vil, hvis det opstår, være centreret i disse eurasiske magter, men åbent for USA og Europa, ligesom Bælte- og Vej udviklingsprojekterne har været det. Det kunne anvende disse magters store produktive kræfter, som NATO-landene nu forsøger at " afskærme" og ødelægge med sanktioner, til at lede et globalt økonomisk opsving. Fra denne frygtelige krig kunne der komme en fred, der er rodfæstet i de fremtidige fordele, som denne kredit- og valuta aftale, der vil bringe alle nationer økonomisk

udvikling. Dette er formålet med Schiller Instituttets underskriftindsamling og konference.

En artikel fra i dag i "Markets Insider's Oil & Commodities News", rapporterer at den russiske olieeksport er faldet med ca. 1 mio. tønder pr. dag siden slutningen af februar, på grund af et større fald i eksporten til Europa på ca. 1,5 mio. tønder pr. dag. Det betyder, at omkring en tredjedel af den europæiske import fra Rusland er stoppet; situationen med Europas naturgas import er tilsvarende. "Oil & Commodities News" citerer en "ledende råvarestrateg" fra Morgan Stanley for, at selv om olieeksport fra Rusland formelt set ikke er omfattet af NATO-landenes økonomiske krigssanktioner, så "selv-sanktionerer" et stort antal europæiske virksomheder og afstår fra at købe olie eller naturgas fra Rusland – da USA har udstedt et forbud mod det.

Denne ekspert forudser, at prisen pr. tønde olie vil forblive på 120 \$ "eller den kan øges" i 12-18 måneder. Knap en måned med olie, gas, metaller, gødning og fødevarer, der er steget i pris, oven i den galopperende inflation, der var i gang forinden, har været tilstrækkeligt til at sænke transporten, presse landbrugets udbytter ned, udløse strejker, trække al likviditet ud af råvaremarkederne og udløse mangelsituationer af alle slags. Bloomberg News bragte overskriften den 18. marts: "Verdens største råvaremarkeder er begyndt at bryde sammen".

Der findes endda en makaber Wall Street-eufemisme for denne dybe sparepolitik: "ødelæggelse af efterspørgsel". Men det er millioner af menneskers arbejdsliv i Europa, USA og mange udviklingslande, der bliver ødelagt.

Et typisk eksempel: Det Internationale Energiagentur (IEA) udsendte et skøn den 18. marts, at olie markederne ville falde med 3 millioner tønder pr. dag i 2022, efter at de allerede har reduceret deres produktion med 9 millioner tønder pr. dag i de sidste to år. Men sammen med denne vurdering kom IEA's

liste over anbefalede nedskæringer i bilkørsel, opvarmning, flyvning, fortæring osv., som angiveligt kunne "spare" lige præcis 3 millioner tønder pr. dag året rundt, overvejende i USA og Europa. Denne dybe nedskæring – "selv-sanktionering" – er netop det, der hele tiden var hensigten med den grønne New Deal. Wall Street og City of Londons Great Reset /store nulstilling – har altid anset det for nødvendigt at "knuse" modstandernationerne Rusland og Kina for at gennemtvinge denne nedskæringspolitik.

Det utilsigtede resultat kan blive, at de store eurasiske nationer, uanset de er blevet sat tilbage af krigen og NATO-landenes altomfattende finansielle krigsførelse, bliver enige om et nyt penge- og kreditsystem og restitueres markant – mens de transatlantiske nationers økonomier kolliderer i hyperinflation og et finansielt krak, samtidig med at deres militærbudgetter vokser i vejret!

At undgå dette, er ligeledes opgaven for Schiller Instituttets unikke internationale andragende og dets kommende konference, som anviser en ny strategisk og økonomisk arkitektur til gavn for alle nationers strategiske interesser og økonomiske udvikling.

Indsat billede: Pexels

Hvilken form for fred? Hvilken type vækst?

Den 20. marts (EIRNS) – Vi lever med den umiddelbare trussel om en omfattende atomkrig, der kan udslette den menneskelige art, og i en økonomisk selvmordsspiral, der ødelægger

menneskeliv og fremskridt. Hvad er vejen ud?

Folk af god vilje søger fred i Ukraine, men hvilken slags fred? Hvis fred blot var et fravær af krig, var Ukraine og Rusland så "i fred" før den 24. februar? Har Rusland og NATO været "i fred" i de sidste tyve år?

En fred, der er baseret på en magtbalance, på en kalibreret lighed mellem forskellige mål, kan ikke bestå; den ville ikke afspejle menneskehedens universalitet eller de fælles veje til velstand og lykke...

Den fornødne form for fred, der er nødvendig for verden, kan ikke vindes på Ukraines jord.

Den må føres og tilvejebringes af befolkningen i USA, i andre NATO-lande, i den alliancefrie verden, af alle – kort sagt gennem en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer, der tager hensyn til alle nationer og menneskehedens interesser generelt.

Denne interesse går ud over nationernes (eller deres herskende elites) privilegier, og har sin autoritet fra det enkelte menneskes natur som skabt i Guds levende billede, udstyret med fornuft og med en impuls (og en ret, der i vid udstrækning er uforløst!) for, på en varig måde at bidrage til hele menneskehedens fremskridt.

Vi er nået til det punkt, hvor fattigdom overalt på denne klode er omsonst, og hvor dens fortsatte tilstedeværelse er en forbrydelse. I modsætning til dette store potentiale af det menneskelige sinds og den menneskelige økonomis kræfter, befinder sig et angloamerikansk centreret imperium, der direkte angriber det menneskelige potentiale til at trives – angriber det gennem grønne mandater, finansialisering af økonomien og med direkte militære konfrontationer.

Den russisk-ukrainske bio-geo-kemiker Vladimir Vernadsky beskrev den voksende kraft i det menneskelige sind i sin

“Scientific Thought as a Planetary Phenomenon”, som han skrev i 1930’erne:

“I løbet af det sidste halve årtusinde, fra det 15. til det 20. århundrede, fortsatte udviklingen af menneskets stærke indflydelse på den omgivende natur og dets forståelse af den, i et hastigt tempo og blev stadig mere magtfuld. I løbet af denne periode blev hele planetens overflade omfattet af en fælles kultur: opdagelsen af bogtrykkeriet, kendskab til alle tidligere utilgængelige områder af jorden, beherskelse af nye energiformer – damp, elektricitet, radioaktivitet – beherskelse af alle kemiske grundstoffer og deres anvendelse til menneskets behov, skabelse af telegrafien og radioen... Gennemgribende sociale forandringer, der fik støtte fra de brede masser, satte deres interesser i første række, og spørgsmålet om at eliminere underernæring og hungersnød blev en realistisk mulighed, som ikke længere kunne ignoreres.”

Tiden er inde til at organisere verden omkring realiseringen af dette store potentiale hos den menneskelige art, til at kassere fortidens brutale geopolitik og magtbalance perspektiv, og skue frem mod en fremtid med overflod og fremskridt.

Dér ligger sejren! Og den skal opnås, inden “dommedagsuret” slår midnat.

Styrk Schiller Instituttets konference den 9. april!

Seminar om Ukraine i DIIS:

Schiller Instituttet udbreder ideen om en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur

Dern 22. marts 2020 (EIRNS) – I går afholdt Dansk institut for internationale Studier (DIIS) to seminarer om krigen i Ukraine (se det første på engelsk her). Forud for mødet omdelte Schiller Instituttet sit seneste nyhedsbrev “For en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur” og underskriftsindsamlingen med samme titel, hvori de første prominente underskrivere indgik, og de blev modtaget af de fleste fremmødte. En del af seminaret omfattede indlæg med titlerne: “The Ukraine War and the Prospect of Nuclear War” af Rens van Munster og “China, India, and a European conflict in an Asian Century” af Luke Patey, begge DIIS-forskere. Ud over de ca. 150 personer, der var til stede, blev arrangementet live-streamet, så det er tilgængeligt efterfølgende. En repræsentant for Schiller Instituttet fik mulighed for at stille det indledende spørgsmål.

Hun annoncerede Schiller Instituttets kommende internationale videokonference den 9. april og foreslog, at på samme måde som der er forhandlinger mellem Rusland og Ukraine, så burde vi vel også oprette en international mekanisme til at løse landenes sikkerhedsproblemer, inden det kommer til krig. Selv om vi f.eks. er imod krigen, må vi også erkende, at vi er nødt til at se på den rolle, som NATO’s udvidelse mod øst spillede, og andre problemstillinger. Hun spurgte derefter talerne i de ovennævnte indlæg, om vi på grund af faren for atomkrig ikke burde oprette en mekanisme til at tage fat på alle nationers sikkerhedsmæssige og økonomiske bekymringer?

Luke Patey svarede, at FN’s Sikkerhedsråd ikke var så aktivt, som man kunne håbe på, for at forhindre krigen, og at en reform af FN’s Sikkerhedsråd er på dagsordenen. Tanken om at

NATO's udvidelse mod øst var skyld i konflikten, som nogle i USA og kineserne har hævdet, fratager ukrainerne ansvaret – ved at påstå at det kun var USA's handlinger, der var afgørende.

Res van Munster sagde, at han kunne kommentere på den nukleare side af en ny sikkerhedsarkitektur, og at det ikke ser godt ud. Den nuværende "nye Kolde Krig" har ikke engang de atomaftaler, der var i kraft under den sidste Kolde Krig, bortset fra START-aftalen (begrænsning af strategiske atomvåben), som Biden forlængede med fem år. Dens fortsættelse afhænger af USA's kommende præsident. Vi ville have brug for en ny rammebetingelse for atomvåben, men lige nu er aftalerne ved at forsvinde eller blive udhulet.

Spørgsmålet fra Schiller Instituttet er ved 1 time 59 minutter på videoen her: Ukraine-krigen: Baggrund og konsekvenser | DIIS

Svarene er hos Luke ved 2:07 og Res ved 2:15

Det andet seminar, på dansk her, var med DIIS' Rusland-forsker Flemming Splidsboel Hansen (ikke livestreamet eller arkiveret). Schiller Instituttet fik også mulighed for at stille et spørgsmål, hvor vi oplyste, at Schiller Instituttet før krigen afholdt en videokonference og offentliggjorde artikler, der fastslog, at vi var 100 sekunder inden midnat til en atomkrig, og at vi opfordrede til en ny sikkerhedsmæssig og økonomisk arkitektur. Havde vi ikke en chance i 1991 for at etablere en ny arkitektur, som også ville have omfattet Rusland? Hvad ville det kræve at etablere en ny sikkerhedsmæssig og økonomisk arkitektur nu?

Splidsboel sagde, at det i dag ville kræve et meget anderledes Rusland. Kunne det have været anderledes i 1991? Måske. Der er ingen tvivl om, at vi begik fejl. De var skuffede over, at de ikke fik en Marshall-plan, men der var også store problemer i Rusland med menneskerettigheder og krigen i Tjetjenien. Hvis

vi skulle "få" et nyt Rusland nu, var det vigtigt, at vi ikke begår fejl denne gang.

Schiller Instituttets repræsentanter diskuterede med deltagerne i pausen og skabte kontakter efterfølgende. En person kom endog ud med sin underskrift på underskriftsindsamlingen.

Fra arkivet: Schiller Instituttets foretræde i 2014 for Folketingets Udenrigsudvalg: Lad ikke krisen i Ukraine føre til 3. Verdenskrig!

Foretrædet blev holdt den 18. marts 2014. Se her på Folketingets hjemmeside.

Goddag. Jeg er Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark.

Tak fordi vi måtte komme.

Den amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouche advarede i begyndelsen af februar om, at verden befandt sig i en nedtælling til atomkrig, der kunne udløses fra slutningen af februar og fremefter, hvis ikke det lykkedes at vriste USA ud af Storbritanniens geopolitiske kløer, og erstatte

konfrontationspolitikken over for Rusland og Kina med en politik baseret på gensidig respekt og samarbejde. Et kursskifte, der bedst kunne effektueres, hvis præsident Barack Obama blev fjernet som præsident under trussel om en rigsretssag. [i]

LaRouche begrundede sin advarsel med, at de mange bankhjælpepakker efter finanskrisen i 2008 ikke har reddet det transatlantiske finanssystem, som stadig er i dyb krise, og at den planlagte bail-in-proces – dvs. at man bruger bankkundernes penge til at redde bankerne – ikke vil redde systemet, men tværtimod medføre panik. Det vestlige finanssystem synger altså på sidste vers, og man har desperat brug for at undertvinge sig Rusland og resten af Eurasien, så man kan fjerne den eneste reelle udfordring til Storbritannien og USA, og plyndre det økonomiske potentiale, der er opbygget i Asien over de seneste årtier.

Den 21. februar medvirkede jeg i et to timer langt radioprogram på radio 24/7, hvor jeg i detaljer forklarede, at man under ledelse af USA's viceminister for europæiske anliggender, Victoria "Fuck EU" Nuland, var i gang med at gennemføre et neonazistisk kup i Kiev, der ville kunne føre til en direkte konfrontation mellem Rusland og Vesten, farligere end Cuba-krisen i 1962.

Grunden til, at krisen er så farlig, er, at den følger på en langvarig vestlig kampagne, hvor man systematisk siden Sovjetunionens opløsning i 1991 har forsøgt at mindske den russiske indflydelse i Europa, gennem at indlemme de tidligere russiske allierede i Nato og EU. Samtidig har man under stærke russiske protester været i gang med opbygningen af et europæisk antimissilforsvar, der ville kunne indsættes imod et evt. russisk gengældelsesangreb, hvis Ruslands og Kinas atomarsenal blev udsat for et altødelæggende vestligt angreb.

Efter konfrontationen med Rusland og Kina over Libyen, Syrien og Iran er kamppladsen nu flyttet til Ruslands forgård

Ukraine. Derved har man tvunget Rusland til at reagere, hvis de ikke ønsker at blive fanget i en håbløs situation, hvor de ikke har andet valg end at underkaste sig Vesten. Derfor er atomkrig i allerhøjeste grad en mulighed.

I den nuværende vestlige krigspropaganda fremhæver man igen og igen, at man betragter Krims løsrivelse fra Ukraine og den netop afsluttede folkeafstemning, der med massivt flertal ønskede en optagelse i Rusland, som ulovlig, fordi den strider imod Ukraines forfatning. Man glemmer i samme åndedrag at gøre opmærksom på, at regeringen i Kiev, som USA og EU har anerkendt som repræsentanter for det ukrainske folk, kom til magten ved et statskup under trusler om vold den 22. februar, der på det kraftigste forbrød sig imod Ukraines forfatning og imod den aftale, der, ved EU's mellemkomst, var blevet indgået dagen før. Ifølge Ukraines forfatning kan præsidenten kun afsættes, hvis et flertal på to tredjedele rejser en rigsretssag, der efter at være blevet prøvet ved forfatningsdomstolen, bliver vedtaget af trefjerdedele af parlamentets medlemmer. Det skete aldrig. **[ii]**

At alt ikke er, som vestlige medier siger, ses også ved den offentliggjorte samtale mellem den estiske udenrigsminister Paet og EU's udenrigsrepræsentant Ashton, hvor man diskuterede rapporter fra Ukraine om, at de snigmord, på såvel demonstranter som politifolk, som blev brugt til at legitimere afsættelsen af Janukovitj, sandsynligvis var begået af dele af oppositionen.

Det ukrainske statskup blev muliggjort af den veltrænede milits fra Dmitri Jarosj' Pravy Sektor, Sektor Højre. Det er måske en stor del af forklaringen på, at halvdelen af regeringen ifølge Peter Munk Jensen fra Dansk Institut for internationale Studier er fra den yderste højrefløj, med deltagelse af Svoboda-partiet, der har en åben nynazistisk baggrund og nu besætter vicestatsministerposten, og Sektor Højre, der har to ministerposter og nummer to plads i det nationale sikkerhedsråd.

Jeg vil minde om en resolution vedtaget af EU-Parlamentet den 13. december 2012, hvor man i punkt 8 udtalte, at man " er bekymret over den stigende nationalistiske stemning i Ukraine, der kommer til udtryk i støtten til partiet Svoboda ... Minder om, at racistiske, antisemitiske og fremmedfjendske synspunkter strider mod EU's grundlæggende værdier og principper, og appellerer derfor til pro-demokratiske partier i Verkhovna Rada om ikke at tilslutte sig, godkende eller danne koalitioner med dette parti".

Under den nye regering har der allerede været eskalerende vold imod politiske modstandere, jøder og russisktalende, med afbrænding af kontorer og huse og voldelige overfald. Sektor Højre har også krævet at blive betragtet som en del af Ukraines militær med adgang til våbenlagre og træningsfaciliteter, noget som under militære protester er ved at blive gennemført. Ukraines regering har netop meddelt, at hæren vil blive suppleret med en nationalgarde på 40.000 mand, der dels skal skaffes ved tilgang af tidligere soldater og helt nye. Denne nationalgarde vil udgøre et ukrainsk Waffen-SS i lighed med den ukrainske "frihedshær", som blev oprettet i samarbejde med de nazistiske besættelsesstyrker under Anden Verdenskrig.

Vestens nuværende samarbejdspartnere i Ukraine ser nemlig Stepan Bandera, der var lederen af de ukrainske "frihedskæmpere", der samarbejdede med Nazityskland, som deres store frihedshelt, på trods af, at hans bevægelse OUN-B stod bag massive massakrer på jøder, polakker og andre, som man mente skulle udrenses fra Ukraine. Ifølge en rapport fra USA's Nationale Arkiver i 2010, stod OUN-B bag en masseudryddelseskampagne imod polakker og jøder, der alene sommeren 1943 førte til drab på 70.000 civile. OUN-B's ledere blev aldrig stillet til ansvar for folkemordet, for efter krigen blev de ansat af henholdsvis MI6, amerikansk og tysk efterretning, til at opbygge anti-kommunistiske netværk i Sovjetunionen.

Protesterne på Euromaidan og det efterfølgende kup var ikke en lokal ukrainsk affære. Victoria Nuland har i en tidligere sammenhæng prælet med, at man havde brugt over fem mia. dollars på at få Ukraine drejet over i en provestlig retning. Den samme Nuland blev også afsløret som værende særdeles aktiv i at sammensætte den nye regering med Arsenij "Jats" Jatsenjuk i spidsen. Politiske ledere fra såvel USA som EU var i hele processen besøgende på Euromaidan, for at sørge for at drive processen, der ledte til statskuppet, fremad.

Det har sammen med det foregående geopolitiske spil fanget verden i en farlig proces, der kan føre til atomkrig. Rusland har indtil nu begrænset sig til at beskytte Krim og er ikke gået militært ind i resten af Østukraine, men hvis der sker angreb på etniske russere, hvilket der med den nuværende regering er stor fare for, så kan vi snart have russiske soldater langt inde i Ukraine og involveret i militære kampe.

Der er heldigvis mulighed for en løsning. Formanden for USA's senatskomité til overvågning af efterretningsaktiviteter, Diane Feinstein, anklager nu Obama-administrationen for ulovligheder, så der er mulighed for, at Obama kan stækkes og forhindres i at trykke på knappen. Samtidig må EU komme til fornuft.

Både Rusland, Ukraine og EU har brug for fred, stabilitet og økonomisk udvikling i Ukraine. Vi må respektere Ruslands legitime krav på sikkerhed, f.eks. ved en garanti imod, at Ukraine kan komme med i Nato og et stop for inddæmnings- og konfrontationspolitikken. Vi må på basis af aftalen fra den 21. februar sammensætte en repræsentativ regering, der kan lede landet frem til frie valg og som samtidig kan udarbejde forslag til en ukrainsk statsform, der bedre er i stand til at tilgodese de store regionale forskelle mellem øst og vest.

EU bærer et hovedansvar for den nuværende krise gennem sit krav om, at Ukraine skal vælge mellem EU og Rusland. Løsningen må være det modsatte, nemlig, at Ukraine skal være en bro

mellem EU og Rusland. Med LaRouches forslag til Den eurasiske Landbro, infrastrukturkorridorer, der forbinder Vesteuropa med resten af Eurasien, vil et sådant samarbejde kunne realiseres. Vi kan reorganisere det bankrotte finanssystem med Glass/Steagall-lignende bankopdelinger og banksaneringer og efterfølgende skabe nationale kreditter til økonomisk opbygning. I stedet for EU's angreb på national suverænitet kan vi, på baggrund af samarbejde mellem suveræne nationalstater til gensidig fordel, have en verden, hvor vi ikke blot kan undgå krig, men også samarbejder om at bygge langvarig fred til gavn for de kommende generationer.

Tak for ordet.

---

38 min. videoresumé + hele konferencen: International videokonference for at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer, den 9. april

Del gerne.

Information: 53 57 00
51, si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk, www.schillerinstitute.com

PLENARFORSAMLING (90 min.)

Hvorfor det fejlslagne gamle paradigme kræver udformningen af et nyt paradigme i internationale forhold.

PANEL 1: ØKONOMI (90 min.)

For en ny retfærdig økonomisk verdensorden – forebyggelse af én milliard menneskers sultedød

PANEL 2: SIKKERHED (90 min.)

En ny sikkerhedsarkitektur i traditionen fra den Westfalske Fred (1648) og Bandung-konferencen (konferencen i Indonesien i 1955, hvor Den alliancefri Bevægelse blev grundlagt.)

PANEL 3: UDVIKLING (90 min.)

For endelig at overvinde kolonialisme og imperialisme

Udvikling er det nye navn for fred

Behovet for at opbygge et verdenssundhedsvæsen

Opdateret:

Vores verden er under den akutte og livstruende trussel om omfattende krig, herunder atomkrig og dermed den mulige udslettelse af menneskeslægten, foruden økonomisk ødelæggelse, der berører milliarder af mennesker.

Det er derfor tvingende nødvendigt at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer, som skal tilgodese til alle nationers interesser på jorden.

Den nuværende krig i Europa, rækken af krige i Afghanistan, Syrien, Irak, Libyen, Yemen, Somalia, Sudan, og spredningen af hungersnød og sygdomme har allerede dræbt millioner af uskyldige mennesker og ødelagt deres hjem, levebrød og fremtid. Corona-krisen minder os om, at alt liv på jorden er

sammenhængende, forbundet og indbyrdes beslægtet, og at vi må fokusere på bæredygtighed og inklusion for at forbedre vores jord og vores befolkningers tilstand. Vores mission er derfor ikke kun at stoppe en sådan selvdestruktiv udvikling, men også at tilrettelægge alle forudsætningerne for fred og velstand på grundlag af menneskehedens fælles formål. Vi må udforme et nyt paradigme, en ny ordening, som fokuserer på vores klode og vores befolkningers interesser for at løfte menneskeheden til det næste niveau.

Bag den umiddelbare trussel om krig ligger det igangværende kollaps af det transatlantiske finanssystem. En hyperinflationær proces er blevet udløst globalt, med et deraf følgende sammenbrud af de vestlige nationers økonomier. City of London og Wall Street, som er ansvarlige for et sådant system, er ivrige efter at ødelægge ethvert velfungerende alternativ til deres system, det være sig Rusland, Kina, Indien eller andre. Kinas partnerskab omkring Bælte & Vej omfatter nu omtrent 150 nationer. Det nuværende finansielle system bliver brugt til at opretholde den koloniale tilstand af underudvikling af den tidligere såkaldte udviklingssektor, gennem malthusianske strategier. Derfor er det nødvendigt at etablere et fuldstændig nyt finansielt paradigme med en integrerede tilgang til sikkerhed, økonomi og udvikling af alle nationer.

Den Westfalske Fred er vores referencepunkt. Den fastslog ikke blot den andens gavn, ære og fordel og den evige glemsel, amnesti eller tilgivelse for alt, hvad der er begået, men den omfattede også en finansiell reorganisering af alle lande, der deltog i den. Den sorterede og afviklede misligholdt og ulovlig gæld og finansielle fordringer, for det meste ved annullering af gæld eller forhandlet omlægning af gæld. Den fastlagde også statens rolle i genopbygningen af nationerne efter 30-årskrigen.

Den internationale folkeret udviklede sig på baggrund af den

Westfalske Fred, som fandt sit hidtil mest vidtgående udtryk i den såkaldte FN-pagt, der ubetinget må opretholdes i det nye paradigme. Verdenserklæringen om menneskerettigheder, de ti principper fra Bandung og de fem principper for fredelig sameksistens, indeholder alle idéer, som er universelle og fortsat gyldige for fremme af fred, udvikling og samarbejde i verden.

Verdens sidste udformning fandt sted efter Anden Verdenskrig, som gav anledning til FN, Verdensbanken, IMF, NATO, WTO, WHO, osv. Disse institutioner udråbt deres fokus på demokrati, menneskerettigheder, kapitalisme, forbrug og militær og det fungerede for det meste i 75 år. Deres mangler var at de ikke opfyldte FDR's løfte om Bretton Woods-systemet, som han udformede det for at øge levestandarden i udviklingslandene og gøre en ende på kolonialismen. Det er på tide at omforme verden for at kunne drage fordel af den enorme forbundethed og det nye paradigme for at sikre grundlæggende menneskelige behov, inklusion, ny økonomi, decentralisering, varig overlevelse og fred for alle.

Vi er inderligt overbeviste om, at fred kun kan opnås ved en gennemgribende omformning af det økonomiske system i verden, så dette perspektiv bliver til virkelighed. En sådan ny vision af verden, der er i overensstemmelse med fortidens idealer, vælger bæredygtighed, inklusion og forbundethed i stedet for den internationale regelbaserede orden med fokus på magt og profit.

Vi afholder denne konference for at invitere, engagere og inspirere ledere med visioner, karakter, evner og engagement til at kommunikere, samarbejde og sammen være kreative i retning af enhed, retfærdighed, demokrati, suverænitet og menneskelig udvikling, og holde fast i deres løfter i stedet for at underkaste sig pengemændenes og oligarkernes regler. Det er et spørgsmål om liv eller død at stoppe "dommedagsuret", før det slår midnat.

Denne nye vision, der skal skabe en ny global platform og føre menneskeheden til nye højder, er meget detaljeret beskrevet i forslagene fra den berømte amerikanske økonom Lyndon LaRouche, som er baseret på det han kaldte sine fire love:

. Den øjeblikkelige gennemførelse af Glass/Steagall-loven, der blev indført af den amerikanske præsident Franklin Delano Roosevelt, uden ændringer og denne gang globalt, med henblik på at gennemføre en konkursbehandling af hele den spekulative finansboble for at forhindre udplyndring af menneskelig arbejdskraft og menneskeliv.

. En tilbagevenden til et system med topstyret og nøje defineret nationalbankvæsen, som det blev fastlagt af USA's første finansminister, Alexander Hamilton, og senere af dem som han inspirerede til at skabe succesfulde systemer for udvikling.

. Det tilhørende kreditsystem til at skabe høj produktiv udvikling i forbindelse med forbedringer af beskæftigelsen og arbejdskraftens kvalitet med den ledsagende hensigt at øge den fysisk-økonomiske produktivitet og levestandarden for personer og husholdninger.

. Et videnskabeligt drevet lynprogram for fusionsenergi for at fremme opdagelsen af nye fysiske principper og grundlæggende gennembrud inden for videnskab med henblik på at skabe de mest avancerede udviklingsformer med de højeste energigennemstrømningstætheder.

Mennesket er den eneste art, der er udstyret med kreativ fornuft, hvilket adskiller det fra alle andre levende væsener. Denne kreative evne sætter os i stand til kontinuerligt at opdage nye principper i det fysiske univers, hvilket kaldes videnskabeligt fremskridt. Det faktum, at den menneskelige

forstand gennem en immateriel idé er i stand til at opdage disse principper, som har en virkning i det materielle univers i form af teknologisk fremskridt, beviser, at der er overensstemmelse mellem det menneskelige sinds lovmæssighed og lovmæssigheden i det fysiske univers. Set i dette perspektiv har økonomi ikke noget at gøre med profit, men med menneskers lykke i den forstand, som Gottfried Wilhelm Leibniz mente, dvs. at mennesket er i stand til at udvikle alle de iboende potentialer det besidder til en harmonisk helhed, og dermed bidrage til den bedste videre udvikling af menneskeheden.

Program/Talerlisten:

Plenarmøde

1) Lyndon H. LaRouche, Jr. (1922-2019), afdød statsmand og økonom: »Grundlaget for at tro på optimisme«

2) Helga Zepp-LaRouche; grundlægger, Schiller Instituttet: Velkomst og åbningstale: »Behovet for et nyt paradigme«

3) Anatoly Antonov, russisk ambassadør i USA: »Mulighederne for at bygge en ny international sikkerhedsarkitektur«

4) Sam Pitroda; iværksætter og politiker; USA/Indien: »Behovet for at omforme verden«

5) Jay Naidoo; minister under præsident Nelson Mandela, Sydafrika: »Perspektivet fra den afrikanske medborger«

6) Chen Xiaohan, Det kinesiske folks forening for fred og nedrustning: »Menneskehedens fælles fremtid«

7) Alessia Ruggeri; talskvinde for Comitato per la Repubblica, fagforeningsleder, sammenslutningen af små og mellemstore virksomheder: »For et fædrelandenes Europa med Den Westfalske Fred«

Diskussion mellem paneldeltagerne

Panel 1: Økonomi

1) Dennis Small; Latinamerikansk redaktør, EIR: »Den nye

arkitektur: Et program for at forhindre, at en milliard mennesker sulter på grund af sanktionerne«

2) Prof. Justin Yifu Lin; dekan, Institut for ny strukturel økonomi; dekan, Institut for Syd-Syd-samarbejde og udvikling; æresdekan, Skolen for national udvikling, Beijing Universitet: »Kinas BRI: Rationale og sandsynlige virkninger«

3) Saeed Naqvi (Indien), indisk journalist, tv-kommentator og interviewer: »Mediernes rolle og ansvar«

4) Dr. George Koo (USA), pensioneret virksomhedsrådgiver; Formand, Burlingame Foundation: »USA's sanktioner imod Rusland og Kina er selvmord for dollaren«

5) Fraydique Alexander Gaitán (Colombia), formand for Columbias arbejderforbund CTU-USCTRAB: »ILO-tripartisme, den vigtigste tilgang til en stabil og varig global fred« and Pedro Rubio, leder af CTU-USCTRAB og formand for sammenslutningen af tjenestemænd i Columbias generalregnskabskontor: »Sydamerika og den nye udviklingsarkitektur«

Offentlig debat

Panel 2: Sikkerhed

1) Jacques Cheminade; formand, Solidarité et Progrès, Frankrig: » Den Westfalske Fred for at undgå Thukydid-fælden «

2) Diogène Senny; formand for den panafrikanske liga UMOJA Congo, Republikken Congo: »Hvad Afrika forventer af verden«

3) Caleb Maupin (USA), stifter og direktør for Center for Political Innovation: »Sikkerhedsvirkninger af USA's og Vestens ensidige sanktioner«

4) Mike Callicrate (USA), kvægavler fra Kansas, politisk fortaler og stifter og ejer af Ranch Foods Direct: »Kartel-æraen er forbi: Flere suveræne landmænd, mad til alle, fordobling af verdens fødevareproduktion«

Offentlig diskussion

Panel 3: Udvikling

1) Dennis Speed; Komitéen for Modsætningers Sammenfald, forfatter og mangeårig leder af LaRouche-bevægelsen; »Det presserende behov for et verdenssundhedssystem«

2) Helga Zepp-LaRouche: »Operation Ibn Sina«, Dipl. Ing. Daud Azimi – Bestyrelsesmedlem Afghanistans nationale fredsfront: »Afghanistan: Dagens presserende økonomiske og politiske nødvendigheder«

3) Princy Mthombeni; kommunikationsspecialist, stifter af Africa4Nuclear: »Kernekraftteknologi til Afrikas dagsorden for bæredygtig udvikling«

Offentlig debat

Afsluttende bemærkninger

Helga Zepp-LaRouche

Kan City of London og Wall Street vinde den økonomiske verdenskrig, som de har startet?

Den 16. marts (EIRNS)-Lyndon LaRouche udtalte engang: Mine fjender kan ikke besejre mig, fordi jeg aldrig holder op med at kæmpe. Det er tilrådeligt at overveje spørgsmålet i

ovenstående overskrift ud fra dette centrale synspunkt.

I løbet af de sidste 24-48 timer forsøgte briterne at optrappe deres verdenskrig på både den økonomiske og den militære front. Den 16. marts var dagen, hvor en rentebetaling på 117 millioner dollars, på udenlandsk ejede russiske statsobligationer forfaldt – den første af disse betalinger, siden USA og NATO indførte ekstreme sanktioner mod Rusland, herunder tyveri (“indefrysning”) af omkring 300 milliarder dollars i russiske aktiver i amerikanske banker. Den russiske regering beordrede med al rimelighed, at rentebetalingen skulle ske i rubler, hvilket betød, at bolden nu lå hos USA for at frigøre nogle af de stjalne penge, så disse rubler kunne konverteres til dollars og andre hårde valutaer. I sidste ende blev disse aktiver ikke frigivet, og der indledes nu en 30-dages frist, hvorefter Rusland formodentlig vil blive erklæret i formel betalingsstandsning. Formålet hermed er at garantere, – som den blodtørstige London Guardian meddelte, – at “et fuldstændigt sammenbrud er næsten uundgåeligt” i Rusland.

Men det er ikke alle i det britiske etablissement, der er helt så fortrøstningsfulde med hensyn til deres fremgangsmåde. Nogle er bekymrede for, at deres krig mod Rusland kan forårsage et sammenbrud af hele det transatlantiske finanssystem. Andre blandt dem ser håndskriften på væggen mere klart, og de forstår, at dette sammenbrud er uundgåeligt, men de er desperate ved udsigten til, at deres system vil kollapse, inden Rusland og Kina kan blive tvunget til underkastelse og overgivelse. Financial Times advarede sine læsere: “Gør dig ingen illusioner. Russerne vil ikke være de eneste, der kommer til at blive ramt af de russiske sanktioner. Verden bør huske Lehman, og forberede sig på et globalt finansielt og økonomisk chok.”

R.T. rapporterede også, at de brændte jords sanktioner allerede var ved at forstyrre de vigtige Bælte- og- Vej jernbaneruter mellem Kina og Europa – et centralt britisk mål

– men at dette også har en uoprettelig effekt på selve Vesten og kan udløse “et jordskælv som aldrig før oplevet”, hvorefter “den globale udveksling af varer og tjenesteydelser aldrig vil blive den samme igen”.

På den politisk-militære front talte Ukraines præsident Volodymyr Zelensky til en fælles samling i den amerikanske Kongres – efter at have gjort det tilsvarende med det britiske Underhus den 8. marts og det canadiske Parlament den 15. marts – og han gjorde alt, hvad der stod i hans magt, for at få USA til at kaste sig hovedkulds ud i en direkte konfrontation med Rusland. Zelensky sagde, at han helst ønskede, at Ukraine fik lov til at blive medlem af NATO (og dermed blive beskyttet af NATO's artikel 5-klausul), men i mangel heraf, opfordrede han til oprettelsen af “en alliance af ansvarlige lande, der vil have styrke og evne til straks at stoppe konflikter og yde al nødvendig bistand inden for 24 timer” – med andre ord, NATO uden NATO. Han anmodede også USA om, at oprette en flyveforbudszone over Ukraine – “det ville udgøre en krigshandling mod Rusland”, advarede EU's øverste general, Claudio Graziano – men hvis det ikke lykkedes, krævede han en stor stigning i avanceret militær bistand fra Vesten.

Kort efter at Zelensky havde afsluttet sin tale, gav præsident Biden tilsagn om at forpligte sig, ved at annoncere en ny hjælpepakke på 800 millioner dollars til Ukraine.

Efterhånden som farerne eskalerer på alle fronter, hæves flere og flere stemmer rundt om i verden i et forsøg på at stoppe dommedagsuret, før det slår midnat. Mange er velmenende og indsigtfulde og er med til at mobilisere politiske kræfter til denne opgave. Men ingen af dem tager fat på den underliggende årsag til krisen – sammenbruddet af hele det transatlantiske system – og slet ikke på en programmæssig økonomisk-politisk løsning. Det er en kendsgerning, at fred kun kan opnås ved en gennemgribende omstrukturering af det globale økonomiske system, og det er ligeledes en kendsgerning, at det omfattende værk, som Lyndon LaRouche har udarbejdet om dette

emne, er den eneste tilgængelige løsning.

Alle disse stemmer og tusindvis af andre, bør tilslutte sig Schiller Instituttets opfordring til en konference om en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der bygger på LaRouches fire love for varig økonomisk overlevelse.

Udvalgt billede: Karolina Grabowska, Pexels

FN-agenturer advarer om, at Yemen står over for en ”decideret katastrofe” med hungersnød og sult

Den 15. marts 2022 (EIRNS) – Som svar på den netop offentliggjorte “Integrated Phase Classification” (IPC)-rapport om Yemen, advarede en gruppe FN-agenturer – blandt andet Verdensfødevareprogrammet, Fødevare- og Landbrugsorganisationen og UNICEF – i en pressemeddelelse den 14. marts om, at: “i dag befinder mere end 17,4 millioner yemenitter sig i mindst fase 3, ‘alvorligt’ akut trin, for underernæring; yderligere 1,6 millioner forventes at opleve akut sult i de kommende måneder, hvilket vil bringe det samlede antal personer med akutte behov op på 7,3 millioner ved årets udgang.”

Artiklen, der har overskriften “Yemen står over for en decideret katastrofe på grund af tiltagende sult”, advarer om, at humanitære organisationer er yderst bekymrede over sandsynligheden for, at antallet af mennesker, der oplever “katastrofal” sult – eller hungersnød – vil femdobles fra

31.000 nu til 161.000 den 31. december. I en artikel i "Common Dreams" den 14. marts tilføjes det, at der er 2,2 millioner børn, der er akut underernærede, hvoraf 538.000 er alvorligt underernærede. Desuden lider 1,3 millioner gravide og ammende kvinder også af akut underernæring.

David Beasley, administrerende direktør for FN's Verdensfødevareprogram, udtalte, at "disse rystende tal bekræfter, at vi er på vej mod en katastrofe i Yemen, og vi har næsten ikke mere tid til at undgå den. Medmindre vi straks modtager nye betydelige midler, vil der opstå omfattende sult og hungersnød. Men hvis vi handler nu, er der stadig en chance for at afværge den overhængende katastrofe og redde millioner af mennesker." Han har påpeget, at det stærkt fødevareimportafhængige Yemen importerer 30 % af sin hvede fra Ukraine, og at krigen i dette land vil påvirke landets evne til at eksportere til Yemen og kan bringe den globale sultkrise "til et niveau, der overgår alt, hvad vi har set før". Han udtrykte frygt for, at de underernærede børn i Yemen "er blevet glemt af verden".

Den 16. marts afholder FN et møde på højt niveau om den humanitære krise i Yemen, som Sverige og Schweiz er medsponsor af.

<https://news.un.org/en/story/2022/03/1113852>

Udvalgt billede: Mohammad Hadi, Pexels

EAEU-Kina drøfter finansielt-økonomisk alternativ til dollar-regimet

Den 15. marts 2022 (EIRNS) – En videokonference fandt sted den 11. marts med deltagere fra Den eurasiske økonomiske Union (EAEU) og Kina om et projekt for et uafhængigt internationalt valuta- og finanssystem, der omfatter en ny valuta og andre forhold. Dette blev aftalt af deltagerne i den økonomiske dialog “Ny fase af det valutamæssige, finansielle og økonomiske samarbejde mellem Den eurasiske økonomiske Union og Folkerepublikken Kina. Globale forandringer: Udfordringer og løsninger”. Dette meddeles af korrespondenten fra erhvervsinformationscentret Kapital.kz med henvisning til EAEU’s pressetjeneste. “I betragtning af de fælles udfordringer og risici, der er forbundet med den globale økonomiske afmatning og restriktive foranstaltninger mod EAEU-staterne og Kina, bør vores lande intensivere det praktiske samarbejde, både på baggrund af regelmæssige ekspertdialoger og inden for fælles foranstaltninger og projekter”, sagde EAEU’s minister for integration og makroøkonomi, Sergei Glazyev.

Wang Wen, dekan for RDCY’s finansielle institut, understregede, at EAEU-landenes og Kinas holdninger til mange spørgsmål på den globale udviklingsdagsorden ligger tæt på hinanden, og udtrykte støtte til intensiveringen af den eurasiske-kinesiske dialog. Som følge af drøftelserne blev det besluttet at fremme projektet om et uafhængigt internationalt valuta- og finanssystem. Det forventes, at det vil blive baseret på en ny international valuta, som vil blive beregnet som et indeks af de deltagende landes nationale valutaer og råvarepriser. Det første udkast vil blive fremlagt til drøftelse inden udgangen af marts. Dialogdeltagerne overvejede også de mere konkrete aspekter af samarbejdet mellem EAEU og

Kina inden for energi og informationsteknologi, handel med råvarer samt foranstaltninger for at tilpasse landene det eksterne økonomiske pres.

Der er kommet forskellige beretninger i medierne om konferencen den 11. marts, bl.a. fra Sputnik Kasakhstan og Zakon.kz om de aktive drøftelser mellem repræsentanter for Kina og Den eurasiske økonomiske Union om udformning af et udkast til et uafhængigt internationalt valuta- og finanssystem. <https://lenta.ru/news/2022/03/14/ruschina/>

Udvalgt billede: Claudia Seidenstick

Foredrag af Rusland-ekspert Jens Jørgen Nielsen: Hvad sker der i og omkring Ukraine? den 5. marts 2022

“Jens Jørgen Nielsen, som er historiker, Ruslandskender og forfatter til bøger om både Ukraine og Rusland, holdt dette foredrag d. 5. marts 2022 på Aarhus mod Krig og Terrors debatmøde om situationen i Ukraine.” fra hjemmesiden Flygtninge og Fred her.

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2022/03/220305Jens-Joergen-Nielsen-Rusland-Ukraine96.mp3>

Diabilleder:

Download (PPTX, 2.67MB)

Den virkelige udsigt til fred er ved at komme til syne – fra Schiller Instituttet

Den 14. marts (EIRNS) – Selv om der næsten dagligt finder forhandlinger sted mellem russiske og ukrainske parter, har NATO's ledende regeringer og medier i Storbritannien og USA mobiliseret sig, for at forhindre enhver succesfuld løsning i at opstå, lige så voldsomt som de har mobiliseret sig for at ødelægge Ruslands økonomi og vælte landets præsident Putin.

Fremtrædende internationale personligheder fra Europa til Sydafrika, der forsøger eller blot formodes at ville forsøge at mægle i den militære konflikt, bliver angrebet i medierne for at miskreditere dem, forfulgt af "pro-Ukraine"-aktivister og

"droppet" hos ukrainske embedsmænd. Da Kinas regering foreslog at samarbejde med større europæiske regeringer for at tilvejebringe en fredsløsning, sendte amerikanske embedsmænd hurtigt "lækager" ud og krævede højlydt, at Kina enten kapitulerede og tilsluttede sig hele paletten af NATO-sanktioner for at ødelægge Ruslands økonomi eller blev betegnet som en russisk militær allieret i krigen. Alt dette er beskrevet i dagens EIR Daily Alert.

Desuden ved den ukrainske præsident ud fra offentlige udtalelser og hændelser udmærket godt, at hvis han gør den mindste indrømmelse til "republikkerne" i Donbas eller til Krim, vil Ukraines nynazistiske paramilitære grupper i Ukraine "hænge ham op i et træ". ...

Den indlysende sandhed er, at NATO-magterne med Storbritannien

og USA i spidsen, ikke ønsker konflikten afgjort eller krigen afsluttet, inden de har opnået deres geopolitiske mål om at tilintetgøre Rusland, for hvilket Ukraine siden 2014, blot har været rambukken på slagskibets stavn. Dagligt presser disse magter sig tættere på at true med en verdenskrig – en atomkrig – i troen på, at Rusland ikke vil turde.

Men midt i det enorme pres for krig til den bitre ende, opstår chancen for en reel, varig fred fra en helt anden vinkel. Schiller Instituttets opfordring til en international konference om en ny strategisk arkitektur baseret på økonomisk udvikling har taget fart, og bliver hver dag underskrevet af flere og flere prominente personer og tænkende borgere i hele verden. Den økonomiske udviklingsstrategi, der i opfordringen foreslås som et modtræk til krig, er Lyndon LaRouches strategi. Med det transatlantiske finanssystem, der er i en hyperinflationær tilstand, og NATO-landene, der sanktionerer sig selv til et økonomisk sammenbrud, er LaRouches "fire økonomiske love" den eneste brugbare mulighed.

Ledende LaRouche-stemmer i USA og Europa, der er vant til at nå op på flere tusinde seere af deres daglige briefinger på nettet, registrerer pludselig titusinder, ja, endog hundredtusinder af visninger, og tendensen vokser. En pressemeddelelse, der annoncerede en første gruppe på mere end 125 prominente underskrivere af Schiller Instituttets opfordring til en international konference, for at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer, er i sig selv blevet læst af tusinder, og disse ledende personer er påbegyndt at offentliggøre deres egne udtalelser og interviews om, hvorfor denne opfordring, og hvorledes disse økonomiske principper kan bidrage til at skabe en løsning på en ekstrem menneskelig krise.

(https://schillerinstitute.nationbuilder.com/convoke_an_international_conference_to_establish_a_new_security_and_development_architecture_for_all_nations)

Schiller Instituttets megafon bliver pludselig hørt meget,

meget længere ude og af mange flere. Dets aktivister er klar over det ansvar, som dette pålægger dem. De arbejder på at identificere Ukraines behov for udvikling – det var allerede før denne krig blevet Europas fattigste land – inden for rammerne af de store infrastrukturprojekter i det, som Lyndon LaRouche kaldte den eurasiske Landbro og Kinas Bælte- og Vej-Initiativ.

Denne nye mobilisering er ikke blevet bemærket i medierne? Bare rolig – I lever nu i en kriseperiode, som vækker alle de mest egenrådige mennesker til selv at finde ud af, hvad der skal gøres. Som en følge af økonomiske trusler mod selve deres overlevelse, er tænkende mennesker nu ikke tilfredse med medierne; de ønsker at forstå, hvad der sker i verden, og være med til at skabe løsninger på tingene. De ønsker ikke udelukkende at tænke på deres egen situation, men også på deres nations og menneskehedens behov.

Denne form for kriser kræver en kreativ, uventet løsning, hvormed digteren Percy Shelley skrev for 200 år siden. Det er tider, hvor et stigende antal mennesker tiltrækkes af den tankerigdom, som man møder i stor poesi eller i klassiske dramaer. Den hastighed, hvormed Schiller Instituttets opfordring vokser, kan ses som et udtryk for denne kraft.

Faren for en verdenskrig eller en hyperinflationær eksplosion af økonomierne er meget stor. Tempoet i tænkning og handling i menneskehedens interesse må øges yderligere.

Et   bidrag   til

konfliktløsning: Den revolutionære tankegang hos Nikolaus af Cusa, af Helga Zepp-LaRouche

Følgende er et uddrag af en tale, som Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet, holdt på instituttets internetkonference den 12. december 2020. Vi udgiver den nu i håbet om, at det kan hjælpe til at bringe parterne i den nuværende krise sammen.

Som jeg sagde, er det overordnede tema for denne konference begrebet *Coincidentia Oppositorum*, modsætningernes sammenfald. Dette begreb blev udviklet af Nikolaus af Kues (Cusanus), den vigtigste tænker i det 15. århundredes Europa, som var den første til at udvikle principperne for den moderne suveræne nationalstat, der regerer med de regeredes samtykke, og hvor der skal være et gensidigt forhold mellem regeringen, folkets repræsentanter og de regerede.

Den Cusanianske tankemetode

Han er også faderen til den moderne naturvidenskab. Han udviklede en ny tankegang med helt nye tanker, og han sagde meget selvsikkert, at han foreslog noget, som intet menneske nogensinde havde tænkt før. Og denne metode ligger også til grund for alle de filosofiske skrifter og den økonomiske metode, som min afdøde mand Lyndon LaRouche og hans fysiske økonomi anvender.

Det er i bund og grund tanken om, at den menneskelige fornuft har evnen til at finde en løsning på et helt andet og højere niveau end det, hvor alle konflikter og modsætninger er opstået. Det handler om evnen til at tænke en enhed, der er af større størrelse og magt end de mange. Hvis du træner dit sind

til at tænke på denne måde, har du en ufejlbarlig nøgle til kreativitet, og du kan anvende denne tankegang på stort set alle områder af din tankevirksomhed.

For at nærme sig modsætningernes sammenfald må man begynde med at forkaste den aristoteliske metode. Aristoteles siger, at hvis noget er A, kan det ikke være B på samme tid. Men sammenfaldet er heller ikke $A \text{ plus } B \text{ divideret med to}$ eller en anden algebraisk eller aritmetisk beregning. Nikolaus udviklede dette koncept i flere af sine skrifter, men mest omfattende i *De Docta Ignorantia* (Om den lærde uvidenhed), og dette blev straks angrebet af Heidelberg-professoren og skolastikeren Johannes Wenck i en afhandling *De Ignota Litteratura* (Den uvidende lærde). Nikolaj svarede på dette nogle få år senere, fordi han ikke straks modtog denne skrivelse, i et lille skrift, som jeg anbefaler til alle, *Apologia Doctae Ignorantiae* (Forsvar for den lærde uvidenhed). Heri beklager han sig over, at den aristoteliske tradition i dag – dvs. dengang – er fremherskende, som betragter modsætningernes sammenfald som kætteri, fordi denne skole fuldstændig afviser denne tilgang som noget, der er helt i modstrid med dens intentioner. Disse hensigter var faktisk af oligarkisk karakter, hvilket han ikke siger der, men det var pointen. Derfor, sagde Cusa, ville det være et mirakel, og det ville vende op og ned på deres tankegang, hvis de forlod Aristoteles og nåede frem til et højere perspektiv.

I modsætning til den aristoteliske metode, som er fanget i kampen mellem modsætninger, ser synspunktet om modsætningernes sammenfald på processen fra et højere niveau. Dette blev behandlet i den korte video, som I så i begyndelsen [af konferencen], hvor jeg begrunder, hvorfor Lyndon LaRouches samlede værker skal udgives: Synet på tilfældigheder er som at se på det, der sker, fra et højt tårn. Herfra ser du jægeren, den jagede og jagtens proces. Det giver dig et helt andet synspunkt, end hvis du selv er jægeren eller den jagede eller konstant løber rundt med næsen mod jorden.

Men det kræver en enorm indsats at nå frem til dette niveau af tænkning. Man kan ikke bare tænde for den, det er en intellektuel kamp. Men hvis du kan mestre det, har du mulighed for at åbne områder, som ellers ville være helt lukkede. Nicholas peger på, hvordan tænkere som Avicenna tyede til negativ teologi for at få sindet ud af vanen med at klamre sig til illusoriske sandheder, der leveres af sansernes sikkerhed. Men den mest skarpsindige, siger Cusa, var Platons argumentation i Parmenides-dialogen, som måske er den mest sofistikerede af alle Platons dialoger.

Platons Parmenides-dialog

Parmenides var lederen af den eleatiske skole, som var reduktionistisk i sin metode og lærte, at tingenes essens kun kunne nås gennem tankens proces uden nogen henvisning til materielle ting. Men denne essens skulle være af den strengeste enkelhed, uden mangfoldighed og variation, og frem for alt uden forandring og bevægelse. Al den mangfoldighed, som sanserne giver os, og den forandring, som den indebærer, var kun et skuespil, sagde Parmenides, en ren illusion, og derfor kunne mangfoldighed og forandring aldrig tilhøre essensen eller deltage i den.

I dialogen lokker Platon nu Parmenides til at afsløre netop dette grelle paradoks i hans tankegang, nemlig at han har udeladt princippet om forandring.

I Platons tradition er denne "forandring" imidlertid ikke en lineær udvidelse af et euklidisk rum, men en kontinuerlig række af nye aksiomatisk-revolutionære opdagelser, der resulterer i en række af opdagelser af universelle fysiske principper, som uddyber kendskabet til det fysiske univers og fuldender de kreative evner hos alle mennesker, der gør dette fremskridt. Nikolaus siger på et tidspunkt, at gennem denne uddannelse kan ethvert menneske spore hele universets udvikling op til dette punkt i sit sind. Dette sindets mikrokosmos, som er i harmoni med makrokosmos – universet –

gør potentielt hvert enkelt menneske i stand til på forhånd at vide, hvad den næste opdagelse skal være for at fortsætte den lovlige skabelsesproces.

Det er meget vigtigt, fordi det er meget nært beslægtet med begrebet relativ potentiel befolkningstæthed, som Lyndon LaRouche har udviklet, da det også giver os et mål for den nødvendige næste opdagelse.

For Platon er hver eneste af disse opdagelser resultatet af en tilsvarende opdagelse, som det menneskelige sind kan frembringe på en "intuitiv" måde. Derfor understregede Einstein også: "Fantasi er vigtigere end viden. Viden er begrænset, men fantasien omfatter hele verden." Den stimulerer fremskridt og skaber udvikling.

Platons svar på Parmenides er derfor hans ontologiske begreb om tilblivelse som det menneskelige sinds evne til konstant at generere sådanne hypoteser, eller hypotesen om den højere hypotese, hvor den altomfattende forandring er den Ene, som på et højere niveau omfatter de Mange.

Cirkelns kvadratur

Nikolaus brugte den samme tankegang, da han løste et problem, der havde givet mange tænkere og matematikere søvnløse kvaler siden antikken, nemlig problemet med cirkelns kvadratur. Archimedes, en tidligere matematiker, havde forsøgt at løse problemet ved hjælp af udtømmelsesmetoden, ved at indskrive og omskrive et stadigt stigende antal polygoner på cirklen. Den fejlagtige antagelse er, at omkredsen af de to polygoner i sidste ende vil falde sammen med cirklen. På denne måde fandt Archimedes en brugbar tilnærmelse til tallet Pi (π), men i virkeligheden blev problemet ikke løst. Cusa siger nemlig, at jo flere hjørner en polygon har, jo længere væk fra cirklen bevæger den sig.

Det krævede Cusas revolutionerende tænkning at løse problemet med cirkelns kvadratur ved at gøre det klart, at en cirkel

ikke kan konstrueres geometrisk baseret på den aksiomatiske antagelse af selvindlysende punkter og lige linjer, men at man må bruge en aksiomatisk anderledes geometri, hvor den cirkulære effekt erstatter den euklidiske selvindlysende antagelse af punktet og den lige linje. Dette såkaldte isoperimetriske princip om cirkelns forrang gør det klart, at man kan gå fra cirklen til polygonen, men ikke omvendt. På denne måde leverede Nicholas et afgørende bevis for forskellen mellem matematikkens område, der er begrænset til kommensurable ting, og det område af inkommensurable ting, der er fuldstændig afgrænset fra dette område.

Denne udvikling fra Archimedes' forståelse af cirkelns kvadratur til Cusas overlegne forståelse illustrerer også den rolle, som menneskets opdagelse af et allerede eksisterende universelt princip spiller – overgangen fra dets eksistens som potentielt, men tidligere skjult for menneskelig viden, til "realiseringen" af dette princip gennem menneskelige opdagelser. Denne kontinuerlige opdagelsesproces er ontologisk primær, dvs. at den Ene er primær i forhold til indholdet af alle de mange.

Bernhard Riemann, hvis videnskabelige metode navnet på LaRouche-Riemanns økonomiske model delvis er baseret på, uddyber den samme tanke i et dokument, som Lyndon LaRouche citerer, *On Psychology and Metaphysics*, ved at beskrive den menneskelige sjæl som et lager af kompakte, tæt og forskelligt forbundne idéer, "åndsmasser", eller som Lyn kaldte dem "tankeobjekter". Hver ny tankemasse af denne art er i resonans med alle de tidligere ophobede tanker og er gensidigt relateret til dem, så meget desto mere som der er et indre slægtskab mellem dem. Riemann siger også, at disse kompakte åndelige masser fortsætter med at eksistere, selv efter at det menneske, der skabte dem, er død og bliver en del af det, han kalder jordens sjæl.

Menneskeheden som en geologisk kraft

Den væsentligt samme idé blev udtrykt af Vladimir Vernadsky i et foredrag i Paris i 1925, hvor han beskrev den menneskelige art og den kollektive menneskelige ånd som en "geologisk kraft" i universet. Ifølge Vernadskij beviser hele universets historie, at denne "noosfære" i stigende grad vil få overtaget over biosfæren. Og denne anti-entropiske karakter af den menneskelige ånds kreativitet som den mest avancerede del af og drivkraft i det fysiske univers er grunden til, at der er optimisme for menneskehedens fremtid.

Det betyder, at flere og flere mennesker i alle forskellige nationer og kulturer vil være i stand til at hæve sig over fornuftssikkerhedens infantile niveau og overvinde fejlslagne ideologiske traditioner – som f.eks. sofisternes retoriske skole, der ikke er optaget af sandhed, men af at vinde enhver påstand, som sofisten fremsætter for at fremme sin egeninteresse.

Begrebet om modsætningernes sammenfald kan nu anvendes på den nuværende strategiske situation og faktisk på alle områder af menneskelig viden. Menneskehedens interesser defineres således ikke som interesserne for de mennesker, der lever i dag, her og nu, men når man tænker på alle fremtidige generationers interesser. Dette er i bund og grund den samme idé, som er udtrykt i fortalen til den amerikanske forfatning: at det fælles gode skal tjene ikke kun nutiden, men alle fremtidige generationer. I dag skal man relatere det til hele verden, til hele menneskeheden.

For at få en forståelse af, hvad det betyder, kan man anvende det, jeg lige har sagt, teoretisk på den nuværende verdenssituation: Så er hver nation et mikrokosmos, og ifølge Nikolaj af Cusa er fred i makrokosmos kun mulig, hvis ethvert mikrokosmos har den bedst mulige udvikling og ser det som sin egen interesse, at alle andre mikrokosmos udvikler sig. Det vil sige, at man ikke tager udgangspunkt i en nations eller en gruppe af nationers "geopolitiske egeninteresse" og sætter den i modsætning til alle andres formodede interesser, men følger

en anden opfattelse, der forkaster denne aristoteliske modsætningsmetode. Hvis man tager Platons begreb om forandring og tilblivelse som det ontologiske primærpunkt, kan man se udviklingen af ethvert mikrokosmos som i en kontrapunktisk, fugal komposition, hvor udviklingen af hver tone og idé bidrager til den fremtidige udvikling af alle de andre.

Der er allerede eksempler, hvor man kan se en tilnærmelse af, hvordan det kan fungere. Den ene er det internationale samarbejde om den termonukleare fusionsreaktor i Frankrig i Cadarache, ITER, et samarbejde mellem 34 nationer, som alle drager fordel af opdagelserne. Og i dag er der naturligvis også det mulige internationale samarbejde inden for rumforskning og rumfart: Der er i øjeblikket tre meget fascinerende missioner til Mars, som alle vil ankomme til Mars om få uger – og ville det ikke give mening at lave denne forskning sammen? Så er spørgsmålet ikke, hvem der bliver den første til at plante sit flag på Mars, eller hvem der bliver den første kvinde eller mand til at sætte sine fødder på Mars, men spørgsmålet er: Hvordan erobrer vi solsystemet med henblik på menneskelig bosættelse?

Vores solsystem er utroligt stort. Jeg ved ikke, om du måske har kigget op på stjernerne for nylig, på Mælkevejen, men den er meget større end det, vores galakse er kun en af to billioner galakser, som Hubble-teleskopet har opdaget indtil nu!

Tænk et øjeblik over menneskehedens eksistens på lang sigt. Menneskeheden har eksisteret i et par millioner år, men faktisk ved vi kun en lille smule om de sidste 5000 år, og en lille smule mere gennem arkæologi, men det er virkelig kun en meget kort periode. Ønsker vi nu, at menneskeheden skal være en uddødelige art? Eller ønsker vi, at menneskeheden skal være ligesom en af de mange andre arter, der kommer og går? Når der kommer store perioder med udryddelse af arter, forsvinder de, men det gør ikke noget, da evolutionen så producerer andre arter med et højere stofskifte. Og gør det så virkelig noget,

hvis menneskeheden også forsvinder en dag i processen? Det tror jeg ikke. Fordi jeg mener, at menneskeheden er helt unik, uanset hvad vi ellers finder i universet, hvis der findes andet intelligent liv et eller andet sted. Vi er den eneste kendte kreative art indtil videre.

Om nogle få milliarder år vil solen ophøre med at fungere på en sådan måde, at vi kan leve på jorden, og senest da vil det være et spørgsmål om overlevelse for vores art at kolonisere rummet og gøre andre planeter beboelige for menneskearten. Jeg tror, at det er muligt, hvis vi bevæger os væk fra den nuværende tilstand, hvor vi opfører os som småbørn, som små drenge, der sparkes hinanden over skinnebenene, og hvis vi udvikler vores fulde potentiale ved at samarbejde med andre mennesker og andre kulturer og opfylde menneskehedens langsigtede skæbne til at være den art, der bevidst skaber forandringer i universet, og på den måde opfylder vores sande skæbne som menneskeart.

Jeg tror, at det er op til os at foretage denne forandring og på den måde skabe evnen til at komme ud af denne krise i live og lykkelige. Og det var det, jeg ville sige.

Nu er det tid til LaRouches planer for en ny økonomisk arkitektur

Den 13. marts (EIRNS) – Udviklingen i 2022 til dato har gjort det helt klart, at Lyndon LaRouches forudsigelser gennem det sidste halve århundrede om det uundgåelige sammenbrud af det finansielle system med flydende valutakurser efter Bretton Woods var overvældende præcise. Verdens produktion af fysiske

økonomiske nødvendigheder er styrtdykket; hyperinflation af finansielle enheder, har udløst kraftigt stigende priser på forbrugs- og produktionsvarer, hvilket har gjort dem utilgængelige for de fleste; handelskrig under dække af sanktioner er brudt ud på verdensplan; og pandemier af hedengangne og nye sygdomme har allerede taget livet, direkte og indirekte, af mellem 6 og 18 millioner mennesker.

De politiske ledere og massemedierne i Vesten giver Vladimir Putin skylden for alt dette – og mere til. Men den egentlige, underliggende årsag er det årtier lange styrtdyk i menneskehedens potentielle relative befolkningstæthed, som helhed, som en konsekvens af den nedskæringspolitik, som City of London og Wall Street har dikteret. Den mekanisme, hvormed denne politik i dag føres til sin fuldbyrkelse, er en radikal afkobling af verdensøkonomien i to blokke – en militariseret NATO- $\$$ -blok og Bælte- og Vej-blokken – der begge forventes at blive tvunget ud i et inferno af affolkning og krig.

Det er nu på tide, at Lyndon LaRouches målrettede løsning på denne krise også bliver indlysende klar, og at der handles derefter, over hele jorden, mens der stadig er tid til det. I modsætning til Londons malthusianske afkobling af verdens fysiske økonomi, skal verdens nationer i stedet samles om et program for økonomisk vækst og sikkerhed for alle og enhver...

Vi fremsætter forslaget med følgende uddrag fra Lyndon LaRouches essay af 12. januar 2004, "On the Subject of Tariffs and Trade", og tilbyder det, som en rettesnor for den bredest mulige internationale diskussion, som opfølgning på Schiller Instituttets opfordring til en kommende konference om en ny international arkitektur for sikkerhed og udvikling:

"I dag er verdens nuværende finansielle system med flydende valutakurser håbløst bankerot. Det må sættes under regeringskontrolleret konkursbehandling, med henblik på de nødvendige former for administration og reorganisering. Stort set alle de førende pengeinstitutter i Vesteuropa og Amerika

(blandt andre tilfælde) er implicit konkurs i øjeblikket. Derfor må det første og mest umiddelbare mål for suveræne regerings indgriben være stabilitet i samfundets regulære funktioner; det andet mål på kort til mellemlangt sigt må være en stigning i den produktive beskæftigelse til et niveau, der er tilstrækkeligt til at bringe nationernes løbende regnskaber i balance; det tredje mål må være forhandling af en række langsigtede beskyttende overenskomster om kredit, told og handel mellem en række førende nationer. Sidstnævnte aftaler bør strække sig over en til to generationer, hvilket svarer til kapitaldannelser på 25-50 år.

“Muligheden for en genopretning fra den tilstand, som vi i øjeblikket er blevet overdraget, af kombinationen af IMF-systemet med flydende valutakurser og den vildt afvigende adfærd i nationernes centralbanksystemer, afhænger af et massivt supplement af langsigtet kredit til kapitalopbygning, med indledende vægt på skabelse af kapital i den grundlæggende økonomiske infrastruktur. For at opretholde et sådant udviklingsprogram over to generationer, som er nødvendigt, kræves der et system, hvor de grundlæggende låneomkostninger ikke må være højere end 1-2% i simpel rente. Dette kan kun opnås under betingelser, der er defineret af et valuta-finanssystem med faste valutakurser. Det betyder derfor et “guld-reservebaseret system”, men ikke en tilbagevenden til et guldbaseret system i stil med det britiske (eller den skøre Ezra Pounds) “ærlige penge”-system. Det betyder også et system af langsigtede handels- og toldaftaler mellem nationer, med en virkning der er i overensstemmelse med målsætninger om langsigtet vækst i kapitaldannelsen.”

Se artiklen

Udvalgt billede: Karolina Grabowska

Et globalt økonomisk sammenbrud truer: Sidste chance for en ny vestfalsk fred! af Helga Zepp-LaRouche

17. marts 2020 – Med en kombination af foranstaltninger uden fortilfælde i moderne tid har præsident Putin nu reageret på Vestens skærpede sanktioner for at forsvare den russiske økonomi mod forsøg på at ødelægge Rusland, Putin og det “russiske system”. På et møde med premierminister Mishustin og en række beslutningstagere, der tilsammen kan betragtes som et krigskabinet, annoncerede Putin, Mishustin og finansminister Siluanov foranstaltninger til nationalisering og kapitalkontrol.

Vi befinder os nu i ukendt farvand og dermed – afhængigt af, hvordan Vesten reagerer – i begyndelsen af en udvikling, hvor der enten vil ske et fuldstændigt sammenbrud af verdens økonomiske og finansielle system eller endog komme en ny verdenskrig, eller der vil blive etableret et nyt paradigme i de internationale forbindelser. Offentliggørelsen af Schiller Instituttets nye andragende, hvori der opfordres til en ny konference i traditionen fra den Westfalske Fred, kunne ikke være kommet på et mere belejligt tidspunkt.¹ For det burde stå klart for enhver tænkende person, at en fortsættelse af den optrapningsspiral over for Rusland, som USA, Storbritannien og EU nu udøver, indebærer risici, der kan løbe helt løbsk i løbet af meget kort tid.

NATO's største fejltagelse var og er at antage, at det kan fortsætte udvidelsen mod øst og indespærringen af Rusland i det uendelige uden at det fører til modforanstaltninger. Alligevel havde Putin allerede på sikkerhedskonferencen i München i 2007 slået alarm, hvilket alle undtagen de døve burde have hørt, nemlig at en unipolær verdensorden ikke var acceptabel for Rusland. Putin havde den 17. december begrundet sine krav til USA og NATO om juridisk bindende sikkerhedsgarantier – efter i alt fem udvidelser af NATO mod øst – med, at han ikke havde mere plads til at trække sig tilbage. Otte års militære angreb på Donetsk- og Luhansk-republikkerne fra ukrainske styrker, hvor 14.000 russisktalende blev dræbt, blev stort set ikke omtalt i de vestlige medier. Putin fik ikke noget svar på kernen af sine krav.

Den økonomiske pendant, sanktionerne, er en form for krigsførelse med det erklærede mål at ødelægge ikke blot Putin, men også Rusland og det "russiske system", som den franske udenrigsminister Le Drian erklærede med et så uforfalsket had, at han blev piftet tilbage af Macron og måtte trække sin udtalelse tilbage. Lignende udtalelser var allerede blevet offentliggjort den 25. januar og igen i slutningen af februar af to unavngivne repræsentanter for Det Hvide Hus. De sagde, at formålet med den amerikanske politik var at forhindre enhver økonomisk diversificering af Rusland væk fra olie og gas og at nægte landet adgang til udviklede teknologier. Det samme sagde Ursula von der Leyen.

De vestlige centralbanker reagerede på krigens start ved at konfiskere over 300 milliarder russiske aktiver og bekendtgøre sanktioner i samme stil som dem, der blev anvendt mod Iran, dvs. også ekstraterritorial anvendelse af amerikanske sanktioner mod tredjelande, samt udelukkelse af Rusland fra status som "mest begunstiget nation". I den imperialistiske fraktions husorgan i USA, Atlantic Council bloggen, afslører "eksperterne" Brian O'Toole og Daniel Fried sig under titlen:

“Hvad er der tilbage at sanktionere?” (“Hvad kan vi ellers sanktionere?”) og giver sig hen til fantasier om, hvordan den økonomiske krigsførelse mod Rusland kan optrappes. De amerikanske og europæiske sanktioner havde overgået alle forventninger, på blot to uger havde de kastet den russiske økonomi ud i en depression, isolationen betød en katastrofe for den russiske befolkning, men yderligere optrapninger til en fuldstændig finansiel embargo og et fuldstændigt forbud mod alle transaktioner, import og eksport var på vej. Dette er Vestens sidste skridt for at afskære Rusland fra den globale økonomi.²

Tror forfatterne af denne politik virkelig, at alle stater, der ikke tilhører Vesten, dvs. inklusive Kina, vil underkaste sig dette diktat på samme måde, som det i vid udstrækning var tilfældet med Iran? Hensigten er tydeligvis at skabe så meget økonomisk kaos i Rusland, at Putin forhindres i at fortsætte sine militære aktioner i Ukraine, og at bringe den russiske befolkning i en sådan nød, at folk fra sikkerhedsapparatet vil afsætte Putin, eller at “det russiske system” vil bryde sammen, som Le Drian udtrykte det.

Putin har nu reageret på dette på en økonomisk måde, der passer til hans strategiske tankegang. På det nævnte møde annoncerede han en pakke af foranstaltninger til forsvar af den russiske økonomi. Fra nu af vil udenlandske virksomheder, der trækker sig ud af Rusland uden en forståelig grund, blive overtaget af en “ekstern (dvs. russisk) ledelse”, og der vil blive indført streng kapital- og valutakontrol. Desuden betales gæld til udlandet nu kun i rubler (som i mellemtiden er blevet massivt devalueret), men disse kan kun veksles med russiske aktiver, der er blevet konfiskeret af de vestlige centralbanker. Udenlandsk valuta, der er tjent gennem eksport, skal stilles til rådighed for den russiske centralbank. Putin udstedte ligeledes en række foranstaltninger for at forsvare den indenlandske økonomi, såsom et seks måneders moratorium på alle betalinger i landbrugssektoren for at sikre en

uforstyrret produktion.

Den amerikanske regerings talsmand Jen Psakis var overrasket over, at disse foranstaltninger havde bragt os tilbage til "1917", dvs. den russiske revolution. Faktisk er det imidlertid lykkedes Vesten gennem sin økonomiske krigsførelse at sætte repræsentanterne for den liberale økonomiske teori, som stadig har haft en betydelig indflydelse siden Jeltsin-perioden, skakmat. Meget tyder på, at Vestens sanktionsraseri vil vise sig at være en absolut boomerang for det transatlantiske finanssystem, som allerede er på randen af at implodere, og i stedet vil fremme fremkomsten af et alternativt finanssystem.

Sergei Glazyev, tidligere rådgiver for præsidenten, økonomiprofessor og medlem af det russiske videnskabsakademi, var relativt afslappet med hensyn til sanktionernes virkninger. Efter det sovjetiske systems sammenbrud vil der opstå en ny økonomisk orden, og det amerikanske system er nu ved at bryde sammen, Vesten er ved at ødelægge sig selv gennem de sanktioner, som det har indført. Det var nødvendigt at slippe af med dollaren, fordi en valuta, som man ikke kunne arbejde med, og som kunne indefryses i morgen, var værre end ubrugelig. Situationen er ikke let, men russerne bør ikke gå i panik, for Rusland har ingen grænser for økonomisk vækst og kan med de rigtige makroøkonomiske politikker opnå en økonomisk vækst på mindst 10 % om året og det allerede i år. Glazyev har skrevet en bog om årsagerne til den kinesiske økonomiske models succes og har længe foreslået, at Rusland indfører sin egen version af denne model.

Ideen om at isolere Rusland fuldstændigt og dermed "ødelægge det russiske system" er snarere et produkt af Vestens arrogante fantasier. Et stigende antal stater nægter at deltage i en ny blokdannelse og tilbyder sig i stedet som mæglere, f.eks. Pakistan, Indien, Tyrkiet, Israel, Sydafrika, Argentina, for blot at nævne nogle få. På kort sigt vil konsekvenserne af krigen i Ukraine og sanktionerne mod Rusland

og Belarus dog få katastrofale konsekvenser for landbruget på grund af stigende priser på energi, gødning, pesticider osv. og dermed for sulten i verden, som truer ca. 400 millioner mennesker i år.

Der er også fare for, at konfrontationen mellem USA og NATO, med EU som et vedhæng, og Rusland kan eskalere til en større krig, herunder muligheden for en atomkrig. Men selv hvis der "kun" sker et værre finansielt sammenbrud end det i 2008, kan verden blive kastet ud i et kaos, som kan blive undergangen for en stor del af menneskeheden.

Kun ved at give fuldstændig afkald på geopolitisk konfrontation og i stedet etablere en ny international sikkerhedsarkitektur, der tager hensyn til interesserne for alle stater på denne planet, kan denne fare overvindes endegyldigt. Schiller Instituttets andragende i denne henseende, som foreslår en ny konference i den Westfalske Freds tradition, tjener til at samle alle de kræfter rundt om i verden, som er interesserede i et nyt politisk paradigme. Vi har et presserende behov for en ny model for forbindelserne mellem verdens nationer, som gør det muligt at løse menneskehedens eksistentielle problemer i fællesskab, som f.eks. at overvinde sulten i verden, pandemier, energi- og råvaresikkerhed gennem udvikling af nye teknologier som f.eks. fusionsenergi og rumforskning.

Det bedste, De, kære borgere og læsere af disse linjer, kan gøre for at genoprette verdensfreden og overvinde den økonomiske og finansielle verdenskrise, er at underskrive denne underskriftsindsamling og hjælpe med at sprede den så meget som muligt blandt Deres bekendte, i de sociale medier og i alle tænkelige fora.

I modsætning til, hvad medierne og mainstream-politikerne forsøger at fortælle os, er hverken Rusland eller Kina vores fjender, men vi må stå sammen som menneskehed, hvis vi skal overleve denne krise.

zepp-larouche@eir.de

Fodnoter:

1. se her.
2. se her.

“Vi må sætte en stopper for den selvdestruktive selvmordspagt”

Den 10. marts (EIRNS) – “I lyset af den eskalerende Ukraine-krise spørger folk rundt om i verden indtrængende sig selv og deres politiske ledere, hvor det hele vil ende. Er denne udvikling på vej mod en meget stor, måske ligefrem termonuklear, global konfrontation? Står vi over for en omvendt, mere farlig Cuba-krise? Vil menneskeheden overhovedet overleve?”

Sådan indledes Schiller Instituttets opfordring til at “indkalde til en international konference for at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer”. I dag vil Schiller Instituttet offentliggøre en liste over betydningsfulde underskrivere af underskriftindsamlingen, og ledende medlemmer af LaRouche-bevægelsen vil gøre den bredt kendt gennem sociale medier og andre kanaler.

Den internationale konference, som der opfordres til, kan ikke kun bestå af de nationer, der allerede er ved at slutte sig sammen om et nyt paradigme for internationale relationer. Uden inddragelse af de førende transatlantiske lande, herunder USA,

bliver det umuligt at etablere et nyt system på denne jord.

Årsagerne er økonomiske og strategiske.

Den enorme spekulative finansboble – vurderet til billarder af dollars – og de stigende bjerge af penge fra centralbankerne, der strømmer ind for at holde den flydende, støder mod virkeligheden. Den galoperende inflation, der er forårsaget af pengetrykning, grøn vækst – og menneskefjendtlig politik, bliver lemfældigt tilskrevet Vladimir Putin, ligesom de skyhøje energipriser, mens de vestlige nationer selv forårsager vilkårene for konfliktsituationer og økonomisk elendighed.

Svaret er en tilgang som i den Westfalske Fred, hvor der skabes en integreret sikkerheds- og udviklingsarkitektur, hvor nationer og enkeltpersoner har den andens interesse som udgangspunkt for deres handlinger. Det er for et sådant nyt paradigme, at især befolkningerne i det transatlantiske område må gøre en indsats for at forhindre, at deres nationer marcherer ind i en strategisk konfrontation, hvor et enkelt forkert træk, en enkelt fejltagelse, kan føre til en kædereaktion, der udløser en atomkrig, som menneskeheden måske aldrig kan genrejses fra.

“Det er på tide, at institutioner og enkeltpersoner fra alle nationer træder frem og slutter sig til mobiliseringen for en international konference for at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer”, konkluderes det i erklæringen.

Hold øje med schillerinstitute.com i løbet af dagen i dag for at se en meddelelse om underskriftsindsamlingen, og om hvad du kan gøre for at realisere denne nye arkitektur.